

## I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

### A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

**G. GEENS**  
**VOORZITTER VAN DE VLAAMSE**  
**EXECUTIEVE**  
**GEMEENSCHAPS MINISTER VAN ECONOMIE**  
**EN WERKGELEGENHEID**

Vraag nr. 5  
 van 6 januari 1986  
 van de heer M. DIDDEN

#### **Superlaboratorium IMEC te Haasrode — Werking, geldmiddelen, personeelsbezetting en opdrachten**

Gaarne werd ik nader geïnformeerd over de werking van het zogenaamde superlaboratorium IMEC, gevestigd te Haasrode.

Gaarne vernam ik een antwoord op de volgende vragen over de werking van dit laboratorium.

1. Vanaf welke datum functioneert deze instelling feitelijk?
2. Over welke financiële middelen beschikt dit centrum?
3. Hoeveel personeelsleden telt deze instelling?
4. Welke is de bijdrage van de Europese Gemeenschap via het EFRO-fonds?
5. Welke is de opdracht en de personeelsbezetting van deze instelling in haar bijzetel op de Universitaire Campus te Diepenbeek?
6. Is het mogelijk om een concreet inzicht te bekomen in de opdrachten van dit laboratorium voor de volgende jaren?

#### **Antwoord**

In antwoord op zijn vragen, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. IMEC startte officieel in januari 1984. Het eerste personeel trad in dienst op 1 juli 1984.
2. Met de oprichting van IMEC ging een investering gepaard van 2,4 miljard frank waarvan 1 miljard aan gebouwen en 1,4 miljard frank aan apparatuur en uitrusting.  
 De begroting van 1986 voorziet 850 miljoen frank aan financiële werkmiddelen, waarvan 570 miljoen frank toelagen vanwege de Vlaamse Gemeenschap en 280 miljoen frank eigen inkomsten.
3. Op 1 januari 1986 waren er 170 personeelsleden tewerkgesteld.
4. In 1985 werd éénmalig voor 404,5 miljoen frank investeringssteun toegekend door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO).
5. De spinoff-cel van IMEC op de Universitaire Campus te Diepenbeek heeft een driedelige opdracht:

- nieuwe industriële en commerciële initiatieven tot ontwikkeling brengen op basis van de IMEC-technologie;
- interactie tussen IMEC en de bestaande industrie in de ontwikkelingszones stimuleren: vertalen van de onderzoeksbehoeften van de industrie enerzijds en overbrengen van de beschikbare IMEC-technologie naar de bedrijven anderzijds;
- logistieke steun verlenen bij de prospectie van buitenlandse potentiële investeerders in het domein van de micro-elektronica.

De cel beschikt over 3 personeelsleden: een bedrijfseconoom, een elektronica-ingenieur, een secretaris. Daarnaast kan de cel beroep doen op de deeltijdse medewerking van personeelsleden van GOM's, die verantwoordelijk zijn voor technologie-transfer en project-acquisitie.

6. Voor de komende jaren zal IMEC instaan voor de uitvoering van Research & Developmentcontracten met binnen- en buitenlandse bedrijven alsook van R & D-opdrachten voor nationale en internationale instanties. Op dit ogenblik zijn er een 60-tal dergelijke contracten afgesloten, die voor 1986 280 miljoen frank aan inkomsten opleveren.

Vraag nr. 6  
 van 8 januari 1986  
 van de heer J. VALKENIERS

#### **Spitstechnologie in Vlaanderen — Budget**

In Wallonië werden in 3 jaar tijd 170 spitstechnologische bedrijven geboren. Dagelijks spendeert Wallonië 10 miljoen aan innovatieprojecten.

Hoeveel bedragen deze cijfers voor Vlaanderen?

#### **Antwoord**

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Het is het geachte lid wellicht niet onbekend dat het bijzonder moeilijk is om een passend statistisch criterium te vinden voor het afbakenen van spitstechnologische bedrijven of investeringen. Het begrip „spitstechnologie” zelf is trouwens relatief en de inhoud ervan wijzigt zich voortdurend met de tijd. Ieder accuraat statistisch criterium ter zake is dan ook niet alleen bijzonder moeilijk te vinden, maar eveneens arbitrair en vrij vlug achterhaald. Gezien deze moeilijkheden bevatten de statistische cijfers inzake expansiesteun geen bijzondere gegevens omtrent investeringen in spitstechnologie, temeer daar één en hetzelfde investeringsproject zowel elementen kan bevatten die men als spitstechnologische investeringen zou kunnen omschrijven, als elementen die daar helemaal niet mee te definiëren zijn.

Daarnaast zijn er uitgaven die direct of indirect investeringen in spitstechnologie stimuleren, b.v. in het kader van de DIRV-actie, de T-groepen enz. .

Ieder statistisch gegeven omtrent deze materie dat elders zou verstrekt worden, dient dan ook met de nodige omzichtigheid beoordeeld te worden.

**Vraag nr. 8**  
**van 14 januari 1986**  
**van de heer L. VANVELTHOVEN**

**Zand- en grindontginningen — Heffingen**

Het onderzoek in verband met delfstoffen en grondwater is, naar verluidt, in Vlaanderen, zwak en versnipperd.

De nood aan een stevig opgezet programma is nochtans groot. De financiering ervan zou kunnen geschieden via een fonds gespijsd door heffingen (per ton) op zand, grond enz. Dergelijke heffingen bestaan er bijvoorbeeld op de zandwinning op het Continentaal Plat en op Limburgse grind.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is de geachte Gemeenschapsminister van oordeel dat enige coördinatie, zowel van heffingen als van de verspreide onderzoeksinspanningen (geologische dienst, RUG, LUC, SCK, NIEB, Rijksinstituut voor Grondmechanica.. .) noodzakelijk is, in verband met grond, ondergrond en grondwater?
2. Welke initiatieven ter zake tijdens de huidige legislatuur worden voorzien?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu.

**Antwoord**

Zoals het geachte lid weet is het delfstoffenonderzoek grotendeels nationaal gestructureerd. Nochtans hecht de Vlaamse Regering heel wat belang aan dit beleidsaspect. Mijn bedoeling is in de mate van het mogelijke een zekere overlegstructuur tot stand te brengen waar onderzoeksinspanningen en verworven kennis op dat terrein kunnen worden uitgewisseld. De instellingen die het geachte lid vernoemt zouden daar zeker worden bij betrokken.

Mijn dienst Natuurlijke Rijkdommen en Energie heeft in de tweede helft van 1985 een inventaris opge maakt van de al dan niet nog in uitbating zijnde groeven en graverijen in het Vlaamse Gewest. Uit deze inventarisatie blijkt dat er een grote verspreiding van winningsplaatsen is. Voorts blijkt dat de schaarse gegevens weinige elementen verschaffen over de kwalitatieve eigenschappen van de delfstoffen. Momenteel onderzoek ik dan ook de mogelijkheid om een delfstoffenatlas van Vlaanderen op te stellen.

**Vraag nr. 9**  
**van 14 januari 1986**  
**van de heer L. VANVELTHOVEN**

**Delfstoffenbeleid — Wetgevende initiatieven**

Het „ Jaarboek - oktober 1983 - september 1984” van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu stelt terecht vast dat een efficiënt delfstoffenbeleid vereist dat men over goede statistische gegevens beschikt.

Het is daarenboven noodzakelijk dat het aanbod van delfstoffen afkomstig van infrastructuurwerken (o.a.

aanleg van waterwegen, autosnelwegen, dokken, e.d.) vroegtijdig wordt gesignaleerd, teneinde overbodige ontginningen te voorkomen.

Graag vernam ik welke initiatieven de geachte Gemeenschapsminister tijdens de huidige legislatuur voorziet om een dergelijk efficiënt delfstoffenbeleid te helpen bevorderen.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu.

**Antwoord**

Ik kan mij aansluiten bij de mening van het geachte lid dat goede statistische gegevens de eerste basis zijn om een efficiënt delfstoffenbeleid te voeren.

Wat de vraag in verband met de statistische gegevens betreft verwijs ik naar mijn antwoord nr. 8 van het geachte lid betreffende zand- en grindontginningen — heffingen.

Toch wens ik de aandacht van het geachte lid te vestigen op het feit dat genoemde statistische gegevens zich niet mogen beperken tot het aanbod van grondstoffen afkomstig van infrastructuurwerken maar zich zo mogelijk ook moeten uitstrekken tot de aanwezige nuttige grondstoffen in de ondergrond.

Inzake het coördineren van de delfstoffen afkomstig van infrastructuurwerken werd reeds een belangrijke stap gezet. De Vaste Commissie voor ontginningen zal beter omljnde taken en een functionelere samenstelling krijgen teneinde voornoemde opdracht te kunnen vervullen. Mijn administratie Natuurlijke Rijkdommen en Energie tracht met verschillende administraties en diensten, werkzaam op gesteld terrein, zowel van het Vlaamse Ministerie als van de nationale departementen, voortdurende contacten te houden.

We moeten er over waken dat overbodige ontginningen voorkomen worden, dat de nodige delfstoffen tijdig gesignaleerd worden en dat een mogelijk teveel aan grondstoffen aangewend kan worden om gronden aangetast door vroegere infrastructuurwerken terug hun natuurlijke bestemming te geven. Ik meen dat dergelijk beleid tegemoet komt aan de bekommernis van het geachte lid, bekommernis die ook de mijne is.

**Vraag nr. 17**  
**van 27 januari 1986**  
**van de heer A. DENYS**

**Financiering van de VZ W FLAG — Betoelaging**

Op 23 december 1980 werd de VZW FLAG opgericht.

Deze Vlaamse Vereniging voor lucht- en ruimtevaart zou de beloftevolle luchtvaartsector toegankelijk maken voor Vlaamse bedrijven.

Beweegreden voor al de inspanningen van FLAG blijft industriële vernieuwing, die op haar beurt een nieuw concurrentievermogen moet creëren waarop de export kan steunen die een hoeksteen blijft voor de te herwinnen welvaart van ons land.

Op woensdag 18 december 1985 kende de Vlaamse Executieve een renteloze lening van 10 miljoen frank toe aan de VZW FLAG.

FLAG zal vanaf 1986 deze lening terugbetalen.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen hoeveel toelagen de VZW FLAG sinds zijn oprichting reeds heeft ontvangen.

#### Antwoord

Sedert 1981 heeft de Vlaamse Executieve toelagen verstrekt aan de VZW FLAG, en dit teneinde de jaarlijkse actieprogramma's, gericht op het toegankelijk maken van de lucht- en ruimtevaartsector voor het Vlaamse bedrijfsleven, mogelijk te maken. Voor 1981 bedroeg deze toelage 7.5 10.000 frank en vanaf het daaropvolgende jaar 10.000.000 frank.

Eveneens werd vanaf 1983 beslist nog enkel steun te verlenen onder de vorm van terugvorderbare voorschotten. De terugbetaling zal volgens welbepaalde modaliteiten en rekening houdend met de inkomsten en eigen werkingskosten van de NV Flanders Interface vanaf dit jaar aanvangen.

**Vraag nr. 18**  
van 27 januari 1986  
van de heer W. CORTOIS

#### **Kamofin — Participaties GIMV**

Kamofin is de KMO-fmancieringsmaatschappij van GIMV die operationeel werd op 20 maart 1985.

Kamofin biedt een nieuwe vorm van kapitaal financiering, waarbij het kapitaal van een onderneming wordt verhoogd.

Dit kan gebeuren via aandelen of in achtergestelde leningen.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen hoeveel de participaties van de GIMV bedragen sedert de oprichting van Kamofin.

#### Antwoord

De NV Kamofin is een gespecialiseerde dochteronderneming van de GIMV, die zich richt op „kapitaal financiering” in familiale ondernemingen met een gesloten aandeelhoudersstructuur. Het kapitaal bedroeg bij de oprichting 150.000.000 fr. In 1985, haar eerste operationeel jaar, heeft Kamofin voor 101.000.000 fr. verrichtingen uitgevoerd in 11 dossiers.

Gezien het succes van het eerste werkjaar en de lopende aanvragen, werd beslist het kapitaal te verhogen tot 450.000.000 fr. waarvan 300.000.000 fr. volstort.

**Vraag nr. 19**  
van 27 januari 1986  
van de heer A. DENYS

#### **VZW Becochin — Betoelaging**

Op 18 december 1985 kende de Vlaamse Executieve een renteloze lening toe aan de VZW Becochin voor

de oprichting van een permanent „representative office” in Peking.

De renteloze lening moet gedurende de eerste 4 jaar de werkingskosten dekken en ze moet door de aangesloten leden terugbetaald worden in functie van de in China gerealiseerde omzet.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Wie zal de renteloze lening terugbetalen als er geen winst is gemaakt in China?
2. Is er een raming gemaakt van de deelname in betoelaging van de VZW Becochin op langere termijn?

#### Antwoord

De renteloze lening, toegestaan aan de VZW Becochin met het oog op de oprichting van een permanent „representative office” beoogt een tussenkomst gedurende 5 jaar op een afbouwende manier in de oprichtings- en werkingskosten. Deze tussenkomst is verantwoord, gelet op de belangrijkheid van de markt, de moeilijke penetratie die een inspanning op langere termijn vergt, en de inspanning die door de deelnemende bedrijven wordt geleverd. Op langere termijn wordt er geen verdere betoelaging voorzien.

De terugbetaling van deze lening wordt voorzien vanaf het vijfde jaar na de oprichting van de VZW Becochin naar rata van 5% van de gerealiseerde omzet met de Volksrepubliek China en naar rata van 20% van de geboekte commissielonen, erelonen en royalties.

**Vraag nr. 21**  
van 4 februari 1986  
van de heer A. DE BEUL

#### **Weddeschalen niet-gedetacheerde kabinetsleden — Anciënniteitsregeling**

In het Belgisch Staatsblad van 18 januari 1986 verscheen het besluit van de Executieve van 11 december 1985 tot bepaling van de samenstelling en werking van de kabinetten. Artikel 7 van dit besluit vermeldt de weddeschalen voor niet-gedetacheerde kabinetsleden.

Graag vernam ik welke anciënniteit aan deze kabinetsleden wordt toegekend :

- krijgen ze meteen de maximumwedde;
- worden hun activiteiten uitgeoefend sinds ze 25 jaar oud zijn, geacht nuttige ervaring te zijn en worden die in aanmerking genomen voor de vaststelling van de anciënniteit of geldt er nog een andere regeling, zo ja welke regeling?

#### Antwoord

De door het geachte lid gestelde vraag betreft een reeds bestaande regeling, die geactualiseerd werd op 11 december 1985, door de nieuwe Executieve.

De bedoelde kabinetsleden krijgen zeker niet meteen de maximumwedde.

In een omzendbrief van 9 januari 1986 heb ik verduidelijkt dat een soepeler bezoldigingsformule kan worden toegepast voor de kabinetsleden die niet tot een openbare dienst behoren, met dien verstande dat tegenstellingen en misbruiken moeten worden voorkomen. Er dient dus rekening gehouden zowel met de vroegere bezoldiging als met de verworven ondervinding en de belangrijkheid van de te vervullen functie. Alleen in uitzonderlijke gevallen kan worden overwogen een wedde toe te kennen hoger dan deze welke kan bekomen worden door een ambtenaar met dezelfde leeftijd en met dezelfde graad die zijn loopbaan in de gunstigste omstandigheden doorloopt.

In de praktijk is het trouwens zo dat het Rekenhof de ordonnanties van uitgaven, voor aanstellingen die hiervan afwijken, weigert te viseren indien daarvoor niet het uitdrukkelijk en persoonlijk akkoord werd verkregen van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, op uitdrukkelijke en persoonlijke vraag van de betrokken Gemeenschapsminister.

**Vraag nr. 22  
van 5 februari 1986  
van de heer G. CARDOEN**

### **Bedrijvencentra — Stand van zaken**

Voortdurend worden in de pers nieuwe initiatieven aangekondigd m.b.t. de oprichting van bedrijvencentra.

Kan de geachte Voorzitter mij een antwoord geven op de volgende vragen.

1. Hoeveel bedrijvencentra werden reeds opgericht en waar?
2. Welke is de respectievelijke kapitaalparticipatie van de GIMV?
3. Hoe worden deze bedrijvencentra ingebouwd in het economisch-industrieel beleid van de Vlaamse Executieve?
4. In welke mate wordt beroep gedaan op de reeds geïnstalleerde bedrijvencentra?
5. Hoeveel personen (ondernemingen) hebben in deze bedrijvencentra een onderkomen gevonden?

### **Antwoord**

Op bedrijvencentra als vorm van een nieuw en eigentijds streekbeleid werd door de Vlaamse Executieve doelbewust ingespeeld.

Met betrekking tot de oprichting en ondersteuning van bedrijvencentra voor startende kleine ondernemingen, nam de Vlaamse Executieve op 29 februari 1984 eenparig volgende beslissing.

1. De GOM's (Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen) werden in de mogelijkheid gesteld een minderheidsparticipatie te nemen in het startkapitaal van bedrijvencentra. Het aantal participaties dat per GOM kan worden genomen, is beperkt tot vier. De financiële inbreng van de GOM per bedrijvencentrum mag niet hoger liggen dan 1/3 van

het totaal startkapitaal, met een maximum plafond van 5 miljoen F per participatie.

Elk project zal afzonderlijk het voorwerp uitmaken van een beslissing van de Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid op basis van een hem voor te leggen gedetailleerd financieel en bedrijfseconomisch plan, waaruit de leefbaarheid van het bedrijvencentrum moet blijken.

Aldus werden tot op heden 12 projecten ingediend en goedgekeurd, betrekking hebbend op de uitbouw van bedrijvencentra te Aalst, Aartselaar, Brugge, Geel, Hasselt, Leuven, Mechelen, Overpelt, Roeselare, Sint-Niklaas, Tongeren en Zaventem. Daarbij moet nog worden gerekend Kortrijk, waar een bedrijvencentrum werd opgericht voor de datum van beslissing van de Vlaamse Executieve.

2. Ongeacht het feit of de GOM's al dan niet participeren in het startkapitaal van bedrijvencentra, zullen de investeringen voor zover zij inhoudelijk beantwoorden aan de door de Vlaamse Executieve vastgestelde begripsomschrijving en aan de bepalingen van de wet van 4 augustus 1978 tot economische heroriëntering — maximaal worden ondersteund in deze wet onder vorm van rentetolage en/of kapitaalpremie, vrijstelling van onroerende voorheffing en versnelde afschrijvingen.

Belangrijke troeven van een bedrijvencentrum zijn :

1. Het bieden van goedkope huisvesting, gemeenschappelijke diensten en nutsvoorzieningen ten einde de startkosten van een kleine, beginnende onderneming te drukken.
2. De permanente aanwezigheid van een ervaren manager, die niet alleen instaat voor het dagelijks beheer van het bedrijvencentrum, maar ook en vooral voor het begeleiden en het adviseren van de startende ondernemers.
3. Het bieden van een klimaat waarin onderlinge hulp en leveranties kunnen plaatsvinden, spin-off effecten en de intensivering aan informele contacten.
4. In sommige gevallen reffectatie van bestaande, maar leegstaande bedrijfsgebouwen.
5. De financiële ondersteuning en actieve medewerking van grote ondernemingen en financiële instellingen.

Deze laatste factor is van levensbelang. Dat de GOM's slechts een minderheidsparticipatie kunnen nemen in het startkapitaal van bedrijvencentra, is doelbewust gebeurd. Een bedrijvencentrum moet op de eerste plaats gevraagd worden door de privé-sector. Een dergelijke financiële en organisatorische structuur biedt de beste waarborg voor de toekomst van een bedrijvencentrum. Het is in die optiek dat slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een kapitaalparticipatie vanwege de GIMV werd en wordt toegestaan.

Op de laatste twee vragen van het geachte lid is het mij thans niet mogelijk te antwoorden, omdat de

gegevens hieromtrent mij niet beschikbaar zijn, ook al omdat de bezettingsgraad van bedrijventra voortdurend wijzigt.

Deze gegevens zal ik evenwel ter beschikking stellen aan de leden van de Vlaamse Raad op het ogenblik dat de begroting 1986 van mijn departement wordt behandeld.

Alleszins kan nu al duidelijk worden gesteld dat de bezettingsgraad in die bedrijventra die reeds gedurende enkele tijd operationeel zijn, de verwachtingen gemaakt bij de oprichting, in grote mate overtreft.

**Vraag nr. 23**  
van 5 februari 1986  
van mevrouw M. TYBERGHEN-VANDEBUS-SCHE

**Rentetoelagen aan jonge zelfstandigen — Terugvorderingen**

Een rentetoelage werd toegekend op basis van de wet van 4 augustus 1978 gedurende 3 jaar voor 8 % (waarvan 2 % conjunctuursteun).

Omdat blijkt dat op 20 november 1984, dat is drie weken vóór het verstrijken van het 3e jaar, een in het programma vervatte en betoelaagde schorseneers-rooier overgelaten wordt, krijgt betrokkene bericht dat zij voor dat 3e jaar de rentetoelage moeten teruggeven.

Zo werd automatisch door de kredietinstelling deze, volgens het bericht van de administratie voor Economie en Werkgelegenheid ten onrechte ontvangen rentetoelage in mindering gebracht bij hun eerstvolgende staat van schuldvordering.

Voor deze jonge zelfstandigen, is dit een onverwacht zware financiële aderlating geworden. Onverwacht omdat zij door de financiële instelling nooit op de hoogte werden gebracht van deze voorwaarde (3 jaar) voor toekenning, en ook niet gewaarschuwd werden dat deze terugvordering het gevolg zou zijn van hun te vroege verkoop.

Tevens kregen zij ook niet de kans hun terugvordering tegenover de gemeenschap te spreiden, want zonder verwittiging werden die ingehouden op hun rekening.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Kon er in dit geval vanwege de administratie geen kans geboden worden tot spreiding van deze onverwachte opeising?
2. Kon de *ristorno* niet berekend worden en zich beperken vanaf de datum van overlating die maar 3 weken meer bedroeg tot het verstrijken van de gestelde 3 jaar? Het is meer dan duidelijk in dit geval dat deze jonge zelfstandige niet op de hoogte was, anders was dit op deze 3 weken niet gebeurd.
3. Draagt de bank hier geen verantwoordelijkheid door een tekort aan voorlichting, en derhalve een aandeel in de terugvordering kan gevraagd worden, als deze voorwaardeclausule niet in het leningscontract werd vermeld?

4. Hoeveel terugvorderingen gebeurden er in de voorbije jaren 1983- 1984 en eventueel 1985 op deze basis van termijn?
5. Hoeveel terugvorderingen gebeurden om andere redenen en welk is de meest voorkomende?
6. Hoeveel dossiers van rentetoelage voor jonge zelfstandigen werden in diezelfde jaren 1983-1984 en 1985 goedgekeurd en voor welk totaal bedrag aan leningen per jaar?

**Antwoord**

Artikel 28 van de wet van 4 augustus 1978 tot economische heroriëntering (Belgisch Staatsblad van 17 augustus 1978) bepaalt de redenen volgens dewelke kan worden overgegaan tot gehele of gedeeltelijke terugvordering van de toegekende overheidssteun, indien door de begunstigde van deze overheidssteun niet of niet meer wordt voldaan aan de bepalingen en voorwaarden, voorzien bij de wet, de aanvullende uitvoeringsmodaliteiten en richtlijnen.

Iedere aanvrager tot overheidssteun in het kader van de wet van 4 augustus 1978 wordt geacht artikel 28 te kennen, vermits de inhoud ervan weergegeven wordt in een verklaring op het laatste blad van de aanvraagformulieren tot overheidssteun. Iedere aanvrager is verplicht deze verklaring eigenhandig te ondertekenen en te dateren, waardoor hij er bovendien zich toe verbindt de beschikkingen, voorzien bij de richtlijnen voor toepassing van de wet van 4 augustus 1978, na te leven en desgevallend de administratie alle nuttige inlichtingen te verstrekken met betrekking tot de aanvraag om overheidssteun (cf. verklaring).

Vermits het geachte lid een particulier geval aanhaalt waarvan de identificatiegegevens om begrijpelijke redenen niet zijn vermeld, is het mij niet mogelijk een wel omlijdend antwoord te geven. Ik ben steeds bereid, zoals gebruikelijk is in soortgelijke aangelegenheden, het geachte lid in een persoonlijk schrijven te antwoorden, van zodra mij nadere gegevens worden verstrekt. Overigens zal ik dan van de gelegenheid gebruik maken om een meer omstandig antwoord te geven op de overige mij gestelde vragen, inzonderheid wat de statistische gegevens betreft welke ik opgevraagd heb bij de ter zake bevoegde administratie.

**Vraag nr. 24**  
van 5 februari 1986  
van de heer J. VAN ELEWIJCK

**VZ WS opgericht door de Executieve — Stand van zaken sedert 1981**

Het Rekenhof formuleert ernstige bezwaren met betrekking tot door de Vlaamse Executieve opgerichte vzw's. Het Rekenhof stelt dat de Executieve zich aldus onrechtmatig in de plaats stelt van de decreetgevers — de Vlaamse Raad. Een soort zich door de Executieve toegeëigende volmacht dus.. .

De Gemeenschapsminister gelieve mij, voor elk van de door hem beheerde departementen, mede te delen :

- welke vzw's sedert 1981 werden opgericht;
- voor elke vzw:
  - op welke datum
  - naam en doelstelling
  - samenstelling beheerraad
  - de personeelsformatie
  - de betoelaging(en): bedragen, op welke post?
- op welke wijze wil de Minister voor elke vzw tegemoet komen aan de opmerkingen van het Rekenhof?

N.B. : Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsministers gesteld.

#### Antwoord

De vraag van het geachte lid slaat op een materie die reeds werd te berde gebracht tijdens de vergadering van de Commissie voor Financiën en Begroting, op 15 januari 1986.

Nadat de heer Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting mij hiervan in kennis stelde werd aan de Administratie opdracht gegeven alle nodige antwoordelementen te verstrekken.

Een gezamenlijk antwoord voor het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap zal derhalve kunnen geformuleerd worden door de heer Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve.

#### R. STEYAERT GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZIN EN WELZIJNSZORG

Vraag nr. 6  
van 21 januari 1986  
van de heer G. MOENS

#### *Interdepartementeel Fonds — Stand van zaken inzake bejaardenhelpsters*

Sinds de blokkering van het gesubsidieerde urenpakket in de Gezins- en Bejaardenhulp, werden door u langs de weg van het Interdepartementeel Fonds om, tweemaal belangrijke inspanningen gedaan om aan de nood aan hulp tegemoet te komen en aldus de diensten toch enig soelaas te verschaffen.

Langs het kader van dit opslorpingsprogramma werden in de verscheidene diensten 750 gezins- en bejaardenhelpsters tewerkgesteld, een eerste maal een contingent van 500, een tweede maal door een bijkomende uitbreiding van 250.

Mag ik de Minister verzoeken de verdeling te kunnen bekomen per dienst van het eerste contingent van 500 helpsters en bovendien dezelfde uitsplitsing voor het tweede contingent van 250 te verkrijgen?

#### Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat er geen afzonderlijke verdeling per dienst kan gegeven worden van het eerste contingent van 500 helpsters en van het tweede contingent van 250 helpsters.

De verdeling van het tweede contingent helpsters ging gepaard met een evaluatie en dientengevolge een herverdeling van het eerste contingent, hetgeen resulteerde in een globale verdeling van de 750 helpsters.

De verdeling van deze 750 helpsters per dienst vindt het geachte lid in de hiernavolgende lijst.

Dienst	Contingent gezins- en bejaardenhelpsters
Mutualistisch Welzijn VZW — Antwerpen	25
Bejaardenhulp KBG — Antwerpen	8
Sociale Gezinszorg — Antwerpen	
Familiehulp — Antwerpen	3
Joodse Dienst voor gezins- en bejaardenhulp — Antwerpen	5
Vrije Mutualiteiten — Asse	4
Thuisgezondheidszorg — Beringen	11
Familiezorg W.-Vlaanderen — Brugge	16
Interr. Vereniging SW — Brussel	27
Familiehulp KAV — Brussel	230
Solidariteit voor het Gezin — Gent	140
Verbond der Neutrale Mutualiteiten — Gent	6
Familiezorg Oost-Vlaanderen — Gent	31
Vrije Mutualiteiten Limburg — Hasselt	17
Thuisgezondheidszorg Midden-Limburg — Helchteren	3
De Korenbloem VZW — Kortrijk	8
Pajottenlands Centrum — Lennik	4
Onze Thuis — Leuven	3
De Landelijke Beweging — Leuven	25
Sociaal Centrum — Lier	2
Gezinsbureau in de Ambachten en Neringen — Roeselare	10
Sociale Gezinszorg Schoten — Schoten	35
VZW Familiezorg — Sint-Truiden	34
VZW Vlaamse Sociale Kring — Willebroek	
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Beersel	3
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Bierbeek	3
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Boortmeerbeek	2
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Bocholt	6
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Dessel	2
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Halle	5
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Haaltert(Kerksken)	
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Heist-op-den-Berg	3
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Holsbeek	5
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Hoogstraten	3
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Huldenberg	2 ½
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Ingelmunster	6
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Kasterlee	2
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Kortenaak	4
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Kortesseme	3
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Leuven	2
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Lille	1
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Lummen	2
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Maaseik	3
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Merelbeke	2
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Overpelt	3

Dienst	Contingent gezins- en bejaardenhulpsters
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Peer	3½
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Sint-Niklaas	10
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — St.-Genesius-Rode	1
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Wetteren	5
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Wommelgem	1
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Zelzate	7
Dienst Gezins- en Bejaardenhulp OCMW — Zwijndrecht	3
<b>Totaal</b>	<b>750</b>

**P. AKKERMANS  
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN  
HUISVESTING**

**Vraag nr. 6  
van 3 februari 1986  
van de heer L. VANVELTHOVEN**

***Rehabilitatiebeleid inzake bestaande woningen —  
Stand van zaken***

Tijdens de laatste jaren was het beleid inzake volkshuisvesting hoofdzakelijk afgestemd op de rehabilitatie van het patrimonium van de erkende vennootschappen.

De rehabilitatie van bestaande woningen moet op vanzelfsprekende wijze opgenomen worden in het algemene kader van het stedenbouwkundig beleid. Aangezien zij daarenboven meer arbeidsintensief is dan de bouw van nieuwe woningen, is zij trouwens een welkome remedie in een periode van werkloosheid.

Uit goede bron vernemen wij dat het WTCB samen met een werkgroep, in opdracht van de Gemeenschapsminister, een programma uitwerkt teneinde de renovatiekosten van bestaande woningen te evalueren.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke maatregelen heeft de Minister nog genomen om de rehabilitatie van bestaande woningen, in het kader van een gezond stedenbouwkundig beleid, verder te stimuleren?
2. Welke instellingen werken actief mee aan het genoemde WTCB-programma en dit gezien het grote belang van deze evaluatie-methode binnen het kader van de renovatie-activiteiten van de erkende vennootschappen?
3. Welke zijn de huidige resultaten van deze werkgroep?

**Antwoord**

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Daar de stadsvernieuwing toegevoegd is aan de ruimtelijke ordening en deze bevoegdheid thans aan de heer Pede is toevertrouwd, kan ik het geachte lid alleen informatie verschaffen omtrent de activiteiten die werden uitgevoerd tijdens mijn ambtsperiode. Vooreerst weze opgemerkt dat het WTCB een onafhankelijk onderzoekscentrum is, opgericht volgens de wet De Groote, dat niet onder mijn bevoegdheid ressorteert.

In het kader van mijn bevoegdheden als Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening in de voorgaande Vlaamse Regering werd met het WTCB een overeenkomst afgesloten op 5 december 1984. Deze had betrekking op het onderzoek en het opstellen van een evaluatiemethode voor renovatie van gebouwen.

In het kader van deze opdracht werd een stuurgroep samengesteld waarvan o.m. de administratie voor de ruimtelijke ordening en het leefmilieu, de algemene technische diensten en de administratie van huisvesting van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de NMH, de NLM en het Vlaams Woningfonds, deel uitmaakten.

Een methode werd ontwikkeld om de renovatieprojecten te kunnen evalueren. Deze methode laat toe renovatieprojecten af te wegen tegenover totale nieuwbouw. Uitgaande van een aantal gegevens betreffende constructie-elementen zoals de staat van het dak, muren, sanitaire en elektrische installaties, e.d. kan worden nagegaan of renovatiewerken nodig of wenselijk zijn, dan wel dat totale vernieuwbouw aangewezen is.

**Vraag nr. 7  
van 5 februari 1986  
van de heer J. VAN ELEWIJCK**

***VZWS opgericht door de Executieve — Stand van zaken sedert 1981***

Het Rekenhof formuleert ernstige bezwaren met betrekking tot door de Vlaamse Executieve opgerichte vzw's. Het Rekenhof stelt dat de Executieve zich aldus onrechtmatig in de plaats stelt van de decreetgevers — de Vlaamse Raad. Een soort zich door de Executieve toegeëigende volmacht dus..

De Gemeenschapsminister gelieve mij, voor elk van de door hem beheerde departementen, mede te delen:

- welke vzw's sedert 1981 werden opgericht;
- voor elke vzw:
  - op welke datum
  - naam en doelstelling
  - samenstelling beheerraad
  - de personeelsformatie
  - de betoelaging(en): bedragen. op welke post?
- op welke wijze wil de Minister voor elke vzw tegemoet komen aan de opmerkingen van het Rekenhof?

N.B. : Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsministers gesteld.

**Antwoord**

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat er, bij mijn weten en wat mijn bevoegdheid betreft, sedert 1981 geen enkele VZW werd opgericht in de sector Huisvesting.

**J. LENSSENS**  
**GEMEENSCHAPSMINISTER VAN VOLKS-**  
**GEZONDHEID EN LEEFMILIEU**

**Vraag nr. 26**  
**van 8 januari 1986**  
**van de heer O. MEYNTJENS**

***Recyma te Burcht-Zwijndrecht — Maatregelen tegen geluidsoverlast***

De firma Recyma, gelegen in een dicht bevolkte woonkern van de gemeente Burcht-Zwijndrecht, zorgt voor heel wat milieuhinder. De brandweer van de gemeente dient regelmatig op te treden bij branden en reukhinder, veroorzaakt door de afbraakwerken van deze firma.

De blussingswerken worden ernstig bemoeilijkt door de beperkte mogelijkheden van de bestrijdingsinstallatie van de firma en door het feit dat blussen onmogelijk wordt bij een lage waterstand in de Schelde.

De firma onderneemt zo goed als niets om rook of hinderende geur te voorkomen.

Bij gebrek aan informatie is het personeel evenmin in staat rook- of geurhinder onmiddellijk te bestrijden.

Bovendien veroorzaakt deze firma bij de werkzaamheden een constante geluidshinder in een woon- en recreatieve omgeving. Een geluidshinder van 50 tot 77 db (A) bezorgt de omwonenden heel wat problemen.

De herhaalde pogingen vanwege de gemeentelijke overheid om tot een oplossing te komen voor deze milieuproblemen, bleven zonder resultaat. Het onderzoek is momenteel reeds enige tijd in handen van AROL maar ook hier laten de resultaten op zich wachten wegens personeelsgebrek bij deze dienst.

Gaarne vernam ik een antwoord op volgende vragen.

1. Is het personeelsgebrek bij AROL de oorzaak van het uitblijven van de onderzoeksresultaten aangaande de milieuhinder van Recyma?

Zijn er andere oorzaken?

Tegen wanneer mag het resultaat van dit onderzoek verwacht worden?

2. Kan de Minister, in afwachting, niet een aantal voorlopige maatregelen nemen om de veiligheid te verzekeren en de bevolking te beschermen tegen constante geluidsoverlast?

3. Welke maatregelen kunnen voortvloeien uit het onderzoek dat wordt ingesteld door AROL?

Behoort een wijziging van de exploitatievergunning tot de mogelijkheid?

**Antwoord**

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid mededelen dat het bedrijf in kwestie een vergunning bekam van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen op 23 februari 1984 voor een termijn van dertig jaar. Tegen dit besluit werd geen beroep aangetekend.

Ingevolge klachten werd door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie in 1985 een geluidsstudie uitgevoerd, waaruit bleek dat er vooral 's avonds en 's nachts hinder kan ontstaan voor de omwonenden.

Door het Bestuur voor Leefmilieu van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu werd verder onderzoek ingesteld en werd thans aan de vergunningverlenende overheid geadviseerd bij komende exploitatievoorwaarden op te leggen ter beperking van de geluidsoverlast.

Overeenkomstig de geldende reglementering kan in dit geval slechts deze overheid bijkomende exploitatievoorwaarden opleggen.

**Vraag nr. 34**  
**van 13 januari 1986**  
**van de heer L. VANVELTHOVEN**

***Veiligheidsrapportering — Toepassing SE VESORichtlijn***

Bepaalde industriële activiteiten kunnen zware ongevallen veroorzaken, met ernstige gevolgen voor de werknemers, voor de omwonenden en hun leefmilieu.

Na de SEVESO-gebeurtenis vaardigde de Europese Gemeenschap op 24 juni 1982 een richtlijn uit inzake de risico's van ongevallen bij industriële activiteiten en dit zowel voor nieuwe als voor bestaande ondernemingen.

Het was de bedoeling dat deze richtlijn, beter bekend als de SEVESO-richtlijn, uiterlijk op 8 januari 1984 zou van kracht worden in alle lidstaten.

De eerste doelstelling is, het ongevalrisico tot een minimum te beperken.

Een tweede doelstelling bestaat er in om, ingeval er zich een zwaar ongeval zou voordoen, te verhinderen dat hieruit rampzalige gevolgen zouden voortvloeien. De nodige controle en veiligheidsmaatregelen moeten dus vastgelegd worden in de zogenoemde rampenplannen.

Graag vernam ik waarom tot op heden geen initiatief werd genomen om de SEVESO-richtlijn ook in ons land toe te passen.

**Antwoord**

Ik heb de eer het geachte lid er op te wijzen dat de richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 24 juni 1982 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten, elementen bevat die ingevolge de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen deels door de nationale overheid en deels door de Gewesten moeten uitgevoerd worden.



Wat de gewestelijke bevoegdheid betreft werd de uitvoering van de richtlijn verwezenlijkt in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

**Vraag nr. 36**  
van 13 januari 1986  
van de heer L. VANVELTHOVEN

**Tessenderlo — Verbetering leefmilieu-situatie**

Op 13 januari 1983 werd door de Vlaamse Raad in het rapport „Een jaar Vlaams beleid” o.m. vermeld dat meerdere studies werden ondernomen om degelijke beleidsinstrumenten bij het verder uitwerken van reglementaire voorschriften ter voorkoming van luchtverontreiniging en lawaaihinder op punt te zetten.

Zo werden o.m. vermeld:

- de luchtverontreiniging door organische componenten in het industriegebied Tessenderlo-Kwaadmechelen;
- de kwikcontaminatie te Tessenderlo.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke zijn de voornaamste conclusies van beide studies?
2. Welke beleidsbeslissingen werden naar aanleiding van deze studies genomen?

**Antwoord**

In antwoord op zijn beide vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. De studie van de luchtverontreiniging door organische componenten verschaft informatie over de aard van deze luchtverontreinigende stoffen, de concentraties in de omgevingslucht en het verontreinigingsverloop in de tijd.

Specifiek voor het betrokken industriegebied is de aanwezigheid in de omgevingslucht van zeer vluchtige gechloreerde verbindingen als vinylchloride en 1,2-dichloorethaan. Hierbij vallen kortstondige concentratieverhogingen in het oog, terwijl anderzijds de gemiddelde niveaus geen aanleiding geven tot enige ongerustheid.

Minder specifiek voor het industriegebied is de verontreiniging door organische componenten met gemiddelde en lage vluchtigheid.

In tegenstelling tot de studie van de organische componenten richt zich het onderzoek van kwik op de atmosferische uitval en op de biologische impact. Zo vertoont de bodem nauwelijks enige aanrijking. Dit is evenwel niet het geval voor de gehalten in planten, waar van een verhoging kan worden gesproken. Dat niet de bodem wordt aangetroffen, doch wel de gehalten in plant is in de eerste plaats toe te schrijven aan het gedrag van het element op en in de bodem.

2. Naar aanleiding van deze studies werden de metingen in het gebied verder gezet en werden in de

milieuvergunningen aanvullende voorwaarden inzake de beperking, de inventarisatie, de controle en de kennisgeving van de emissies opgelegd.

Zo werd een bedrijf met belangrijke kwikemissies het voorleggen van een kwikbalans gevraagd, die is op te stellen in samenwerking met een in het kader van de wet van 28 december 1964, betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging, erkend laboratorium of instelling.

**Vraag nr. 59**  
van 15 januari 1986  
van de heer L. VANVELTHOVEN

**Industriële vervuilers — Inventarisatie**

Eind vorig jaar werd, door toedoen van de Waalse Gemeenschapsminister van Leefmilieu, een „inventaire des émissions industrielles” gepubliceerd.

Deze inventaris werd opgesteld door de polytechnische faculteit van Bergen.

Naar aanleiding van deze toch wel belangwekkende inventarisatie, heeft het Waalse Gewest als objectief 1993 gesteld : de totale emissies te reduceren tot 30%.

Wat het Vlaamse Gewest betreft, zou het me verheugen een antwoord te vernemen op de volgende vragen.

1. Werd reeds een inventaris van luchtbezoedelde industrieën opgemaakt? Zo ja, tot welke beleidsbeslissingen en -voornemens dergelijke studie heeft geleid.

Zo neen, of dergelijke inventarisatie niet nodig wordt geacht?

2. Werd reeds een inventaris van waterbezoedelende industrieën opgemaakt?

Zo ja, tot welke beleidsbeslissingen en -voornemens dergelijke studie heeft geleid?

Zo neen, of dergelijke inventarisatie niet nodig wordt geacht?

**Antwoord**

In antwoord op zijn vragen heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. In 1975 werd in het kader van het Nationaal R & D-programma gestart met een wetenschappelijk onderzoek naar de mogelijkheden van het opstellen van een inventaris van luchtverontreinigende stoffen. Aanvankelijk werden in het raam van dit onderzoek de emissies bestudeerd in twee testzones, Gent en Luik. Deze kennis werd vanaf 1978 in de praktijk gebracht in het ganse land. Met ingang van 1982 werd het deel van de emissie-inventaris van het Vlaamse Gewest overgenomen en verder uitgebaat door de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, die voor de praktische uitvoering van deze taak beroep doet op het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie en de Rijksuniversiteit Gent. Van deze emissie-inventarisatie werd nuttig gebruik gemaakt bij het

opstellen van een beleidsnota inzake de zure neerslag.

2. Het Algemeen Waterzuiveringsprogramma (AWP) niveau 2 en 3 inventariseert alle vervuiliingsbronnen van huishoudelijke en industriële oorsprong. Het is dan ook in dit kader dat het afvalwaterzuiveringsbeleid is terug te vinden.

**Vraag nr. 74**  
van 17 januari 1986  
van de heer L. VANVELTHOVEN

**Lozingsvergunning voor afvalwater — Afgifte en controle**

Sedert geruime tijd moet het u welbekend zijn dat quasi 90% van de ondernemingen in het Vlaamse Gewest, die afvalwater lozen niet beschikken over een geldige lozingsvergunning en als dusdanig in overtreding zijn met de bepalingen van de artikelen 2 en 5 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

Bovendien blijkt het afgeven van een zinvolle lozingsvergunning, in vele gevallen niet mogelijk te zijn, omwille van de sinds 10 oktober 1983, niet meer van kracht zijnde sectoriële lozingsnormen die volgens de bepalingen van de bijzondere wet op de staatshervorming van 8 augustus 1980 tot de bevoegdheden van de nationale overheid behoren.

Welke initiatieven heeft u dan ook reeds genomen om:

1. de nationale overheid aan te manen, de haar opgedragen taak te vervullen?
2. De ondernemingen vooralsnog een realistische lozingsvergunning te laten uitreiken door de waterzuiveringsmaatschappijen?
3. De controle van de lozingen met de nodige ernst en efficiëntie te doen verlopen?

Hoeveel bedrijven werden er in het Vlaamse Gewest sedert 1 januari 1982 een lozingsvergunning uitgereikt en hoeveel bedrijven dienen er nog een te krijgen?

Hoeveel controles van lozingen werden er sedert 1 januari 1982 uitgevoerd?

Hoeveel overtredingen werden er vastgesteld? Welke criteria werden er gehanteerd om een overtreding aan de parketten te signaliseren?

**Antwoord**

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De Vlaamse Executieve heeft voor de 51 verschillende sectoren advies uitgebracht, overeenkomstig de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

De uitreiking van lozingsvergunningen is thans volop lopende. Gezien de aard van het geloosde afvalwater,

dienen niet alle bedrijven over een lozingsvergunning te beschikken.

Inzake de controle op de lozingen werden, in toepassing van het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 6 januari 1983 tot vaststelling van de voorwaarden voor de erkenning van laboratoria ter uitvoering van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, bepaalde laboratoria erkend.

Deze labo's analyseren, in opdracht van de maatschappijen, de door deze genomen stalen.

Indien blijkt dat een bedrijf de normen overschrijdt en geen inspanning levert om het geloosde afvalwater te saneren, wordt een proces-verbaal van overtreding opgemaakt en doorgezonden naar het parket.

**Vraag nr. 75**  
van 17 januari 1986  
van de heer L. VANVELTHOVEN

**Exploitatie vroegere ISVAG-R WZI's — Overdracht slibverwerkingsinstallaties**

In het besluit van de Vlaamse Executieve van 16 januari 1985 worden zeer concreet de nadere regelen beschreven inzake de kosteloze afstand van RWZI's door openbare besturen, instellingen van openbaar nut en intercommunale verenigingen aan de waterzuiveringsmaatschappijen.

De uitvoering van dit besluit leidt in de praktijk vaak tot betwistingen tussen de VWZ/WZK en de afstanddoende partijen.

Meer in het bijzonder is de toepassing van dit besluit niet zo duidelijk waar de installaties inzake afvalwaterzuivering gecombineerd met andere functies werden geconcipeerd.

Voor zover mij bekend is dit het geval in de Intercommunale ISVAG waar de slibverwerking van de vier betrokken RWZI's ingebouwd werd in de verbrandingsoven. Deze slibverwerking (bestaande uit centrifuges en etagedroger) is volledig in de verbrandingsoven ingebouwd.

Naar ik kon vernemen werd bij de goedkeuring van het besluit in de Vlaamse Executieve formeel gesteld dat de slibverwerking impliciet deel uitmaakt van de voor overdracht in aanmerking komende waterzuiveringsinstallaties. Deze stelling wordt naar verluidt door ISVAG betwist en door de VWZ contractueel gevaloriseerd voor een periode van '10 jaar.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernemen op de volgende vragen?

1. Of de overdracht van de ISVAG-slibverwerkingsinstallatie (centrifuge en etagedroger) al dan niet onder de toepassing valt van het besluit van de Vlaamse Executieve van 16 mei 1985?
2. Zo neen, welke is de wettelijke basis voor deze uitzondering? Of de VWZ dan nog kan verplicht worden door ISVAG om deze slibverwerking te blijven gebruiken?

3. Zo ja, hoe zal de overdracht geschieden van het beheer over deze slibverwerkingsinstallatie aan de VWZ? Wie zal instaan voor de dagelijkse werking ervan? Kan ISVAG de VWZ beletten op basis van veiligheids- of exploitatievoorwaarden de exploitatie van deze overgedragen installatie in eigen beheer door te voeren?
4. Op welke contractuele basis momenteel deze slibverwerkingsinstallatie wordt gebruikt? Worden er in de kostenverrekening elementen ingebracht als afschrijvingen op de slibverwerkingsinstallatie? Zo ja, wat is hiervoor de wettelijke basis als het besluit inzake kosteloze overdracht van toepassing is? Voor welke periode werd er een contract afgesloten en op basis van welke motieven gebeurde deze contractuele verbintenis?
5. In het ontwerp van afvalstoffenplan lees ik dat slibverbranding slechts zin heeft als alle andere verwerkingsmethodes ontbreken. Is slibverbranding voor de vroegere ISVAG-RWZI's verantwoord in deze context aangezien in drie van de vier stations steekvast materiaal wordt geproduceerd onder de vorm van slibkoeken? Kunnen deze slibkoeken geen nuttige bestemming bekomen? Waarom niet?

#### Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid navolgende antwoorden mede te delen op zijn vragen.

1. De ISVAG-slibverwerkingsinstallatie maakt een technisch inherent en onafscheidelijk deel uit van de ganse slib- en vuilverbrandingsinstallatie.

De bouw van deze slibverwerkingsinstallatie werd dan ook destijds samen met de verbrandingsinstallatie voor de voogdijoverheid slechts ten belope van 60% gesubsidieerd en niet voor 100% zoals dit op dat ogenblik het geval was voor de investeringswerken inzake afvalwaterzuivering.

De ISVAG-installatie is dan ook niet te beschouwen als een installatie voor afvalwaterzuivering, die overgedragen moet worden overeenkomstig het decreet van 5 april 1984.

2. De VWZ kan de verwerking van het slib afkomstig van haar RWZI's op contractuele basis toevertrouwen aan ISVAG.
3. Zie punt 1.
4. Door de VWZ werd met ISVAG een overeenkomst afgesloten betreffende de verwerking van het slib afkomstig van de RWZI's Boechout, Edegem, Hove en Wilrijk voor een periode tot 31 december 1995 in de gecombineerde slib- en vuilverwerkingsinstallatie te Wilrijk.

De overeengekomen eenheidstarieven zullen de verwerkingskosten voor ISVAG moeten dekken. Door de bedoelde meerjarenovereenkomst kunnen de vroegere door de overheid gedane investeringen volledig benut worden.

5. Het gestelde probleem is in onderzoek.

**Vraag nr. 76**  
**van 17 januari 1986**  
**van de heer L. VANVELTHOVEN**

#### **Overname van gemeentelijke RWZI's meer bepaald van gemengde zuiveringsstations door VWZ — Modaliteiten**

In het besluit van de Vlaamse Executieve van 16 januari 1985 werden de nadere regelen vermeld inzake de kosteloze afstand van de gemeentelijke zuiveringsstations aan de waterzuiveringsmaatschappijen.

In het ambtsgebied van de VWZ zijn er desbetreffend twee RWZI's, met name te Laarne en te Aalter, die naar oprichting en exploitatie het voorwerp uitmaken van een contractuele overeenkomst tussen de betrokken gemeenten en private industriële ondernemingen.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister vernemen wat de overnametoestand van deze RWZI's is?

1. Worden de RWZI's op dezelfde wijze overgenomen als de zuiver gemeentelijke of intercommunale RWZI's?
2. Zo ja, worden deze RWZI's volledig kosteloos overgedragen of dient er een verrekening te gebeuren met de betrokken ondernemingen voor wat hun inbreng betreft? Worden ook voor deze RWZI's alle lasten vanaf 1 januari 1983 overgedragen inzake uitgaven voor investering en exploitatie? Geldt deze overdracht enkel voor wat het gemeentelijk aandeel betreft of voor het geheel der installatie? In geval van overdracht der zuiveringslasten van de betrokken private ondernemingen vreest de geachte Gemeenschapsminister dan niet voor concurrentievervalsing t.o.v. bedrijven die volledig zelf hebben moeten instaan voor hun afvalwaterzuivering? Op welke wettige basis geschiedt desgevallend deze overdracht van private lasten?
3. Zo neen, onder welke voorwaarden worden deze RWZI's verder uitgebaut? Welke financiële overeenkomsten blijven of worden er van toepassing tussen de VWZ en de betrokken bedrijven?
4. In geval van overdracht van deze RWZI's, wordt dan ook het gedeelte „voorzuiivering industrieel afvalwater" overgedragen? Zo ja, op welke wettige basis en/of contractuele basis gebeurt dit? Zo neen, welke lozingsvoorwaarden worden opgelegd aan dit voorgezuiverd afvalwater? Hoe wordt gecontroleerd of het zuiveringsrendement van deze private installaties voldoet aan de opgelegde contractuele voorwaarden?
5. Op welke basis dragen deze ondernemingen bij in de globale werking van de VWZ: per IE of in functie van gemeten IE of enkel in functie van de gesloten forfaitaire overeenkomstverdeelsleutel?

#### Antwoord

In antwoord op de gestelde vragen, heb ik de eer het geachte lid, het volgende mede te delen.

1. Deze RWZI's zullen op dezelfde wijze worden overgenomen als de zuiver gemeentelijke RWZI's, doch enkel voor wat betreft het gemeentelijk aandeel. Dit omvat:

- de zuiver gemeentelijke installaties
- het gemeentelijk aandeel van de gemeenschappelijke installaties.

2. De RWZI's worden kosteloos overgedragen overeenkomstig het decreet van 5 april 1984 en het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 16 januari 1985.

De rechten en verplichtingen van de gemeenten worden overgenomen; met de betrokken onderneming wordt geen verrekening of terugbetaling voorzien.

Er is derhalve ook geen sprake van concurrentievervalsing ten aanzien van andere bedrijven.

3. 1. De uitbating geschiedt op dezelfde wijze als voorheen. Door de VWZ werd met de ondernemingen een nieuwe uitbatingsovereenkomst afgesloten.

2. Financiële overeenkomsten :

De kosten voor de uitbating van de gemeenschappelijke zuiveringsinstallaties worden gesplitst via een verdeelsleutel waarin de te behandelen vuilvracht en het debiet als bepalende factoren gelden.

De verdeelsleutel is jaarlijks te herzien. Wanneer hiertoe directe aanleiding zou bestaan, kan hij onmiddellijk aangepast worden.

4. De ondernemingen dragen in de gemeenschappelijke exploitatiekosten van al de RWZI's bij volgens de prijs per inwonerequivalent die door de algemene vergadering van de maatschappij wordt bepaald en goedgekeurd.

**Vraag nr. 81**  
van 17 januari 1986  
van de heer J. DESSEYN

***Waterwinning in het domein „ Ter Yde” — Beschermende milieumaatregelen***

De Vlaamse Executieve heeft na het uitvaardigen van een schorsingsbesluit op 2 maart 1983, op 6 juli 1983 definitief beslist geen gevolg te geven aan de vraag van de IWVA om in het gebied „Hannecart” grondwater te pompen omdat de grondwaterwinning erg schadelijk zou zijn voor de specifieke flora in de omgeving van het domein „ Hannecart “.

Dit wettelijk verbod ging gepaard met een alternatief voorstel aan de IWVA om van andere watermaatschappijen water af te nemen, wanneer de eigen bronnen onvoldoende debiet zouden geven.

In de huidige omstandigheden wordt de Westkust in het toeristisch seizoen geregeld geconfronteerd met onvoldoende debieten zodat een dringende oplossing geboden is.

Thans maakt een GOM-rapport melding van een nieuw miljoenenproject met rechtstreekse waterwinning in het domein „Ter Yde” in het Hannecartbos.

In dat verband kreeg ik graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Wordt een concreet voorstel uitgewerkt om de toevoerproblemen tijdens de zomermaanden op te lossen met leveringen aan de IWVA door andere maatschappijen? Hoe is de stand van zaken?
2. Indien dit niet het geval is, waarom wordt verzaakt aan die oplossing die doeltreffend, veilig en milieuvriendelijk is?
3. Blijft het wettelijk verbod van winning in het domein „Ter Yde” van kracht zoals geformuleerd in het antwoord op mijn parlementaire vraag van 29 juni 1983? Zo neen, wanneer werd de beslissing van de Vlaamse Executieve van 6 juli 1983 gewijzigd of te niet gedaan?
4. Het GOM-rapport maakt uitdrukkelijk melding van de steun door de Vlaamse Gemeenschap aan het geciteerd nieuw project. Betekent dit dat de vroegere bezwaren tegen de aantasting van het natuurgebied nu plots onbestaande zijn? Wanneer werd tot de steunverlening beslist?

**Antwoord**

In antwoord op zijn verschillende vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Er werd een concreet voorstel uitgewerkt om de waterleidingssystemen van IWVA, de TMVW en de NMDW onderling te verbinden.

Op initiatief van de Vlaamse Executieve werden deze werken opgenomen in het programma van grote waterbouwkundige werken dat bij koninklijk besluit van 8 november 1983 werd bekrachtigd.

In uitvoering van dit koninklijk besluit heeft de Vlaamse Executieve op 11 april 1984 de TMVW en de IWVA aangewezen als „meester van het werk” voor het gedeelte van de verbindingsleidingen, gelegen in hun ambtsgebied.

Deze beslissing werd op 16 april 1984 aan de Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Leefmilieu medegedeeld, die bevoegd is voor verdere afhandeling en realisatie van dit dossier.

2. De verbindingsleidingen worden gerealiseerd.
3. De beslissing van de Vlaamse Executieve van 6 juli 1983 om geen vergunning te verlenen aan IWVA voor het pompen van grondwater, is niet gewijzigd of te niet gedaan.
4. Er is bij de Vlaamse Gemeenschap geen nieuwe aanvraag of project bekend voor het pompen van grondwater in het gebied „ Hannecart “.

**Vraag nr. 82**  
van 17 januari 1986  
van de heer L. VANVELTHOVEN

***Bedreiging planten- en diersoorten — Wetenschappelijk onderzoek en resultaten***

Ongeveer de helft van alle planten- en diersoorten in de Duitse Bondsrepubliek is met uitsterven bedreigd. Tot die conclusie komen 17 wetenschapsmensen die een onderzoek uitvoeren voor de Duitse Raad voor Landschapsbescherming in Bonn.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Of een dergelijke studie ook in Vlaanderen verricht is. Zo ja, welke studies door de Minister bedoeld worden.
2. Welke is beknopt de inhoud van deze studie(s)?
3. Hoe meent hij hierop te reageren?

#### Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat een algemeen onderzoek naar met uitsterven bedreigde planten- en diersoorten nog niet werd uitgevoerd in Vlaanderen. Wel werden door enkele nationale wetenschappelijke instellingen en universitaire laboratoria studies verricht naar de status van de flora en van bepaalde diergroepen in België.

Zo werd bijvoorbeeld het probleem van het verdwijnen van zeldzamer worden van soorten in 1969 onderzocht. De resultaten van de studie van Demaret en Lambinon betreffende mossen en korstmossen, toonden een sterke achteruitgang van het aantal inheemse soorten aan. Een meer gedetailleerd onderzoek door De Zuttere en Schumacker van 1984 concludeerde dat 7,5% van de inheemse soorten mossen en korstmossen uit België verdwenen is en dat 10% van de ongeveer 600 soorten bedreigd is. Lawalree en Delvosalle stelden in 1969 voor bloemen varenplanten vast dat 23% van de inheemse soorten als min of meer bedreigd kan worden beschouwd. Een studie door Vanhecke in 1985 bevestigde de sterke achteruitgang van bloemplanten.

Een op Vlaanderen toegespitste studie over dit onderwerp behoort tot de taken van het Instituut voor Natuurbehoud, dat als opdracht onder meer heeft „de nodige studies en onderzoeken te ondernemen aangaande de bescherming en het behoud van soorten en levensgemeenschappen.”

**Vraag nr. 83**  
van 20 januari 1986  
van de heer J. GABRIELS

#### **Afvalwaterlozingen in de Schelde — Grensoverschrijdend overleg inzake „smeerpipj”**

Volgens een aantal Nederlandse officiële organisaties die verantwoordelijk zijn voor de zuivering van afvalwater zou er in België sprake zijn van het aanleggen of in werking stellen van een smeerpipj met ongezuiverd chemisch afvalwater vanaf Tessenderlo die zou lozen in de Schelde. Daarbij is ook sprake van grote hoeveelheden zware metalen en radioactieve stoffen.

Deze organisaties dringen aan op overleg met België ter zake, omdat anders de reeds gedane inspanningen van Nederlandse zijde in feite nutteloos blijven of worden.

Graag had ik van de Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Is er inderdaad sprake van lozing van ongezuiverd chemisch afvalwater in de Schelde via een smeerpipj die vertrekt in Tessenderlo?
2. Zo ja, welke maatregelen denkt de Minister te nemen om deze lozingen te voorkomen?
3. Is de bedoelde smeerpipj alsnog „de bekende smeerpipj” de zogenaamde collector langs het Albertkanaal van  $\pm 5$  miljard?
4. Welk overleg zal plaatsvinden met de Nederlandse overheid over deze materie?
5. Hoe valt te verklaren dat bedrijven in Tessenderlo en elders momenteel chemisch afvalwater lozen op andere plaatsen?  
  
Zo ja, waar gebeuren deze lozingen dan nu en met welke gevolgen voor het grondwater en het leefmilieu?
6. Welke controle wordt uitgeoefend op deze lozingen en heeft de overheid een volledig overzicht van deze lozingen?

#### Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De lozingen van afvalwaters van de verenigde bedrijven te Tessenderlo via de collector langsheen het Albertkanaal dienen te voldoen aan de lozingsvergunningen opgelegd door de VWZ. De parameterbeperkingen in deze vergunningen zijn van die aard dat er geen kwaliteitsverslechtering van het Scheldewater ter hoogte van de Belgisch-Nederlandse grens te verwachten valt.

In het kader van de „Scheldewatercommissie” waarin België en Nederland vertegenwoordigd zijn, worden de problemen in verband met de collector langs het Albertkanaal besproken.

**Vraag nr. 86**  
van 20 januari 1986  
van de heer J. GABRIELS

#### **Preventie inzake drug- en alcoholproblemen — Financiering VAD en beleidslijnen Vlaamse Regering**

De Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen heeft bij de presentatie van een aantal projecten duidelijk haar beklag gedaan over de gebrekkige financiering van haar projecten.

Ondermeer wordt erop gewezen dat naar aanleiding van de afschaffing van de wet-Vandervelde, een gedeelte van de gelden ingevolge het vergunningsstelsel zouden ontvangen worden (2% van 500 miljoen) mochten aangewend worden voor het opzetten van preventieprojecten.

Tot op heden is deze belofte niet nagekomen, zogenaamd omdat het een regionale materie is en de gelden nationaal.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Is bij het afschaffen van de wet-Vandervelde duidelijk beloofd geweest, en door wie, welke documenten zijn hierover, dat een gedeelte van de gelden ingevolge het afgeven van vergunningen zouden besteed worden aan preventieve programma's op het vlak van alcohol en drugpreventie?
2. Op welke termijn zal aan de VAD dit geld overgemaakt worden in de zin dat men zinvolle projecten naast de bestaande kan tot stand brengen?
3. Welke standpunten neemt de Vlaamse Gemeenschapsminister in met betrekking tot bijkomende financiering van de VAD?
4. Welk beleid wenst de Vlaamse Regering te volgen op het vlak van de alcohol en drugproblematiek?
5. Acht de Minister de ronde som van 1,4 miljoen voor 6 miljoen Vlamingen voldoende om ter zake een preventief beleid tot stand te brengen? Welke veranderingen zijn hierin te verwachten?

#### Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid in antwoord op de door hem gestelde vragen het volgende mee te delen.

Er werd inderdaad door de toenmalige Staatssecretaris van Volksgezondheid de heer F. Aerts beloofd om 2% van de inkomsten uit de vergunningen te besteden aan een epidemiologische studie over het huidige alcoholverbruik en de weerslag daarop van de afschaffing van de wet-Vandervelde.

De wijze waarop deze gelden aan de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen of andere organisaties overgemaakt worden, vormt het onderwerp van een overeenkomst tussen de nationale overheid en deze organisaties en behoren derhalve niet tot de bevoegdheid van de Vlaamse Executieve.

Het geachte lid gelieve zich dan ook voor deze informatie tot de Staatssecretaris van Volksgezondheid en Gehandicaptenbeleid te richten.

Wat het beleid van de Vlaamse Regering inzake alcohol- en drugproblematiek betreft, laten de beschikbare kredieten voor gezondheidsopvoeding en -voorlichting geen gevoelige verhoging toe ten behoeve van de preventie inzake alcohol en andere drugs.

Het preventiebeleid inzake alcohol en andere drugproblemen zal zich vooral op de jeugd en specifieke risicogroepen moeten richten. De GVO-aanpak in het basisonderwijs door middel van de GVO-pakketten „Je kan er zelf iets aan doen“, die door de Dienst Sociale Geneeskunde van de Rijksuniversiteit Gent werden opgesteld, in samenwerking met het Rode Kruis en de Ministeries van de Vlaamse Gemeenschap en van Onderwijs, zal een leidraad zijn voor het GVO-beleid in het algemeen en voor het alcohol- en drugpreventiebeleid in het bijzonder. Dit preventiebeleid beoogt daarnaast ook nog een grotere rol van de eerstelijnsgezondheidszorg en een coherente mediapolitiek op het vlak van gezondheidsvoorlichting. Het bewustmakingsproces dat gezondheidsvoorlichting en -opvoeding tot doel heeft, en dat moet lei-

den tot het maken van eigen keuzen inzake gezonde leefgewoonten, dient ook door het algemeen overheidsbeleid te worden ondersteund, met name een beleid dat zorgt voor gezondheidsbevorderende leefomstandigheden in zijn brede betekenis.

De som van 1,4 miljoen die het geachte lid in zijn vraag hanteert, behelst enkel de som die ter beschikking wordt gesteld van de Vereniging voor Alcohol en andere Drugs en houdt geen rekening met de inspanningen die worden gedaan in andere sectoren van de gezondheidsvoorlichting en -opvoeding, o.a. het onderwijs, het Medisch Schooltoezicht en de Centra voor Geestelijke Gezondheidszorg.

**Vraag nr. 92**  
**van 24 januari 1986**  
**van de heer A. DE BEUL**

#### ***Benoemingen (juni 1985) bij de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij — Verdeling***

In vraag nr. 4 van 16 december 1985 antwoordde u dat „gelet op de inplanting van het hoofdbestuur en de buitendienst Gent, is het uiteraard vanzelfsprekend dat het merendeel van deze ambtenaren woonachtig is in de omgeving van Aalst, Dendermonde en Gent“, Dit antwoord ging voorbij aan de vraag.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Waarom is het voor u „uiteraard vanzelfsprekend“ dat het merendeel van de ambtenaren uit de omgeving van Aalst, Dendermonde of Gent komt?
2. Welke motiveringen hebben bij deze benoemingen van juni 1985, gespeeld? Blijkt uit uw antwoord niet dat het politieke benoemingen van het „zuiverste“ allooï zijn?
3. Hoeveel personeelsleden van deze twee diensten zijn gedomicilieerd in het arrondissement Dendermonde? Hoe is de verdeling over de verschillende niveaus?
4. Welke politieke verdeling werd voor deze functies gehanteerd?

#### Antwoord

Ter verduidelijking van mijn antwoord op zijn schriftelijke vraag nr. 4 van 16 december 1985, wens ik te stellen dat het onderdeel van mijn antwoord dat sloeg op de woonplaats van de ambtenaren van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij die tewerkgesteld zijn bij het hoofdbestuur te Aalst en de buitendienst Gent, betrekking had op de ambtenaren die vóór de kaderwijziging van 12 juni 1985 bij deze instelling in dienst waren.

Aangezien het merendeel van deze ambtenaren werd benoemd in toepassing van artikel 4 van het koninklijk besluit van 16 december 1981, tot vaststelling van het administratief statuut van het personeel van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij, is het uiteraard vanzelfsprekend dat, gelet op de inplanting van het hoofdbestuur en de buitendienst Gent, het

overgrote deel van de sollicitanten woonachtig was in de regio Aalst-Dendermonde-Gent.

De nieuwe personeelsformatie van de VWZ, die door de Vlaamse Executieve op 12 juni 1985 werd goedgekeurd, houdt rekening met de overname door de VWZ van het personeel van de gemeentebesturen en de intercommunale verenigingen, de oprichting van de buitendienst Hasselt en de splitsing van de VWZ in twee afdelingen.

Aangezien de overname van het personeel van de gemeentebesturen en de intercommunale verenigingen thans nog in volle uitvoering is, kan ik het geachte lid nog geen precieze cijfers mededelen betreffende het aantal personeelsleden dat in het arrondissement Dendermonde is gedomicilieerd.

De buitendienst Hasselt is thans nog niet operationeel, doch de betrekkingen die er worden voorzien, worden ingenomen hetzij door mutaties binnen de VWZ, hetzij in toepassing van de mobiliteitsregeling, hetzij via wervingsexamens, ingericht door het Vast Wervingssecretariaat.

Het is mij in de huidige stand van zaken niet mogelijk te voorspellen hoeveel personen woonachtig in het arrondissement Dendermonde belangstelling zullen vertonen voor een tewerkstelling in Hasselt.

De benoeming van 2 adjunct-directeurs gebeurde, na voordracht van de Raad van Bestuur, met ingang van 1 december 1985. Een ervan die reeds als ambtenaar in dienst was bij de VWZ, is woonachtig in het arrondissement Dendermonde.

De nog resterende vacante wervingsgraden zullen via de mobiliteitsregeling of dmv wervingsexamens, uitgeschreven door het Vast Wervingssecretariaat, worden begeven.

**Vraag nr. 93**  
**van 24 januari 1986**  
**van de heer A. DE BEUL**

#### **OVAM — Benoemingen en personeelskader**

Op onze vraag nr. 9 van 16 december 1985 werden drie vragen niet beantwoord. We stellen deze vragen opnieuw, in de hoop nu een antwoord te ontvangen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel personeelsleden van elk niveau zijn er — wat de elf nieuwe functies betreft — gedomicilieerd in het arrondissement Dendermonde?
2. Bij OVAM zijn er 36 functies voor tewerkgestelde werklozen. Hoeveel personeelsleden zijn er per niveau opgesplitst, gedomicilieerd in het arrondissement Dendermonde?
3. Hoeveel DAC-ers en BTK-ers zijn er bij OVAM tewerkgesteld? Hoeveel zijn er — opgesplitst per categorie en niveau — gedomicilieerd in het arrondissement Dendermonde?
4. Wanneer werden deze mensen bij OVAM tewerkgesteld?

#### **Antwoord**

Zoals ik het geachte lid reeds mededeelde in mijn antwoord op zijn schriftelijke vraag nr. 9 van 16 december 1985, werden de 11 nieuwe functies die op het kader van de OVAM werden ingeschreven, volledig gecompenseerd door de afschaffing van 11 andere betrekkingen die niet waren ingenomen.

Een kaderwijziging impliceert niet dat er daarom onmiddellijk benoemingen worden verricht

In onderhavig geval betrof het in 4 gevallen de regularisatie van een bestaande toestand en werden er 7 nieuwe betrekkingen van gegradueerde in de milieuzorg opgericht.

Van de 4 ambtenaren, waarvoor deze kaderwijziging een aanpassing aan de bestaande toestand betrof, is er geen enkele woonachtig in het arrondissement Dendermonde.

Het wervingsexamen voor de werving van 7 gegradueerden in de milieuzorg werd aangekondigd in het Belgisch Staatsblad van 25 januari 1986.

Uiteraard is het mij thans niet mogelijk te voorspellen hoeveel kandidaten er zullen slagen en hoeveel batig gerangschikten onder de geslaagden in het arrondissement Dendermonde zullen woonachtig zijn.

Van de 36 voorziene functies van tewerkgestelde werklozen, zijn er thans 35 in dienst.

Opgesplitst per niveau, zijn er woonachtig in het arrondissement Dendermonde :

- 10 TWW van niveau 1
- 8 TWW van niveau 2
- 1 TWW van niveau 3
- 2 TWW van niveau 4.

De TWW zijn in dienst getreden tussen april 1983 en december 1985.

Er zijn bij de OVAM geen personen tewerkgesteld in DAC of BTK stelsels.

**Vraag nr. 96**  
**van 28 januari 1986**  
**van de heer M. DESUTTER**

#### **Landbouwschade door wilde ganzen — Maatregelen**

Deze winter pleisterden ongeveer 25.000 wilde ganzen in de polders tussen Brugge, Damme en Knokke-Heist. Deze vogels zijn in Vlaanderen beschermd doch nergens anders in West-Europa, ook niet in het buurland Nederland. Daardoor concentreren zich deze vogels in zeer hoge aantallen in onze West-vlaamse Polders en veroorzaken zware schade aan de landbouw.

Ik veroorloof mij de volgende vragen te stellen.

1. Waarom worden de wilde ganzen in Vlaanderen beschermd? Welke wetenschappelijke motivatie kan men inroepen om schadelijke vogels te beschermen die steeds meer en meer in aantal toenemen? Waarom is België het enige land in West-Europa waar ganzen beschermd worden?

2. Daar deze bescherming onvermijdelijk met zich brengt dat sommige landbouwers zwaar geteisterd worden, stelt zich de vraag waar deze terecht kunnen komen om een schadevergoeding van overheidswege te bekomen.
3. Zou het mogelijk zijn van nu af aan de verzekering te bekomen dat de jacht op ganzen in 1986-1987 toegelaten zal worden, onder dezelfde voorwaarden als in Nederland? De toestand van de landbouwbedrijven is reeds moeilijk genoeg, zonder dat deze laatste nog verder geteisterd moeten worden door een ganzenovervloed die steeds maar toeneemt; sinds jaren vraagt de Vlaamse Hoge Jachtraad dat Vlaanderen dezelfde regeling zou treffen zoals in Nederland.

#### Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat het besluit van de Vlaamse Executieve van 5 juni 1985, tot vaststelling van de opening en de sluiting van de jacht voor het seizoen 1985-1986 in het Vlaamse Gewest, de jacht op grauwe ganzen toestaat van 1 november tot en met 31 januari op het grondgebied van Knokke-Heist.

De sluiting van de jacht op andere ganzen wordt gemotiveerd door het feit dat in de polders jaarlijks een belangrijk gedeelte van de beperkte wereldpopulatie van de kleine rietgans verblijft, die moet beschermd worden.

Vóór het jachtseizoen 1981-1982 was de jacht op ganzen alleen verboden in de driehoek gevormd door het Leopoldskanaal, de vaart Brugge-Damme-Sluis en het Boudewijnkanaal. Dit verbod gaf, ingevolge de toename van de Noordwesteuropese ganzenpopulatie, aanleiding tot de grote concentraties op een beperkt gebied.

De uitbreiding van het jachtverbod tot een groter gebied heeft de spreiding van de vogels over dit gebied voor gevolg gehad, zodat schade aan landbouwgewassen wanneer de ganzen lange tijd op dezelfde terreinen vertoeven, wordt voorkomen. De vogels verspreiden zich thans over een veel groter gebied.

De vergoeding voor eventuele schade veroorzaakt door ganzen moet worden geregeld op grond van de bepalingen van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

De openings- en sluitingsdata van de jacht worden overeenkomstig artikel 1 van de jachtwet jaarlijks bepaald. De Vlaamse Executieve zal terzijner tijd daartoe een besluit treffen.

**Vraag nr. 97**  
van 29 januari 1986  
van de heer W. VAN DURME

#### **Vogelvangst — Controle**

Volgens de heer Horst Seefeld, Vice-Voorzitter van het Europees Parlement, zouden er in België jaarlijks

een half miljoen vogels gevangen worden. De meeste vogels zouden naar West-Duitsland geëxporteerd worden en als gekweekte vogels worden verkocht.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel „gediplomeerde vogelvaarders” zijn er in België erkend?
2. Welke criteria worden er aangewend om een „diploma” te verlenen en welke instantie examineert eventueel?
3. Aan welke verplichtingen moeten de „gediplomeerde vogelvaarders” voldoen?
4. Hoe gebeurt de controle op het naleven van de verplichtingen?
5. Hoeveel controles gebeurden er in 1984 en 1985 en welke waren de resultaten?

#### Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat de door zijn informatiebron geciteerde aantallen gevangen vogels niet overeenkomen met de toegestane bevoorradingsquota in het Vlaamse Gewest, die meer dan twintig maal kleiner zijn.

In het Vlaamse Gewest bestaat er geen erkenning als „gediplomeerde vogelvaarder”.

Wellicht wordt hier gerefereerd naar het besluit van de Waalse Gewestexecutieve van 28 juli 1982, waarin wel sprake is van een examen.

**Vraag nr. 101**  
van 3 februari 1986  
van de heer P. PEETERS

#### **Symposium-expertenvergadering Primaire Kankerpreventie — Éentalig informatiefolder**

Begin dit jaar ontvingen de Vlaamse artsen een uitnodiging voor een informatiefolder over de Symposium-expertenvergadering over Primaire Kankerpreventie op 19-22 maart e.k. te Antwerpen. Uitnodiging en informatiefolder werden door de Administratie Gezondheidszorg namens de geachte Gemeenschapsminister verzonden.

Verscheidene artsen deelden mij hun verwondering mede over het feit dat deze informatiefolder éentalig Engels was.

Hoewel de Engelse taal in de medische onderzoekswereld een belangrijke rol speelt inzake publikaties en bij internationale congressen vonden deze geneesheren en ikzelf het niettemin vreemd van de Gemeenschapsminister een uitsluitend Engelstalige folder te ontvangen over een symposium in Vlaanderen voor Vlaamse artsen dat (mede-)ingericht is door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Zou de geachte Minister de aandacht van zijn Administratie hierop kunnen vestigen dat zulks in de toekomst niet meer gebeurt?



**Antwoord**

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Het symposium over primaire kankerpreventie wordt georganiseerd door een interuniversitaire stuurgroep Primaire Kankerpreventie in samenwerking met een aantal internationale organisaties en de Vlaamse Adviescommissie voor Kankerpreventie. Door de Vlaamse Gemeenschap wordt een aanmoedigingstoe-lage als bijdrage in de organisatiekosten verleend. De praktische organisatie gebeurt derhalve niet rechtstreeks door de Vlaamse Gemeenschap.

Toch wens ik op te merken dat het hier een internationaal symposium van hoog wetenschappelijk niveau betreft en dat de bedoelde informatiefolder internationaal werd verspreid, reden waarom hij in het Engels opgesteld is, overigens de taal van het symposium. Deze folder werd trouwens aan de artsen verzonden tezamen met een Nederlandstalige begeleidingsbrief.

Tevens kan ik het geachte lid nog melden dat een afzonderlijke Nederlandstalige informatiebrochure met betrekking tot dit symposium wordt opgesteld die enkel in het Vlaamse landsgedeelte aan alle representatieve organisaties die voor het onderwerp kunnen geïnteresseerd zijn, zal toegezonden worden. Bovendien zal het internationaal symposium later worden gevolgd door een Vlaamse studiedag gewijd aan het probleem van primaire kankerpreventie in de Vlaamse situatie.

**J. PEDE**  
**GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-**  
**LANDSE AANGELEGENHEDEN EN**  
**RUIMTELIJKE ORDENING**

**Vraag nr. 9**  
**van 6 januari 1986**  
**van de heer J. VALKENIERS**

**Verhoging bestaansminima — Inspraak gemeenten**

In 1975 gaf de staat voor het bestaansminimum 210 miljoen frank uit voor 8.538 rechthebbenden, in 1983 reeds 3,5 miljard voor 38.949 rechthebbenden. Nu weer werden de bestaansminima verhoogd zonder enige inspraak van de gemeenten.

Dit betekent voor de gemeenten een extra-uitgave van 1,645 miljard terwijl de middelen van de gemeenten langs het Gemeentefonds om meer en meer beknot worden.

Is het wel eerlijk t.o.v. de lokale overheden dat men steeds meer nieuwe beloften doet die door anderen voor 50% moeten worden gedragen zonder dat de betrokken besturen maar enige inspraak hebben?

**Antwoord**

Ik deel de bezorgdheid van het geachte lid over de groeiende financiële lasten die de gemeenten moeten dragen ten gevolge van de gedeeltelijke ten laste neming door de OCMW's van de bestaansminima.

Ik ben nochtans niet bevoegd voor het vaststellen van de bedragen van deze minima, noch voor het bepalen van het gedeelte van de financiële lasten die de OCMW's hiervoor moeten dragen.

De uitgaven voor de bestaansminima worden overigens ingeschreven in de begrotingen van de OCMW's, waarvoor uitsluitend de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg bevoegd is. Het uitreiken van deze bestaansminima is ten andere slechts één der oorzaken van de groeiende tekorten van de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn, die door de gemeenten moeten worden bijgepast.

Inzake de materies waarvoor ik bevoegd ben streef ik ernaar de middelen waarover de gemeenten kunnen beschikken zo verantwoord mogelijk te verdelen teneinde het financiële evenwicht van de gemeenten te helpen vrij waren.

**Vraag nr. 11**  
**van 8 januari 1986**  
**van de heer A. DE BEUL**

**Coördinatie stedenbouwwetgeving — Stand van zaken**

Op vraag nr. 139 van 21 mei 1985 deelde de toenmalige Gemeenschapsminister mee dat geen officiële coördinatie van de stedenbouwwetgeving wordt voorzien.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Meent u niet dat een officiële coördinatie, vanuit juridisch standpunt, te verkiezen is boven een officieuze coördinatie? Zal u eveneens officiële coördinatie voorleggen aan de Raad van State?
2. Wat is de juridische waarde van een officieuze coördinatie?
3. Zal u, zoals het Waalse besluit van 14 mei 1984, opteren voor een officiële coördinatie en hierdoor de rechtszekerheid bevorderen?

**Antwoord**

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vragen heb ik de eer hem het volgende mede te delen.

1. Het is duidelijk dat een officiële coördinatie, vanuit juridisch standpunt, te verkiezen is boven een officieuze coördinatie.

Een eventuele officiële coördinatie moet worden voorgelegd aan het advies van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State. De Minister, die de Ruimtelijke Ordening en de Stedenbouw onder zijn bevoegdheid heeft kan, langs de Eerste Voorzitter van de Raad van State om het coördinatiebureau belasten met het ontwerpen van een coördinatie.

2. Een officieuze coördinatie heeft geen juridische waarde; wel geeft het voor de practicus een overzichtelijk geheel van de bestaande wetgeving en reglementering, zonder evenwel aan de bestaande teksten van wetten en besluiten wijzigingen aan te brengen.

3. Het zou wenselijk zijn, zo naar het voorbeeld van het besluit van de Waalse Gewestexecutieve van 14 mei 1984 tot codificatie van de wetgevende en verordenende bepalingen betreffende de stedenbouw en de ruimtelijke ordening van toepassing op het Waalse Gewest (Belgisch Staatsblad van 25 mei 1984), het Vlaamse Gewest zou kunnen beschikken over een Vlaams Wetboek van ruimtelijke ordening en stedenbouw.

Voor zover nodig, **weze** gezegd dat een codificatie enkel tot doel heeft de bestaande wetgevende en verordenende bepalingen betreffende een bepaalde materie samen te brengen, zonder deze beschikkingen zelf te wijzigen. Gezien ik mij voorneem eerstdaags opdracht te geven aan de administratie bepaalde uitvoeringsbesluiten van de stedenbouwwet te laten herzien, acht ik het voorbarig direct deze wetgeving officieel te laten coördineren, gezien de officieuze coördinatie in deze tussenperiode als een nuttig werkinstrument kan gehanteerd worden.

**Vraag nr. 13**  
van 8 januari 1986  
van de heer A. DE BEUL

### **Minidecreet — Toepassing**

Op vraag nr. 2 17 van 28 september 1984 aan de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, antwoordde deze dat in artikel 79 van het minidecreet, onder de term „gewestplan”, ook de algemene plannen van aanleg, die de bepalingen van het gewestplan hebben overgenomen, bedoeld zijn. Deze interpretatie volgde, volgens de Gemeenschapsminister, uit de logica en de geest van artikel 79.

In vraag nr. 109 van 29 maart 1985 vroeg de heer De Mol om nadere verduidelijking. De bedoeling van deze vraag was om het antwoord op de vraag van 28 september 1984 juridisch te motiveren.

We menen dat deze motivatie nogal beperkt was en juridisch onvoldoende onderbouwd.

Gaarne vernamen we het standpunt van de huidige Gemeenschapsminister over dit probleem. Onderschrijft u de vroegere interpretatie, gelet op de volgende gegevens en opmerkingen :

1. In art. 79 staan 4 keer de woorden „ontwerp-gewestplan en gewestplan”. Inhoudelijk gaat art. 79 over afwijkingen van de voorschriften van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. De term „gewestplan” wordt in de stedenbouwwet met specifieke procedureregels in afzonderlijke artikelen uitgewerkt. Dit geldt ook voor de APA's. Een verwarring tussen beide termen is niet mogelijk en niet geoorloofd. Er werd reeds duidelijk gesteld dat b.v. de term in art. 44, § 1-4 en art. 55, § 2 „bij Koninklijk Besluit goedgekeurd plan van aanleg” zelfs niet gelijk te stellen is met een „vastgesteld gewestplan”. De term gewestplan hoeft dus geen interpretatie en is duidelijk voor de rechtzoekenden en voor de wetgever. Hij kan dus niet uitgebreid worden tot de APA's.

2. De Raad van State heeft in meerdere arresten erop gewezen dat de uitvoerende macht zich moet onthouden van gebruiksklare interpretaties van evidente zaken. We citeren de samenvattende tekst bij het arrest nr. 2 1.144 van 7 mei 1981 inzake Puttaert M. : „Er is geen reden om een op zichzelf duidelijke tekst aan de hand van bedoelingen — hoe billijk ook — te interpreteren, wanneer zulk een uitlegging welke nergens wordt geschraagd door de tekst zelf, ten koste van de rechtszekerheid zou leiden tot een verdraaiing van de betekenis en de draagwijdte ervan.”

3. Hoe zou de geest van de wetgever, die dit bij art. 79 gemaakt heeft, daar de APA's kunnen bijgeleurd hebben, wanneer blijkt dat de Vlaamse Raad er nooit aan heeft gedacht. De geest van art. 79, volgens de interpretaties van de vroegere Gemeenschapsminister, is niet terug te vinden in de parlementaire voorbereidingen en dus absoluut niet evident.

4. Art. 79 vervangt in feite art. 21 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972. Art. 21 gaat ook niet over de APA's. Hoe zou art. 79 daar nu plots aanspraak op kunnen maken.

5. Wanneer een wet of een decreet een materie niet regelt of zaken vergeten heeft, dan is er maar één middel om dit op te lossen. Een nieuwe wet of decreet maken of de oude wijzigen. Het adagium „patere legem quam ipse fecisti” is hier ook van toepassing.

6. De interpretatie van de vorige Gemeenschapsminister breidt tot regel geworden afwijkingen van art. 79 nogmaals uit tot een nieuwe materie nl. de APA's. Het beperkend karakter van afwijkingen krijgt volumeuitbreiding.

### **Antwoord**

Uit de verwijzing naar en de herneming van schriftelijke vragen van de Vlaamse Raad betreffende de toepassing van het minidecreet van 28 juni 1984, komt de vaststelling tot uiting van het geachte lid dat het minidecreet in zijn toepassingsmodaliteiten een bron geworden is van niet gelijklopende interpretaties. Dit komt de rechtzoekende burger niet ten goede. Daarom zal de toelichting op uw vraag betreffende het verband tussen het minidecreet, inzonderlijk art. 79 en het gemeentelijk Algemeen Plan van Aanleg als instructie aan het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening toegestuurd worden.

Art. 79 van het minidecreet, dat bepaalde afwijkingen voorziet op de voorschriften van het gewestplan door de gemachtigde ambtenaar, is slechts van toepassing in die gebieden waarvoor geen verkavelingen of andere aanlegplannen dan het gewestplan van kracht zijn. In gemeenten of deelgemeenten, die beschikken over een bij koninklijk besluit of bij besluit van de Gemeenschapsminister goedgekeurd APA of APA's, is art. 79 van het minidecreet niet van toepassing. Het is inderdaad duidelijk dat dit art. 79 er gekomen is ter vervanging van art. 21 van het KB van 28 december 1972 en dat art. 21 ook alleen gaat over afwijkingen t.o.v. de gewestplannen en niet t.o.v. APA's. De verruiming van de toepassing van art. 79

van het decreet van 28 juni 1984 tot de APA's mist elke rechtsgrond.

In samenlezing met bovengenoemde problematiek stel ik vast dat over de rechtstoestand en het voortbestaan van APA's verwarrende en tegenstrijdige instructies en interpretaties aan de gemeenten toegestuurd en kenbaar gemaakt werden. Het hieronder uiteengezet standpunt zal dan ook als richtlijn aan hogergenoemd bestuur overgemaakt worden.

De gemeenten die overeenkomstig art. 14, 3<sup>e</sup> lid van de stedenbouwwet genoeg genomen hebben wat het APA betreft met de voorschriften van een reeds bestaand gewestplan beschikken over geen APA. Art. 14, 3<sup>e</sup> lid houdt slechts een procedure in tot het ontsnappen aan de verplichting van een gemeente tot het opmaken van een APA. Door art. 14, 3<sup>e</sup> lid komt er geen APA tot stand. Uit hetzelfde artikel mag echter de stilzwijgende procedure niet geput worden om een van vóór de vaststelling van een gewestplan bestaand APA van rechtswege te doen opheffen. Het is niet ter zake dienend of dergelijke APA's slechts het grondgebied besloegen van één of meerdere van de deelgemeenten.

Bij de fusie van gemeenten bleven de bestaande APA's van kracht voor het deel van het nieuwe gemeentelijke grondgebied waarop ze betrekking hadden. Art. 14, 3<sup>e</sup> lid is dus niet van toepassing voor gemeenten die bij de vaststelling van het gewestplan over één of meerdere APA's beschikten. De stedenbouwwet voorziet niet dat een APA kan opgeheven worden. Het kan slechts gewijzigd worden. Art. 2 § 1 is duidelijk daarover: „De plannen hebben verordnende kracht. Zij blijven gelden totdat zij door andere plannen worden vervangen na herziening.”

Gemeenten die door de fusiesituatie over één of meerdere APA's beschikten, konden en kunnen steeds tegemoetkomen aan de bedoeling van art. 15, dat het APA het gehele grondgebied beslaat, door hun bestaande APA of APA's te herzien in uitbreiding voor het gehele grondgebied. Dit nieuwe APA kan de voorschriften van het bestaande gewestplan overnemen. Gezien de stedenbouwwet de mogelijkheid voorzien heeft het gestelde probleem op te lossen, is er geen enkel argument aanwezig om de uitspraak van de Raad van State in zijn arrest nr. 23.484 dd. 16 september 1983 inzake Saint-Remy e.c. verder te miskennen. Het arrest stelde dat de gemeenten die een APA of APA's hadden vóór de vaststelling van hun gewestplan overeenkomstig art. 14, 3<sup>e</sup> lid geen genoeg meer konden nemen met het gewestplan als APA.

De gemeenten, met een APA of APA's van vóór de gewestplannen, die toch als gevolg van een verkeerde interpretatie van art. 14, derde lid genoeg genomen hebben met de voorschriften van de gewestplannen verkeren in een precaire onduidelijke rechtssituatie. Zij kunnen enerzijds hun bestaande APA of APA's herzien in uitbreiding tot het gehele grondgebied, daarbij de voorschriften van het bestaande gewestplan in hun APA overnemen of in het licht van een eigen creatief ruimtelijk beleid het APA afstemmen op gemeentelijke behoeften en doelstellingen. Anderzijds kunnen dergelijke gemeenten berusten bij het ten onrechte genomen besluit tot genoegneming als APA met de voorschriften van de bestaande gewest-

plannen. Dit betekent dan voor deze gemeenten dat hun APA of APA's nog altijd van kracht zijn voor dat grondgebied, maar dat in het overige deelgebied het gewestplan van toepassing is. Dit betekent ook dat bouw- en verkavelingsaanvragen voor percelen in een APA in hun conformiteit met het APA moeten onderzocht worden.

De stedenbouwwet heeft naast de planning op het hogere niveau, b.v. de gewestplannen, ruimte gelaten aan de gemeenten om hun planning en visie in eigen plannen van aanleg te vertalen. Deze plannen kunnen rechtszekerheid bieden voor de inwoner rekening houdend met de actuele toestand en de gemeentelijke eigenheid. De stedenbouwwet wordt centralisatietendenzen verweten. Het blijft een open vraag waarom de gemeenten, ook door het opmaken of het herzien van hun APA's, hun verantwoordelijkheid niet opnemen voor daarbij geboden territoriale decentralisatiekansen.

**Vraag nr. 14**  
**van 8 januari 1986**  
**van de heer A. DE BEUL**

***Aanleg van een golfterrein te Melsbroek — Stand van zaken***

Op een vraag van 29 mei 1983 nr. 143 van de heer De Mol antwoordde de voormalige Gemeenschapsminister dat hij geen kennis had van concrete plannen.

Nochtans kan bezwaarlijk ontkend worden dat er plannen bestaan om te Melsbroek een luxueus golfterrein aan te leggen. Deze zestig hectaren omvatten vruchtbare landbouwgrond, een grote hoogstammige boomgaard en een oud eikenbos. Het hoeft nauwelijks te worden vermeld dat hierdoor het landelijk karakter van dit gebied wordt omgevormd tot een artificieel recreatiegebied voor de meer begoeden.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Werd reeds een aanvraag voor de aanleg van dit golfterrein ingediend?
2. De plannen tot aanleg van een golfterrein zijn in strijd met het gewestplan. Zal u eventuele plannen goedkeuren? Zal dit gebeuren door de wijziging van het gewestplan via een BPA of zal het gewestplan in herziening worden gesteld?
3. In welk stadium verkeren de plannen tot het aanleggen van een golfterrein? Welk advies werd reeds uitgebracht?

**Antwoord**

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Er is geen aanvraag voor de aanleg van het desbetreffende golfproject bekend, ook niet bij de gemeente.
2. De plannen tot aanleg van een golfterrein zouden inderdaad in strijd zijn met het bestaande gewestplan (KB 7.3.77) en zouden bijgevolg in de gege-

ven omstandigheden niet kunnen worden goedgekeurd.

Gelet op het feit dat er noch bij de gemeente, noch bij de provinciale overheid een aanvraag tot wijziging van het gewestplan of aanpassing via het opmaken van een BPA, werd ingediend, zijn deze vragen voorbarig.

3. Aangezien er geen aanvraag is tot aanleg van een golfterrein, werd er ook nog geen advies uitgebracht.

**Vraag nr. 15**  
**van 8 januari 1986**  
**van de heer A. DE BEUL**

***Kosteloze grondafstand — Naleving voorwaarden***

Op vraag nr. 111 van 12 april 1985 van de heer De Mol antwoordde de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud dat, zolang de in de verkavelingsvergunning opgelegde voorwaarden niet zijn vervuld, met betrekking tot de uitvoering van de voorgeschreven werken en lasten, geen percelen kunnen worden verkocht en a fortiori niet worden bebouwd. Uit de praktijk blijkt dat zowel percelen worden verkocht en bouwvergunningen worden afgegeven, zonder dat de voorgeschreven werken en lasten — in casu kosteloze grondafstand — zijn uitgevoerd.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke controlemiddelen heeft de gemachtigde ambtenaar op de naleving van de voorwaarden van de kosteloze grondafstand?
2. Kan de verkavelingsvergunning geschorst worden, wanneer de voorwaarden van de kosteloze grondafstand niet worden nagekomen? In hoeveel gevallen, in 1984 en 1985, is de verkavelingsvergunning geschorst of vervallen verklaard als gevolg van het niet nakomen van die voorwaarde?
3. De Gemeenschapsminister stelde dat geen percelen kunnen bebouwd worden — wat betekent dat geen bouwvergunning kan afgegeven worden — wanneer de voorwaarden niet vervuld worden. Indien toch een bouwvergunning afgegeven wordt, wat zijn dan de sancties die tegen dit bestuur — het College van Burgemeester en Schepenen — kunnen genomen worden? Wat is de juridische situatie van zo'n ten onrechte, afgegeven bouwvergunning?
4. Wat is de juridische waarde van de verkavelingsvergunning indien de eigenaar achteraf de kosteloze grondafstand weigert of betwist en er reeds percelen werden verkocht en bebouwd?

**Antwoord**

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Het gaat hier om een verkavelingsaanvraag waarbij nieuwe wegen worden aangelegd en waarbij deze we-

gen bestemd zijn om te worden ingelijfd in het openbaar domein.

1. De gemachtigde ambtenaar van het bestuur voor ruimtelijke ordening moet nagaan of de door het college van burgemeester en schepenen rechtstreeks afgegeven bouwvergunning (toepassing van artikel 46 van de stedenbouwwet) in overeenstemming is met de behoorlijk vergunde en niet vervallen verkavelingsvergunning. In geval van niet-overeenstemming schorst de gemachtigde ambtenaar de beslissing van het college, houdende afgifte van de bouwvergunning (artikel 46, lid 3 van de wet).

Tevens controleert de gemachtigde ambtenaar of de houder van de verkavelingsvergunning de voorgeschreven werken en lasten heeft uitgevoerd, of de nodige financiële waarborgen voor de uitvoering ervan heeft verschaft (toepassing van artikel 57 bis, paragraaf 3 van de wet). Concreet betekent dit dat tot zolang de in de verkavelingsvergunning opgelegde voorwaarden niet zijn vervuld, met betrekking tot de uitvoering van de voorgeschreven werken en lasten, geen percelen uit die verkaveling kunnen verkocht worden en a fortiori niet bebouwd worden. Volledigheidshalve weze hier vermeld dat krachtens het decreet van 28 juni 1985 houdende aanvulling van artikel 58 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (Belgisch Staatsblad van 21 augustus 1985) de kosteloze afstand van de weg met heel zijn uitrusting aan de gemeente mogelijk wordt gemaakt bij de aanvang der werken.

2. In het artikel 46 van de wet van 29 maart 1962, zoals gewijzigd bij de wet van 22 december 1970, waarin de gevallen van schorsing door de gemachtigde ambtenaar zijn opgesomd, is de schorsing van een afgegeven verkavelingsvergunning niet voorzien. Wel is het zo dat de verkavelingsvergunning met aanleg van nieuwe of wijziging van bestaande wegen vervalt, indien de vergunninghouder de voorgeschreven werken en lasten binnen vijf jaar na de afgifte van de vergunning niet heeft uitgevoerd of de vereiste financiële waarborgen niet heeft verschaft (artikel 57 bis, paragraaf 4 van de wet). Het is wenselijk dat het college in een attest zou vaststellen dat de werken niet zijn uitgevoerd of dat voor de financiering niet is gezorgd, en daarvan kennis geven aan de verkavelaar en aan de gemachtigde ambtenaar. Het bestuur voor ruimtelijke ordening van de administratie voor ruimtelijke ordening en leefmilieu houdt geen gegevens bij nopens het aantal vervallen verkavelingsvergunningen als gevolg van het niet nakomen van voormelde voorwaarde.
3. De overheid kan wettelijk geen bouwvergunning afgeven in strijd met een verkavelingsvergunning (zie ter zake de constante rechtspraak van de Raad van State, onder meer arrest nr. 22.625 van 29 oktober 1982 inzake Van Bastelaer. Een beslissing van het college van burgemeester en schepenen houdende afgifte van een bouwvergunning, die niet overeenstemt met een goedgekeurde verkaveling, moet geschorst worden door de gemachtigde ambtenaar van de stedenbouw (artikel 46. lid

3 van de wet). Zo zulke afgegeven bouwvergunning niet binnen de wettelijke bepaalde termijn door de gemachtigde ambtenaar geschorst wordt, zodat zij dan ook niet kan gevolgd worden door een nietigverklaring vanwege de bevoegde Gemeenschapsminister en indien zij bovendien niet wordt ingetrokken door de vergunningverlenende overheid, in casu het college van burgemeester en schepenen, moet worden gesteld dat deze bouwvergunning bestaat, ofschoon zij onwettig is. De omstandigheid dat de gemachtigde ambtenaar van het bestuur voor ruimtelijke ordening nalaat een bouwvergunning te schorsen, vermag niet de onwettigheid van de vergunning goed te maken (zie het arrest nr. 143 19 van 27 oktober 1970 van de Raad van State inzake de Cloedt en Vyvey). De houder van een dergelijke onwettige bouwvergunning stelt zich echter bloot van de mogelijkheid een straf- en herstelmaatregel opgelegd te zien overeenkomstig art. 65 van de stedenbouwwet.

4. Indien de verkavelaar de in de verkavelingsvergunning opgelegde voorwaarden niet vervult, hetgeen in onderhavig geval inhoudt dat de eigenaar de kosteloze afstand van grond weigert of betwist, dan is paragraaf 4 van artikel 57 bis van de wet van 29 maart 1962, zoals gewijzigd bij de wet van 22 december 1970, toepasselijk, te weten het geval van dergelijke verkavelingsvergunning.

**Vraag nr. 17**  
van 8 januari 1986  
van de heer A. DE BEUL

#### **Reclameverordening — Formele regionalisering**

In het antwoord op vraag nr. 54 van 8 januari 1985 deelde de Gemeenschapsminister mee dat aan AROL gevraagd werd om een voorstel uit te werken waarbij de visuele reclame gereguleerd wordt door een bouwverordening.

Volgens het antwoord van de Gemeenschapsminister is de reclameregulering, zoals geregeld in het KB van 14 december 1959, inhoudelijk van stedenbouwkundige en dus geregionaliseerde aard, maar naar de vorm is deze regulering echter nog nationaal.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke initiatieven zal u nemen om deze naar inhoud geregionaliseerde materie ook „vormelijk” uit het nationale kader te halen?
2. Wanneer zal een bouwverordening die de reclame reguleert worden gepubliceerd? Werd door AROL reeds een voorstel uitgewerkt?
3. Meent u ook dat deze bouwverordening moet worden uitgewerkt door een algemene bouwverordening op het niveau van het gewest en door een model van gemeentelijke bouwverordening?

#### **Antwoord**

In verband met de hierboven vermelde aangelegenheid heb ik de eer het geachte lid op de gestelde vragen het volgende te antwoorden.

1. De regulering op basis van het KB van 14 december 1959 is een nationale aangelegenheid. De opsplitsing, alsof de regulering inhoudelijk k-stedenbouwkundig van geregionaliseerde aard zou zijn, doet daaraan geen afbreuk. Gezien de gemeenten en de Vlaamse Executieve op basis van een geregionaliseerde wetgeving een evenwel parallelle en soms bijkomende reclameregulering kunnen opmaken via bouwverordeningen en BPA's in toepassing van stedenbouwwet, is er geen dwingende noodzaak aanwezig, om een prioritaire aanspraak te maken op deze materie van de nationale Regering.

Ik zie dan ook de noodzaak niet in deze materie thans vormelijk uit de nationale sfeer te halen. Wanneer globale regionaliseringsinitiatieven genomen worden, kan deze reclamewetgeving op de agenda gebracht worden.

2. In het licht van het principe van de territoriale decentralisering dient de hogere overheid de lagere besturen vrij te laten zich meer specifiek te reguleren omtrent taken die tot hun niveau en hun grondgebied behoren en waarover ze alle verantwoordelijkheid kunnen dragen. Wanneer er gemeenten zijn die menen dat de bestaande reclameregulering niet voldoende waarborgen biedt om de visuele vervuiling langs hun wegen aan banden te leggen, staat het hen vrij een gemeentelijke reclameverordening op te maken. In de ontwerp-fase kunnen deze gemeenten beroep doen op vrijblijvende gegevens van AROL, die resulteren uit haar ervaring en haar reeds ondernomen studie ter zake.
3. De stedenbouwwetgeving houdt voldoende gecentraliseerde waarborgen in om de belangen op het niveau Vlaanderen betreffende de ruimtelijke ordening te vrijwaren. Niet alleen dient deze regulering vereenvoudigd te worden, er dient ook gedereguleerd te worden. In dit licht acht ik een reclameverordening voor het Gewest Vlaanderen een stap in de overregulering.

Wat de toepassing betreft van het KB van 14 december 1959, inzonderlijk de vaststellingen van overtredingen, dient het Bestuur van de Ruimtelijke Ordening zich te onthouden van enige bevoegdheidsinmenging.

**Vraag nr. 18**  
van 9 januari 1986  
van de heer H. SUYKERBUYK

#### **Verhaalbelasting — Betalingsmodaliteiten**

Gemeentebesturen overwegen ter zake de verhaalbelastingen, waar aan de belastingplichtigen gemeenlijk de mogelijkheid wordt geboden de verschuldigde sommen in éénmaal of per jaarlijkse annuïteiten af te lossen, diegenen die het in éénmaal betalen een korting te verlenen.

De bedoeling is duidelijk. Als daardoor de door de gemeente aangegane leningen vlugger kunnen afgelost worden, komt de gemeentelijke fiscaliteit vlugger uit haar schuldenlast. Daarom is het essentieel dat de

overwogen toegestane korting lager ligt dan de interestvoet van de aangeane lening.

Dergelijke handelwijze bezwaart de gemeentelijke financiën niet, integendeel. Tussen de belastingplichtigen wordt geen discriminerend onderscheid gemaakt, omdat het systeem er een is van vrijwilligheid. Niemand wordt verplicht in éénmaal te betalen, het gaat hier enkel om een faculteit.

Tenslotte doet de centrale staat hetzelfde, als ze voorafbetaling aanmoedigt, door de belastingplichtigen in dat geval minder hoge interesten (kortingen dus) aan te rekenen.

Vermits de gemeentelijke autonomie de regel is zou men moeten aanduiden op welke gronden de gemeenteraden ter zake van hun autonomie geen gebruik mogen maken.

De vraag is dus of de geschetste vorm van verhaalbelasting is toegelaten, zo ja, met welke modaliteiten, zo neen, wat zijn daarvoor de preciese redenen.

#### Antwoord

Ik herinner het geachte lid eraan dat de belastingplichtigen die verkiezen de verhaalbelasting te betalen in de vorm van jaarlijkse schijven, naast de kapitaalaflossing ook een jaarlijkse interest betalen. De rentevoet hiervan is gelijk aan die welke door het Gemeentekrediet van België wordt toegepast op de lening die voor de werken is toegestaan. In principe heeft de gemeente dus geen verlies door het feit dat een lening moet aangegaan worden omdat veel belastingplichtigen niet in kapitaal betalen.

Bijkomende kortingen voor degenen die de belasting in eenmaal onmiddellijk betalen zijn niet aanvaardbaar, omdat het hier gaat om verhaalbelastingen, m.a.w. om belastingen die ertoe strekken de werkelijk door de gemeenten gedragen kosten, binnen de door de gemeente vastgestelde grenzen, terug te verhalen op de eigenaars van de langs desbetreffende wegen aanliggende gronden. Die kosten zijn al dan niet bezwaard met interesten naargelang de belasting gespreid in de tijd of op voorhand wordt betaald.

De verwijzing naar de korting die de Staat toekent bij voorafbetaling van belastingen, bijvoorbeeld inzake de belasting op de inkomsten van natuurlijke personen, is niet ter zake dienend omdat het hier niet gaat om een belasting die ertoe strekt gedane kosten op de belastingplichtige te verhalen.

**Vraag nr. 19**  
van 15 januari 1986  
van de heer F. GHESQUIERE

#### ***Vestiging vakantieoord of weekendverblijf — Begripsomschrijving, subsidiëring en exploitatievoorwaarden***

In het Belgisch Staatsblad van 20 december 1985 verscheen een decreet van 4 oktober 1985 van het Waalse Gewest betreffende de voorwaarden voor de vestiging van een vakantieoord of een weekendverblijf.

Bij het lezen van deze tekst zoek ik tevergeefs naar een bepaling van een vakantieoord en zelfs van een weekendverblijf.

Mag ik de Gemeenschapsminister verzoeken mij te laten weten :

1. hoe de vestiging van een vakantieoord in de Vlaamse Gemeenschap ruimtelijk geregeld wordt?
2. Welke de bepaling is van een vakantieoord?
3. Welke subsidiëringmogelijkheden er zijn voor de oprichting?
4. Welke de exploitatievoorwaarden zijn?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur.

#### Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. De vestiging van een „ vakantieoord ” wordt in het Vlaamse Gewest niet op een gereglementeerde wijze geregeld. In de praktijk wordt meestal gewerkt met een bijzonder plan van aanleg of met een verkaveling overeenkomstig het KB van 30 oktober 1973 betreffende de weekendverblijfparken, (BS 21 december 1973) en het KB van 31 oktober 1975 betreffende de weekendverblijfparken in de kustgemeenten (BS 23 januari 1976).
2. De bepaling van vakantieoord werd voor het Vlaamse Gewest nog niet in een wettekst vastgelegd. Voor het Waalse Gewest werd in het decreet van 17 juni 1982 strekkend tot het verbieden voor een duur van zes maand eenmaal hernieuwbaar, van de bouw- of verkavelingsvergunningen met het oog op de aanleg van diensten met toeristisch karakter, van vakantieorden en verblijfparken voor weekeinde of voor het kamperen, onder vakantieoord verstaan „ een gegroepeerd geheel van minstens 15 vaste woningen, door één enkel promotor gebouwd en voor de bevordering van ontspanningsverblijven bestemd ”.

In het kader van het Tweede Vlaams Wetenschappelijk Congres over Groenvoorziening „ naar een openluchtrecreatieplan voor Vlaanderen ” te Leuven 1977 werd een overzicht van definities van een aantal termen gebruikt in verband met de openluchtrecreatie opgemaakt waarbij een vakantieoord als volgt wordt gedefinieerd: „ een ruimtelijke nederzetting die als één geheel wordt opgevat en waar naast vakantieverblijven eveneens recreatieve accommodatie aanwezig is.

Bovendien vormen meestal bepaalde toeristische elementen in de omgeving de aantrekkingsfeer voor dergelijke nederzettingen ”.

- 3.+4. Behoren tot de bevoegdheid van mijn Collega P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur.

**Vraag nr. 21**  
van 16 januari 1986  
van de heer M. DESUTTER

#### ***Stedebouw en ruimtelijke ordening — Stand van zaken inzake codificatie en coördinatie van de wetgevingde en verordenende bepalingen***

Naar aanleiding van de publikatie van het besluit van de Waalse Gewestexecutieve d.d. 14 mei 1984 tot codificatie van de wetgevende en de verordenende bepalingen betreffende de stedenbouw en de ruimtelijke ordening van toepassing op het Waalse Gewest, heb ik aan uw achtbare voorganger op 4 juni 1984 de vraag gesteld of het niet nuttig zou zijn dat ook voor het Vlaamse Gewest de thans geldende wetgevende bepalingen en de verordenende besluiten in één enkele tekst zouden worden verenigd.

Een dergelijke coördinatie en codificatie zou ongetwijfeld de rechtszekerheid in de hand werken en een nuttig document uitmaken voor al wie met de stedenbouw en de ruimtelijke ordening betrokken is.

In zijn antwoord verklaarde de Gemeenschapsminister zich eveneens voorstander van een dergelijke codificatie zodat hij dan ook onmiddellijk aan AROL heeft gevraagd ter zake een voorstel uit te werken.

Nu inmiddels meer dan anderhalf jaar verstreken is, zou het mij aangenaam zijn te vernemen of de vooropgestelde publikatie binnen afzienbare tijd mag worden verwacht?

#### Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mee te delen dat mijn achtbare voorganger in mei 1985 een officieuze coördinatie heeft gepubliceerd, getiteld: „Wet van 29 maart 1962, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, zoals gewijzigd bij latere wetten en decreet, alsmede de verschillende uitvoeringsbesluiten”. Uitgegeven bij AROL: Belliardstraat 12-18 te 1040 Brussel, 237 blz.

Dat het hier gaat om hetzelfde door u bedoelde werk blijkt uit het voorwoord waarin mijn voorganger stelt: „Het kwam me dan ook nuttig voor dat alle wettelijke en verordenende bepalingen in het kader van de wet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening zouden samengebracht worden in één codex. De meest voor de hand liggende praktische formule was een officieuze coördinatie.” Derhalve werd na genoemde publikatie geen opdracht aan de Administratie gegeven inzake de codificatie.

**Vraag nr. 22**  
**van 16 januari 1986**  
**van de heer M. DESUTTER**

**Artikel 48 Stedenbouwwet — Begrip „Publiekrechtelijk rechtspersoon” in koninklijk besluit van 22 juni 1971**

Ingevolge de wetswijziging van 22 december 1970 werd het in artikel 48 van de stedenbouwwet opgenomen begrip „administratieve overheid” vervangen door „een door de Koning aangewezen publiekrechtelijk rechtspersoon”.

Wanneer een dergelijk rechtspersoon een bouw- of verkavelingsvergunning aanvraagt wordt deze vergunning niet door het College van Burgemeesters en Schepenen maar door de bevoegde Minister of zijn gemachtigde afgegeven.

Het koninklijk uitvoeringsbesluit van 22 juni 1971 wijst in zijn artikel 1, 1<sup>o</sup> onder de publiekrechtelijke personen „de Staat, de provincies, de gemeenten, de agglomeraties en federaties van gemeenten, de verenigingen van gemeenten” aan.

Vermits krachtens artikel 3 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen de Gemeenschappen en de Gewesten rechtspersoonlijkheid hebben, lijkt het dan ook verwonderlijk dat inmiddels het voormeld Koninklijk Besluit niet werd aangevuld met deze rechtspersonen.

Dit is des te verwonderlijker daar de uitzonderingen op de algemene bevoegdheidsregeling, vervat in artikel 44, § 1 eerste lid van de Stedenbouwwet, uiteraard beperkend moeten worden toegepast.

Meent de geachte Gemeenschapsminister niet dat het aangewezen en logisch zou zijn om voor het Vlaamse Gewest de bedoelde opsomming aan te vullen met de uitdrukkelijke vermelding van deze rechtspersonen.

#### Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid heb ik de eer hem mede te delen dat de lijst van de rechtspersonen, die vermeld worden in het koninklijk besluit van 22 juni 1971 tot bepaling van de publiekrechtelijke personen voor wie de bouw- en verkavelingsvergunningen worden afgegeven door de gemachtigde ambtenaar (Belgisch Staatsblad van 13 augustus 1971), beperkend moet worden geïnterpreteerd. De openbare diensten die in de opsomming van artikel 1 van het voormeld koninklijk besluit niet voorkomen, worden voor de behandeling van hun bouw- en verkavelingsaanvragen met particulieren gelijkgesteld (procedure van artikel 44 van de stedenbouwwet).

Hieruit volgt dat deze opsomming moet worden aangevuld met de door de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen vermelde Gemeenschappen en Gewesten, die rechtspersoonlijkheid bezitten.

Het koninklijk besluit van 22 juni 1971 is dus aan vernieuwing toe. De lijst van publiekrechtelijke rechtspersonen dient tevens aangevuld te worden met de nieuw opgerichte Vlaamse instellingen van openbaar nut, die in de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige organismen van openbaar nut werden opgenomen. Bij wijze van voorbeeld weze vermeld de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (een parastatale A), de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken alsmede de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij (beide parastatalen van het type B), en de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (ingericht als een instelling van openbaar nut van categorie B).

Ook zou moeten worden gewag gemaakt van de afschaffing van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, de Nationale Landmaatschappij en het Nationaal Instituut voor de Huisvesting, zoals ze vastligt in de wet van 28 december 1984 tot afschaffing of herstructurering van sommige instellingen van openbaar nut (Belgisch Staatsblad van 22 januari 1985). De op komst zijnde herstructurering van voornoemde organismen kan reeds ingecalculeerd worden.

Ik zal dan ook opdracht geven aan de bevoegde administratie om dit koninklijk besluit van 22 juni 1971 aan te passen, rekening houdend met bovenvermelde gegevens.

**Vraag nr. 25**  
van 24 januari 1986  
van de heer A. DE BEUL

**Moerasgebied „De Ham” — Beroep tegen de vergunning van de Bestendige Deputatie**

Het moerasgebied „De Ham” werd in 1981 samen met de omliggende „Scheldemeersen” als landschap beschermd. Eind 1982 begonnen de eigenaars met uitgebreide reliëfwijzigingen terwijl OVAM in maart 1984 een vergunning voor het opspuiten van slib goedkeurde.

Op mijn vraag nr. 98 van 12 maart 1985 deelde u mee dat de Bestendige Deputatie op 24 februari 1984 een landbouwvergunning verleende. De gemachtigde ambtenaar tekende hierop beroep aan.

Wat zijn de resultaten van dit beroep geweest?

**Antwoord**

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag, heb ik de eer hem mede te delen dat in het beroep bij de Vlaamse Executieve inzake het Moerasgebied „De Ham” nog geen beslissing bij ministerieel besluit werd getroffen.

Er dient rechtgezet te worden dat het hier over een bouwvergunning gaat en niet over een landbouwvergunning, zoals het geachte lid stelt.

De administratie heeft mij nog geen ontwerp-besluit voorgelegd. Evenmin hebben de aanvragers een rapelbrief gestuurd, teneinde binnen de daaropvolgende dertig dagen een beslissing uit te lokken.

**P. DEPREZ**  
**GEMEENSCHAPS MINISTER VAN EXTERNE**  
**BETREKKINGEN**

**Vraag nr. 3**  
van 6 januari 1986  
van de heer H. SUYKERBUYK

**Euregio Middengebied Noord-Brabant en Antwerpen — Oprichting en grensoverschrijdend actieprogramma**

Is het juist dat de Vlaamse Executieve een Euregio wil vormen tussen de provincies Antwerpen en Limburg enerzijds en de provincie Noord-Brabant anderzijds? Dit zou blijken uit het feit dat tussen het Vlaamse Gewest en de GOM-Antwerpen een overeenkomst is aangegeven om een gemeenschappelijk grensoverschrijdend actieprogramma op te stellen.

De oprichting van dergelijke Euregio is alleen maar toe te juichen.

Gaarne vernam ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het terrein voor deze „Euregio” afgebakend volgens de provinciale grenzen? Zo ja, moet een en ander niet worden aangepast in die zin dat de Kempen in de provincies Antwerpen en Limburg veel meer gemeenschappelijk hebben met Nederland dan b.v. Klein-Brabant?
2. Is het niet aangewezen de Antwerpse Haven de aparte plaats die het in de Benelux-zeehaven-overleg heeft, te laten behouden en dus de Antwerpse Haven niet tot deze Euregio te laten behoren?
3. Waar sprake is de Euregio taken te geven op stuk van milieu, recreatie en cultuur, stelt zich de vraag welke instellingen zullen ingeschakeld worden, of het reeds zijn. Het is b.v. vreemd dat het Algemeen Nederlands Verbond, dat in zijn werkgroepen afgevaardigden van Provinciale Besturen ziet verschijnen, daarvan nooit iets vernam.
4. Hoewel grensoverschrijdende instellingen, o.m. Benego de jongste jaren minder activiteit aan de dag legden, valt wel op dat zij meer invitatie krijgen van de Nederlands-Duitse Euregio (Twente-Bentheim) dan over dit initiatief.
5. Hoewel gesproken wordt over een grensoverschrijdend actieprogramma voor de Euregio in het Middengebied Noord-Brabant — Antwerpen, is formeel de Euregio als instelling nog niet opgericht.

Wanneer zal dat gebeuren en zal ondertussen hetgeen van 1 tot en met 4 gezegd werd ter harte worden genomen?

**Antwoord**

De Vlaamse Executieve heeft op 7 september 1984, na voorafgaandelijk overleg met de betrokkenen, de Europese Commissie voorgesteld een grensoverschrijdend actieprogramma op te stellen voor de provincies Noord-Brabant in Nederland en Antwerpen en Limburg in Vlaanderen. De commissie zou eerstdaags hieraan haar goedkeuring hechten en haar participatie in de financiering hiervan bepalen.

Dergelijk grensoverschrijdend actieprogramma beantwoordt aan de aanbevelingen van de Commissie van 9 oktober 1981 over de grensoverschrijdende coördinatie van maatregelen inzake regionale ontwikkeling (Publikatieblad van de Europese Gemeenschap nr. L32 1/27 van 10/11/81). Het ligt in de bedoeling met dit actieprogramma belemmeringen als gevolg van de aanwezigheid van staatsgrenzen en die de economische ontwikkeling van deze gebieden zouden kunnen afremmen, zoveel mogelijk weg te werken.

Hoewel het programma betrekking heeft op 3 provincies, is het uiteraard duidelijk dat de concrete voorstellen zich zullen toespitsen op de aan weerszijden van de landsgrens liggende gebieden, d.i. het centrale deel van het Benelux-middengebied. Om dergelijk programma op te zetten is het niet nodig een „Euregio” als publiekrechtelijk orgaan op te richten.



**Vraag nr. 9**  
**van 24 januari 1986**  
**van de heer A. DE BEUL**

**Wachtbekken op de Dijle — Infrastructuurwerken**

Op mijn vraag nr. 1 van 16 december 1985 antwoordde u dat onafhankelijk van het gekozen waterbeheersingsscenario, een oplossing dient te worden gegeven aan de kwaliteitsverbetering van het oppervlaktewater van de Dijle en haar bijlopen.

U stelde tevens dat door de installatie van zand- en slibvangsers en door eventuele lokale aanpassingswerken, de mechanische verontreiniging grotendeels gelokaliseerd zal kunnen worden.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wat zal er met het opgevangen zand en slib gebeuren? Hoe wordt dit afgevoerd en welke periodiciteit wordt voorzien?
2. Welke contacten bestaan er met de diensten van de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu met betrekking tot de zuivering van het water en het afvoeren van slib en zand?
3. Welke „lokale aanpassingswerken” zullen in het lengteprofiel van bepaalde waterloopvlakken worden uitgevoerd?
4. Het grootste probleem vormen de delen die kleiner zijn dan 200 micron. De sedimentatie van de klei-leemdelen (groter dan 100 micron) zal door de installatie van de zand- en slibvangsers niet worden opgelost. Welke oplossing zal hieraan worden gegeven.
5. Het overstromingsprobleem van Dijle wordt gezocht in het beheersen van het debiet van de Dijle. In welke mate wordt het debiet van de Dijle bepaald door het water van Wallonië? Welk overleg heeft reeds plaats gehad met Wallonië en de stad Waver?
6. De huidige saneringsvoorstellen vertrekken duidelijk vanuit de optiek saneren in functie van een wachtbekken. Welke andere alternatieven werden voorgesteld en onderzocht? Om welke redenen werden ze niet opgenomen?

**Antwoord**

Ik heb de eer het geachte lid de volgende antwoorden op zijn vragen te verstrekken.

1. De sedimenten afgezet in de zand- en slibvanginstallatie dienen regelmatig met mechanische middelen geruimd te worden en over de bestaande wegenis steekvast afgevoerd naar een stortplaats, of indien de kwaliteit en de granulometrie van het sediment dat toelaat, naar een plaats van herbruik. De ruimingsfrequentie is afhankelijk van de erosieintensiteit en van de dimensies van de vanginstallaties. Men beoogt evenwel één tot twee ruimingsbeurten per jaar.
2. Ambtenaren van de diensten Water- en Bodembeleid, Natuurbehoud en Groenbeheer en van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij maakten

deel uit van de ambtenarenwerkgroep die het bijzonder waterbeheersingsplan van de Dijlevallei opstelde en waarbinnen deze problematiek uitvoerig werd besproken.

3. Het is vooralsnog niet mogelijk opgave te doen van de lokale aanpassingswerken eventueel uit te voeren aan het lengteprofiel van bepaalde waterloopvakken omdat deze het voorwerp uitmaken van het nog uit te voeren doelgericht onderzoek.
4. Voor het opvangen van de bezinkbare fractie van de geërodeerde klei- en leemdeeltjes (kleiner dan 50 micron) dienen de in punt 1 vernoemde slibvanginstallaties uitgebouwd te worden. De vormgeving van deze kunstwerken maakt eveneens het voorwerp uit van het in punt 2 vernoemde doelgericht onderzoek.
5. Het debiet van de Dijle opwaarts van Leuven wordt in belangrijke mate bepaald door zijn stroombekken. Dit stroombekken omvat opwaarts van Leuven nagenoeg 82.000 ha waarvan 2/3 gelegen zijn op Wallonië. In opdracht van de Landelijke Waterdienst van het Ministerie van Landbouw werd een gespecialiseerd studiebureau gelast met de studie ter verbetering van de Dijle opwaarts van Leuven, inbegrepen de Dijle op het grondgebied van Wallonië. De resultaten van deze studie werden dan ook in het bijzonder waterbeheersingsplan van de Dijlevallei ingebracht.
6. De waterbouwkundige scenario's werden door de Dienst Landbouw van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu opgesteld rekening houdende met de door mijn achtbare voorganger, de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, goedgekeurde algemene beleidsvisie inzake waterbeheersing. Zoals ik het geachte lid meldde in het punt 3 van mijn antwoord op zijn P.V. nr. 1 van 16 december 1985 was het bijzonderste resultaat van het gestructureerd overleg binnen de ambtenarenwerkgroep, een viertal „haalbare” waterbeheersingsscenario's, die allen de uitbouw van een wachtbekken en een deelbekken voorzien. Andere alternatieven werden afgewogen maar waren niet „haalbaar” omwille van de beperkte afvoercapaciteit van de Dijle in de doortocht van de stad Leuven.

**Vraag nr. 10**  
**van 24 januari 1986**  
**van de heer N. DE BATSELIER**

**Waterbeheersing van de Pas- en Steenbeek — Stand van zaken**

Graag zou ik van de geachte Gemeenschapsminister de stand van zaken in bovenvermeld dossier vernemen.

Welke fase werd aangepakt en in welk globaal plan situeren zich de huidige beslissingen?

Wat zijn de gevolgen inzake gebeurlijke wateroverlast voor Denderbelle-broek? Zal dit Broek nog als potpolder worden beschouwd?

Langs waar wordt het effluent van de RWZI Dendermonde afgevoerd?

Wat zijn de gevolgen voor het probleem „Hoge Brug”?

Wat zijn de gevolgen voor het probleem van de wateroverlast voor Lebbeke en Dendermonde?

Wat is de totale kostprijs van het hele project?

#### Antwoord

1. Van de werken die de waterbeheersing in het stroomgebied van de Pas- en Steenbeek en de Vondelbeek beogen en die in opdracht van de gemeente Lebbeke worden uitgevoerd is thans een eerste fase nagenoeg voltooid. Deze eerste fase omvat de bouw van een automatische krooshek-reinigingsinstallatie aan de instroming van de overwelfde Vondelbeek te Dendermonde, om deze overwelfing tegen verstopping te vrijwaren, en de vernieuwing van een bouwvallige duiker op de Bandsloot, waardoor de toevoer naar het gemaal in het Denderbellebroek wordt verbeterd. Deze werken hebben geen rechtstreekse invloed op het overstromingsgevaar op de wijk „Hoge Brug”, te Lebbeke-centrum en te Dendermonde.

Om aan dat overstromingsgevaar een einde te stellen is het nodig dat het water van de Steenbeek en de Vondelbeek beter kan worden afgevoerd.

Dit kan eventueel gebeuren door de Vondelbeek met de Steenbeek te verbinden, een gedeelte van het debiet van de Vondelbeek naar de Steenbeek af te leiden en in het Denderbellebroek de nodige werken uit te voeren om dit bijkomend debiet door het gemaal in het Denderbellebroek naar de Dender te kunnen laten verpompen.

Deze werkwijze zal geen bijkomende wateroverlast voor het Denderbellebroek, dat verder als potpolder voor het overtollig water uit de Dender zal worden gebruikt, inhouden. De kostprijs van de voornoemde werken zal slechts bekend zijn, nadat het ontwerp ervan zal zijn opgesteld.

2. Het effluent van de rioolwaterzuiveringsinstallatie te Dendermonde wordt o.m. via de Volaardebeek naar het gemaal aan de Schelde van de Vlassenbroekpolder te Baasrode afgevoerd.

3. Ik verwijs het geachte lid naar het antwoord dat mijn achtbare voorganger de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud heeft verstrekt op de vragen van de heer volksvertegenwoordiger J. De Mol van 18 juli en 7 december 1983.

**Vraag nr. 11**  
van 29 januari 1986  
van de heer J. DE BREMAEKER

#### **Exportbeleid en exportbevordering — Decentralisatie**

In het VEV-Snelbericht van 15 januari 1986 werd melding gemaakt van een bezoek van VEV-afgevaardigden aan de nieuwe Gemeenschapsminister voor Externe Betrekkingen.

Uit de VEV-stellingen halen wij o.a. de volgende punten.

1. De thans bestaande nationale instellingen moeten in de grootst mogelijke mate gedecentraliseerd worden.
2. De decentralisatie van de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel veronderstelt een duidelijke scheiding tussen de bevoegdheden op nationaal en gemeenschapsvlak.
3. Het Fonds voor de Buitenlandse Handel moet worden opgesplitst.
4. Bij het Algemeen Bestuur voor Ontwikkelingssamenwerking is het bilaterale regionaliseerbaar, vermits het daarbij om projecten gaat.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister vernemen welke dienaangaande zijn antwoord was, of de geachte Gemeenschapsminister het met de realisatie van deze wensen eens is en of er werk zal gemaakt worden van deze decentralisatie?

#### Antwoord

1. Op 8 januari heb ik een informatief gesprek gehad met een afvaardiging van het VEV, dat mij hierbij zijn desiderata en stellingen heeft medegedeeld.
2. Als lid van de Vlaamse Executieve houd ik mij in deze aan de Regeringsverklaring en het Regeerakkoord van de Vlaamse Executieve.

Ik verwijs dan hiervoor ook naar de teksten van stuk 19 (1985-86) nr. 1 van 12 december 1985 van de Vlaamse Raad en in het bijzonder punt 2.

Het economisch beleid pag. 12 paragraaf 5 tot 8 en punt 11 het buitenlands beleid pag. 19.

**Vraag nr. 12**  
van 30 januari 1986  
van de heer A. DE BEUL

#### **Dijle — Waterbeheersingsscenario 's**

Op mijn vraag nr. 1 van 16 december 1985 antwoordde u dat uit het „gestructureerd overleg” een voorstel haalbare waterbeheersingsscenario's naar voor kwamen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke personen, diensten en organisaties hebben aan dit „ breed overleg” deelgenomen?
2. Volgens onze informatie werden de Dienst Planning en Coördinatie niet bij dit overleg betrokken. Meent u niet dat het facet ruimtelijke ordening de globale ruimtelijke visie geeft waarbinnen de sector landinrichting moet werken?
3. Is u niet de mening toegedaan dat de coördinatie-taak door het facetbeleid en niet in het sectorbeleid moet gebeuren?
4. Hoe ziet u het sectorbeleid versus facetbeleid?
5. Welke leefmilieugroepen werden bij dit „ breed overleg” betrokken?

6. Welke standpunten namen de verschillende stads- en gemeentebesturen in, met betrekking tot deze waterbeheersingswerken?
7. Welke kostenramingen horen bij deze alternatieve waterbeheersingsscenario's?
8. In welke scenario's werd rekening gehouden met de reeds gekende resultaten van de landschapsecologische studie? Vermits deze resultaten reeds ruim verspreid werden past het niet om te verklaren dat deze studie nog niet voltooid is.

#### Antwoord

1. en 5. Ter aanvulling van mijn eerder verstrekte antwoorden heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de bijzondere waterbeheersingsplanwerkgroep betreffende de Dijle was samengesteld uit ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap; alle diensten wier activiteit belangrijke raakpunten vertoonde met de besproken problematiek, werden uitgenodigd. Op verzoek van de werkgroep werden sommige personen als experts uitgenodigd op een aantal vergaderingen, zonder evenwel lid te zijn van de werkgroep.
- 2, 3 en 4. In tegenstelling tot hetgeen het geachte lid beweert, werd de Dienst Planning en Coördinatie wel degelijk uitgenodigd om deel te nemen aan de activiteiten.  
Bij besluit van de Vlaamse Executieve van 11 december 1985 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse Executieve werden onder artikel 10 aan mij een aantal bevoegdheden toegewezen, waaronder ondermeer de waterbeheersing. Het is duidelijk dat de voorbereiding en de uitvoering van het beleid ter zake dient te geschieden door de Dienst, tot wiens opdracht de waterbeheersing behoort. Deze dienst dient erover te waken dat de nodige inlichtingen en adviezen worden ingewonnen bij de andere diensten, die instaan voor de uitvoering van het beleid van mijn respectieve collega's in de Vlaamse Executieve. Indien ik ter gelegenheid van het nemen van de beleidsbeslissingen van oordeel ben dat sommige problemen aanleiding geven tot het organiseren van de nodige coördinatie, zal ik in overleg met mijn collega's het initiatief ter zake nemen. De coördinatie tussen de leden van de Vlaamse Executieve geschiedt op het niveau van de Executieve zelf en kan onmogelijk worden toevertrouwd aan ambtenaren van één bepaalde dienst.
6. De beslissing van mijn achtbare voorganger in verband met de waterbeheersingsscenario's van de Dijle werd aan de betrokken gemeentebesturen medegedeeld op 31 december 1985. Tot op heden ontving ik geen reacties.
7. Aangezien de diverse scenario's slechts schematische oplossingen voorstellen, is het onmogelijk nauwkeurige kostenramingen voorop te stellen. De bij de scenario's vermelde bedragen hebben bijgevolg eerder een relatief dan een absoluut belang.

8. De reeds gekende resultaten van de landschapsecologische studie vormden een belangrijk element bij de onderlinge vergelijking en afweging van de onderscheiden scenario's. Alhoewel het achtbare lid mijn antwoord op zijn vraag nr. 1 van 16 december 1985 niet passend vindt, wens ik het toen verstrekte antwoord te bevestigen.

P. DEWAELE  
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 9  
van 6 januari 1986  
van de heer J. VALKENIERS

#### **BRT-berichtgeving Zuid-Afrika — Objectiviteit**

Waarom laat de BRT wanneer het over Zuid-Afrika gaat alleen mensen aan het woord, zowel over radio als over TV, die zich in het extreme of linkse kamp bevinden zoals UFF of ANC-vertegenwoordigers terwijl meer gematigden als bisschop Mokwema of Chief Buthelezi van de Inkatha-beweging geen kans krijgen zelfs al verzoeken ze er om?

#### Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik het volgende meedelen.

Pas eind januari nog — zij het na de datum waarop betreffende vraag werd gesteld — ging in het radiomagazine *Aktueel* een interview met de heer K. Vervliet, auteur van het boek over Zuid-Afrika „Ideologie en realiteit”. De heer Vervliet is een medestander van Protea.

De radio heeft overigens in 1985 mensen met zeer diverse opvattingen aan het woord gelaten in verband met Zuid-Afrika. Zo ondervroeg *Aktueel* dominee Beyers Naudé, de Amerikaanse onderstaatssecretaris voor Afrikaanse Zaken Chester Crocker, het Amerikaanse congreslid Walter Fauntroy, twee medestanders van het ANC en een vertegenwoordiger van de UDF.

In het tv-journaal is Chief Buthelezi verscheidene malen aan bod geweest. evenals de president van Zuid-Afrika, Zuid-Afrikaanse regeringsleden en militaire gezagsdragers. Zij kwamen vooral in het nieuws na de aanslag van het ANC op winkelcentra.

Confrontatie heeft op 27.10.1985 een programma over Zuid-Afrika uitgezonden. waarin journalist R. De Mey een gesprek modereerde van de Heren Jan Van Heukelom van Akza en Karel Vanden Bossche van Protea.

Overigens moet worden aangestipt dat de BRT voor nieuwsitems uit het buitenland — zoals vele andere stations — in grote mate afhankelijk is van het door persagentschappen aangeboden materiaal. Soms wordt de nieuwsdienst wel eens gewezen op de aanwezigheid van mensen die de Zuidafrikaanse regeringspolitiek genegen zijn. maar die bij nader toezien minder bekendheid genieten.

**Vraag nr. 22**  
**van 10 januari 1986**  
**van de heer A. LARIDON**

**Nationaal Sportfonds — Subsidiëring en activiteiten in de periode 1982- 1985**

De wet van 26 juni 1963 betreffende de aanmoediging van de lichamelijke opvoeding, de sport en het openluchtlevens en het toezicht op de ondernemingen die wedstrijden van weddenschappen op sportuitslagen inrichten, heeft in het hoofdstuk 2 besloten een nationaal sportfonds in te richten. De wet van 4 juni 1971 wijzigde art. 10 van de wet van 26 juni 1963 als volgt :

In art. 10, eerste lid van dezelfde wet worden de woorden „ het Ministerie van nationale opvoeding en cultuur, en „het fonds wordt door de ministers die de lichamelijke opvoeding en de sport in hun bevoegdheid hebben, beheerd” respectievelijk vervangen door de woorden „ de Ministeries van nationale opvoeding en cultuur” en „ het fonds wordt beheerd door de ministers tot wier bevoegdheid de lichamelijke opvoeding, de sport en het openluchtlevens behoren, hetzij gezamenlijk, hetzij ieder wat hem betreft.”

Mag ik van de geachte Minister vernemen, en dit voor de jaren 1982- 1983- 1984 en 1985, welke middelen door het nationaal sportfonds toegekend werden voor de volgende activiteiten.

- Activiteiten die plaatsgrepen in de Vlaamse Gemeenschap?
- Initiatieven georganiseerd door sportfederaties of -verenigingen die tot onze gemeenschap behoren ?

**Antwoord**

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens te melden.

Het Nationaal Sportfonds is onderverdeeld in een Nederlandstalige en een Franstalige sector. Vanaf 1984 is er ook een Duitstalige sector opgericht.

De gemeenschappelijke ontvangsten voortkomende uit de inkomsten van wedstrijden en weddenschappen (zie artikel 8 van de wet van 26 juni 1963) en uit een toelage van de Nationale Loterij worden verdeeld in evenredigheid met het voor elk van deze gemeenschappen in Titel I — lopende uitgaven — van de aangepaste begroting der Dotaties aan de Gemeenschappen en aan de Gewesten van het beschouwende dienstjaar ingeschreven deel van de in artikel 4 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en in artikel 58 van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap bedoelde dotaties.

In toepassing hiervan, en rekening houdende met de eigen ontvangsten voor de Nederlandstalige sector, werden de respectieve begrotingen van deze sector als volgt opgesteld :

1982 : 382 miljoen  
 1983 : 410 miljoen  
 1984 : 428 miljoen  
 1985 : 440 miljoen

Van deze begrotingen werden volgende bedragen ingeschreven als toelagen aan sportfederaties en verenigingen die tot de Vlaamse Gemeenschap behoren:

1982: 112 miljoen  
 1983: 120,5 miljoen  
 1984: 122,5 miljoen  
 1985 : 115 miljoen

**Vraag nr. 23**  
**van 10 januari 1986**  
**van de heer J. VALKENIERS**

**Restauratie station te Antwerpen — Standpunt Vlaamse Regering**

Toen alles in kannen en kruiken scheen voor de restauratie van het station van Antwerpen, komt als een donderslag bij heldere hemel ineens een brief van de Vlaamse Regering die alles op de helling zet.

Wat nog het meest bizar toeschijnt, is dat de brief schijnbaar gebaseerd is op het decreet inzake het onroerend cultuurbezit. Iedereen kan toch begrijpen dat het station een onroerend goed is.

Graag vernam ik hiervoor de reden en kende ik de reden waarom de Vlaamse Regering zomaar voorbijgaat aan het voorstel van de Vlaamse Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen die zich voor bescherming steeds heeft ingezet.

**Antwoord**

Het geachte lid doelt kennelijk op de in „ Standaard” van 24 december 1985 vermelde brief van de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, gericht aan de Minister van Verkeerswezen.

In verband met zijn vraag, moge ik het geachte lid verwijzen naar het antwoord dat ik, in openbare vergadering dd. 30 januari 1986, heb verschaft op een dringende vraag van zijn collega, de heer H. Suykerbuyk.

**Vraag nr. 24**  
**van 14 januari 1986**  
**van de heer J. VALKENIERS**

**BRT — Niet-commerciële publiciteit**

Sinds een tijd is de BRT nu ook begonnen met het uitzenden van zogenaamde niet-commerciële publiciteit.

Wanneer we echter goed toekijken zien we dat de op de Vlaamse schermen vertoonde filmpjes slechts kopieën zijn van de Franstalige, die zeer slecht in het Nederlands zijn ingesproken.

Ik denk hier ondermeer aan de filmpjes over inbraakbeveiliging, over boter en over de invoering van de Z-kaart. Dit geeft de indruk van „als de Franstalige kijkers maar een origineel filmpje krijgen, voor de Vlamingen is een afleggetje goed genoeg.”

Graag vernam ik wie deze films maakt en hoeveel de BRT voor de vertoning ervan ontvangt.

Kunnen we verwachten dat de „acteurs” in deze films binnenkort echt Nederlands zullen spreken?

#### Antwoord

Het is correct dat sinds kort de BRT, in navolging van de RTBF, zogenoemde niet-commerciële reclamespots uitzendt. In tegenstelling tot het Franstalig instituut beschikte de BRT evenwel tot voor kort niet over een dienst die zich met deze aangelegenheid kon inlaten. In de regel trad de RTBF dan ook op als bemiddelaar tussen enerzijds de adverteerders, de bureaus en de produktiestudio's, en anderzijds de uitzendinstituten. Het kon op die manier inderdaad gebeuren dat de BRT enkele spots die oorspronkelijk Frans waren, in een in het Nederlands ingesproken versie heeft uitgezonden.

Sinds kort heeft de BRT-leiding een personeelslid belast met de organisatie en behandeling van de niet-commerciële reclamespots. Op die wijze zullen voortaan anomalieën, zoals gesignaleerd door de heer Valkeniers, voorkomen kunnen worden.

De vergoeding, die de BRT voor de uitzending van dergelijke spots ontvangt, wordt geval per geval met de contractant afgesproken. Ze hangt van verschillende factoren af, zoals frequentie, duur, ogenblik van uitzending.

Een algemeen antwoord kan derhalve niet worden verstrekt. Wel hanteert de BRT-leiding, naar het voorbeeld van de RTBF, vaste eenheidstarieven.

De huidige gang van zaken illustreert evenwel het feit dat door het uitblijven van een duidelijke wetgeving ter zake, het realiseren van etherreclame in België momenteel nog vaak in Franstalige handen berust, en dat die wetgeving er dringend moet komen, vermits er voor het maken van etherreclame een nog onontgonnen terrein openligt voor de Vlaamse maatschappijen, zodat de Vlaamse Gemeenschap de inkomsten uit die bron niet aan zich moet zien voorbijgaan.

**Vraag nr. 25**  
van 14 januari 1986  
van de heer F. WILLOCKX

#### **TV-sportredactie — Selectiecriteria rechtstreekse uitzendingen**

Steeds meer wordt kritiek gehoord over de wijze waarop de jongste tijd de TV-sportredactie de rechtstreekse uitzendingen selecteert. Ik beperk me tot 2 voorbeelden.

Nu reeds verschillende jaren wordt de biljartsport totaal genegeerd. Nochtans stond de populariteit van deze uitzendingen jarenlang buiten kijf. Met de komst van de nieuwe hoofdredacteur werd hiermee ineens gekapt. De biljartsport lijdt hier zwaar onder. Het alibi van de toegevoegde publiciteit is nonsens als we bijvoorbeeld vergelijken met de indoor-cross-uitzendingen vanuit het Antwerps sportpaleis.

Tijdens de recente Kerstvakantie werden meerdere rechtstreekse uitzendingen gewijd aan het basket-tornooi van Sunair met middelmatige, weliswaar internationale bezetting. Tegelijk werd, Sportweekend bui-

ten beschouwing gelaten, een internationaal volleybal-tornooi te Sint-Niklaas met meerdere Europese topploegen genegeerd.

Herhaaldelijk krijgen de sportmiddens de indruk dat met twee maten en twee gewichten gewerkt wordt.

Het lijkt me nuttig dat de nieuwe Minister ter zake zijn visie weergeeft. Zonder een ingreep in de autonomie van de sportredactie te bepleiten geloof ik dat hij als voorgedij-minister het respect van bepaalde evenwichten moet kunnen afdwingen.

#### Antwoord

Met betrekking tot de vraag van het geachte lid aangaande de criteria die worden toegepast bij de selectie van rechtstreekse sportuitzendingen heeft de BRT — als bevoegde instantie — mij het volgende meegegeeld :

„ De bewering als zou de biljartsport door de tv-sportredactie de jongste jaren totaal genegeerd worden, is van elke grond ontbloomt.

Van het laatste internationaal biljartgebeuren in België is niet minder dan 5u30' op het scherm gebracht. Het betrof het Europees Kampioenschap 3 banden te Leuven op 10 maart 1984 (kijkdichtheid 0,6 en 0,3%) en op 11 maart 1984 (kijkdichtheid 1,-%) (\*).

Op 29 april 1984 werd uit Krefeld de finale overgenomen van het Wereldkampioenschap 3 banden tussen Ludo Dielis en Kobayashi (kijkdichtheid 0,9%). Het ging hier om de allereerste BRT-overname van een biljartgebeuren in het buitenland.

Op 20 mei 1985, toen R. Ceulemans zich in Heeswijk-Dinter geplaatst had voor de finale van het Wereldkampioenschap 3 banden, is daarvan 21'39" beeldverslag uitgezonden in Extra-time.

Het Europese Kampioenschap in Dülmen op 1 december 1985, waar R. Ceulemans won, werd blijkbaar door WDR uitgezonden, maar is niet in Eurovisie aangeboden, zodat een overname door de BRT uitgesloten was.

Naast die reportages werd nog beeldverslag uitgezonden van:

- het Belgisch Kampioenschap Artistiek te Lommel op 26.01.1985;
- het Belgisch Kampioenschap 3 banden te Haacht op **03.02.1985**;
- het Europees Kampioenschap 3 banden te Amersfoort op 24.03.1985 ;
- en het Belgisch Kampioenschap bandstoten te Kuringen op 27.10.1985.

Tenslotte moet worden vermeld dat de RTBF nooit één beeld brengt van welke biljarddiscipline dan ook.

Samenwerking met of overname van RTBF is dus ook compleet uitgesloten.

(\*) 1% kijkdichtheid = 50.000 kijkers van 12 jaar en ouder

De bewering over de basketbalreportages wekt al evenzeer verbazing. Tijdens het week-end van 27-29 december 1985 dienen tal van interessante mogelijkheden wegens het overmatig aanbod genegeerd te worden.

Het basketbaltornooi in Oostende werd op 27 en 28 december gedurende telkens 35 minuten uitgezonden in de laatavond. Dat tornooi bestaat al 5 jaar en zorgt steeds voor een degelijke internationale affiche. Dit jaar namen nog deel : de Nederlandse Kampioen Den Bosch, de nationale ploeg uit Joegoslavië en een vermaarde ploeg uit Chicago.

In Sportweekend werd met een beeldverslag wel degelijk aandacht besteed aan o.m. de finale van het handbaltornooi te Hasselt met de nationale ploegen van België, Nederland en Frankrijk, en aan het door de heer Willockx geciteerde volley-baltornooi in Sint-Niklaas."

Zonder te tomen aan de autonomie van de BRT, inzake zijn programmatie, meen ik dat primordiaal de bezorgdheid moet heersen een zo breed mogelijk aanbod aan diverse sporttakken te bieden. Hierbij dienen zowel de populaire spektakelsporten, als de minder populaire disciplines betrokken te worden.

Topsport op het hoogste niveau is evenzeer op zijn plaats als de verslaggeving van initiatieven die meer de sport-voor-allen idee beogen te promoveren.

Het spreekt vanzelf dat de vertaling van dit principe naar de realiteit toe, een aangelegenheid is waarbij menig sportinitiatief zich op onvoldoende aandacht van de BRT meent te kunnen beroepen.

**Vraag nr. 30  
van 16 januari 1986  
van de heer A. DE BEUL**

**Bescherming en restauratie van kasseiwegen — Stand van zaken**

De wegbedekking speelt een niet te onderschatten rol in de waardering van het landschap of het monument.

In bepaalde gevallen vormt een kasseiweg zelf het monument of is een essentieel deel van het landschap. Bij beschermingen wordt slechts uitzonderlijk hiermee rekening gehouden.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Voorziet u geen aparte beschermingsprocedure voor kasseiwegen?
2. Welke richtlijnen worden bij beschermingsprocedures gehanteerd met betrekking tot de wegbedekking?
3. In hoeveel gevallen werden kasseiwegen samen met een monument of een landschap, uitdrukkelijk beschermd?
4. Werden kasseiwegen reeds als monument of landschap, apart beschermd? Kan u hiervan een overzicht geven voor 1984 en 1985?

5. Meent u niet dat de wijziging van de wegbedekking een landschap of monument nadelig kan beïnvloeden? Wordt in zulke gevallen advies ingewonnen van de dienst Landschappen en Monumenten? Welke richtlijnen worden in zulke gevallen gegeven?
6. Meent u niet dat kasseiwegen apart en uitdrukkelijk moeten kunnen beschermd worden? Voorziet u een wetgevend initiatief ter zake?

**Antwoord**

Naar aanleiding van zijn vraag nr. 30 van 16 januari 1986 kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. Er zijn inderdaad reeds een aantal kasseiwegen apart beschermd geworden.
2. Bij de beschermingsprocedure wordt telkens de globaliteit van een landschap, stads- of dorpsgezicht beschermd. Wanneer een waardevolle kasseiweg in een beschermd landschap, stads- of dorpsgezicht ligt is deze ook als deel van het geheel beschermd.
3. en 4. Er zijn geen statistieken beschikbaar van aparte beschermingen van kasseiwegen.

Bekende voorbeelden zijn :

- Zottegem (Velzeke-Ruddershove) : beschermd op 2 april 1981.
- Zwalm (Roborst) Paddestraat: beschermd op 2 april 1981.
- Oudenaarde (Enam) : Kattenberg, landschap „Drie Beuken”, beschermd op 30 september 1985.

5. Wanneer een wegbedekking wordt veranderd, moet hiervoor een bouwvergunning worden verkregen.

Volgens de bepalingen van het decreet van 3 maart 1976 is het advies van het Bestuur voor Monumenten en Landschappen hier bindend.

6. De bestaande wetgeving biedt de mogelijkheid kasseiwegen apart en uitdrukkelijk te beschermen.

Een wetgevend initiatief ter zake lijkt mij bijgevolg niet vereist.

**Vraag nr. 32  
van 16 januari 1986  
van de heer M. DESUTTER**

**Nederlandse Stichting "Museumjaarkaart" — Navolging door Belgische musea**

In Nederland bestaat een stichting „Museumjaarkaart”.

Voor 375 F per jaar, 250 F voor 65-plussers en 150 F voor jongeren, kan men ongeveer een 300-tal musea in Nederland bezoeken.

Meer dan 200.000 personen, waaronder niet alleen Nederlanders maar ook Belgen, zijn bij deze Stichting aangesloten.

Meent de geachte Minister niet dat het aangewezen is om ook in het Vlaamse land een dergelijke Museumjaarkaart in te voeren. Dit zou in alle geval het museumbezoek in Vlaanderen sterk bevorderen.

Wellicht zou hierbij kunnen gedacht worden aan een vereniging zonder winstoogmerk waaraan de nodige infrastructuur en personeel ter beschikking zou worden gesteld.

#### Antwoord

De suggestie van het geachte lid om in Vlaanderen een Museumjaarkaart in te voeren is uiteraard een positieve bijdrage ter bevordering van het museumwezen.

Door de aanwezigheid van de museumkaart van Openbaar Kunstbezit (een feitelijke museumjaarkaart), de veelheid van andere kaarten die reductie of gratis toegang verlenen en de gevarieerde structuren van ons museumwezen is tot op heden geen Museumjaarkaart naar Nederlands model ingevoerd.

Om het museumbezoek te stimuleren heeft de Vlaamse Gemeenschap herhaaldelijk en met groot verkoopsucces o.m. een handige Museumgids uitgegeven. De jongste versie verschijnt binnen de maand. Om de kleine en regionale musea te doen kennen loopt nog tot 5 oktober 1986 in de diverse Vlaamse Provinciën een „Museumbeurs” die eveneens een merkwaardige belangstelling geniet.

**Vraag nr. 34**  
van 20 januari 1986  
van de heer F. VAN STEENKISTE

#### ***BRT-TV — Opportuniteit van bepaalde reclamespots voor boter- en suikerconsumptie***

De laatste weken worden met een terugkerende regelmaat op de BRT TV-reclamespots uitgezonden voor boter- en suikerconsumptie.

Twintig jaar, en zelfs meer, werd door het geneesherenkorps via pamfletten en affiches de aandacht van het publiek gevestigd op de nadelige gevolgen voor de gezondheid bij het gebruik van producten afkomstig van dierlijke vetten.

Door de tandartsen werd over een ongeveer gelijke periode campagne gevoerd tegen het gebruik van o.m. suiker, als zijnde één van de belangrijkste oorzaken van tandbederf.

Het komt mij voor dat de reclame voor deze producten verwarring sticht bij het grote publiek, omdat zij onder voorwendsel . . . natuurproducten” te zijn, voorgesteld worden als onschadelijk voor de gezondheid.

Verkeerdelijk zou de modale kijker hieruit kunnen besluiten dat bijvoorbeeld tabak en marihuana, eveneens natuurproducten, bij voorkeur mogen geconsumeerd worden.

Graag vernamen wij van de geachte Minister de verantwoording voor dergelijke TV-reclamespots.

#### Antwoord

De bevoegdheid over de BRT-programmatie komt ingevolge het decreet van 28 december 1979, houdende het statuut van de BRT-Nederlandse Uitzendingen, integraal toe aan het Instituut zelf.

Gevraagd naar zijn verantwoording inzake het uitzenden van de reclamespots voor boter- en suikerconsumptie, heeft de BRT als volgt gereageerd:

„ Aan al degenen die totnogtoe geprotesteerd hebben tegen het uitzenden van reclamespots voor boter- en suikerconsumptie heeft de BRT geantwoord :

Het zal u niet verbazen dat de BRT al vele protesten heeft ontvangen tegen het uitzenden van tv-spots waarin suiker en boter aangeprezen wordt.

De Vaste Commissie van onze Raad van Beheer, die zich over het toelaten van Spots moet uitspreken, heeft trouwens lang gearzeld vooraleer een beslissing te nemen. Want de BRT bevindt zich in een moeilijke positie.

Aangezien de etherreclame in België nog niet gereguleerd is, heeft de omroep gezocht naar een houvast voor de niet-commerciële reclame die hij mag uitzenden, en zich laten inspireren door de normen die gelden in de andere landen van West-Europa, waar etherreclame ingeburgerd is. Volgens die normen mag geen reclame worden gemaakt voor alcoholische dranken, tabak, en farmaceutica. Suiker (en boter) staan niet bij de verboden producten.

De BRT wordt daaromtrent met tegenstrijdige rapporten bestookt, de enen tonen aan dat suiker (en boter) wel schadelijk zijn, de anderen bewijzen het tegenovergestelde.

De omroep zelf is niet bevoegd om in dit dispuut de knoop door te hakken. Een duidelijke wetgeving ter zake zou ons grote diensten kunnen bewijzen.”

**Vraag nr. 35**  
van 20 januari 1986  
van de heer J. VALKENIERS

#### ***NCC — Benoemingsprocedure***

Graag vernam ik hoe de benoemingsprocedure bij de NCC verloopt?

Hoe worden de kandidaturen voorgesteld?

Op welke criteria zijn de benoemingen gebaseerd?

Wordt ook hier het principe aangehouden dat de meest representatieve filosofische overtuigingen aan bod moeten komen?

#### Antwoord

In de NCC gebeuren de aanwervingen via examens. De voorwaarden tot deelneming aan deze examens alsmede de organisatie ervan, het bepalen van de bekwaamheidsproef en de inhoud ervan, de wijze van beoordeling en de samenstelling van de jury, worden door de NCC voor elke graad vastgesteld en daarna aan de voorgedijoverheid overgemaakt.

De kandidaturen worden voorgesteld op basis van de uitslag van de examens.

Een kandidaat kan slechts benoemd worden wanneer hij met vrucht een stage heeft volbracht.

Deze stage duurt drie maanden voor de graden van niveau 3 en 4; zes maanden voor de graden van niveau 2 en twaalf maanden voor de graden van niveau 1.

De meest representatieve filosofische overtuigingen worden gewaarborgd door de samenstelling van de jury, waarin de onderscheiden ideologische en filosofische strekkingen vertegenwoordigd zijn.

Het reglement van de NCC — Bevorderings- en wervingsexamens — van maart 1984 vermeldt nadrukkelijk in Art. 1 dat bij de samenstelling van de jury de geest van art. 6 bis van de Grondwet eerbiedigd dient te worden.

**Vraag nr. 36**  
van 21 januari 1986  
van de heer O. VAN OOTEGHEM

***Domein Rattendaele te Gentbrugge — Bescherming en bestemming domein***

Het beschermd domein Rattendaele te Gentbrugge is een schoolvoorbeeld van administratief wanbeheer.

Het OCMW Gent is eigenaar van het perceel. Men liet de gebouwen plunderen en verkrotten tot ze vanzelf instortten. Het cultuurhistorisch waardevol torentje is intussen ook afbraakrijp. Het park is ontogankelijk wegens instortingsgevaar.

Naar verluidt werd een aanvraag ingediend om de bescherming van Rattendaele ongedaan te maken.

Mag ik de geachte Minister verzoeken mij te willen informeren over de stand van zaken en de uiteindelijke bestemming van het domein.

**Antwoord**

Ik heb de eer het geachte lid volgende gegevens mede te delen.

Het domein Rattendaele wordt momenteel door het OCMW verhuurd aan de stad Gent. Deze laatste is van plan het torentje te laten restaureren, maar voorziet wel de afbraak van de overige gebouwen. Restauratie van deze gebouwen is immers financieel niet meer te verantwoorden.

Het bestuur voor Monumenten en Landschappen bracht een gunstig advies uit voor de restauratie van het torentje, maar stelt voor aan dit torentje een nieuwbouw te bouwen.

De stad Gent is dit echter niet van plan, daar zijzelf geen eigenaar is van het terrein.

Er is echter nog geen restauratiedossier ingediend door de stad Gent. Het Bestuur voor Monumenten en Landschappen wacht op een aanvraag.

Een aanvraag om de bescherming van Rattendaele ongedaan te maken is ons niet bekend.

Het domein zou, als uiteindelijke bestemming, een wandel- en recreatiepark worden.

**Vraag nr. 39**  
van 23 januari 1986  
van de heer A. DE BEUL

***Bescherming Regahof te Rotselaar — Stand van zaken***

In september 1985 zou een onderzoek ingesteld zijn om de opname van het Regahof op de lijst van de voor bescherming vatbare monumenten en landschappen mogelijk te maken.

Het Regahof was oorspronkelijk een zeventiende eeuwse hoeve die in het begin van de 19de eeuw vervangen werd door een kasteel in neo-renaissance-stijl.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. In welk stadium bevindt zich de beschermingsprocedure van het Regahof?
2. Voorziet u de bescherming van het totale gebouw, de kapel of het kasteel en zijn omgeving?
3. Wanneer voorziet u de definitieve bescherming?
4. Welk advies werd door het gemeentebestuur reeds uitgebracht?

**Antwoord**

Ik heb de eer het geachte lid volgende gegevens mede te delen.

1. en 2. De beschermingsprocedure van het „Regahof” te Rotselaar is nog in vooronderzoek; het is nog niet uitgemaakt welke delen precies in het eventuele beschermingsbesluit zullen opgenomen worden.
3. Daar de beschermingsprocedure nogal omslachtig is, en er met vele factoren rekening dient gehouden te worden, is het moeilijk uit te maken wanneer eventueel een definitief beschermingsbesluit zou getroffen worden.
4. Na de publikatie van het voorontwerp van lijst wordt de gemeente naar haar advies gevraagd.

**Vraag nr. 40**  
van 23 januari 1986  
van de heer A. DE BEUL

***Bescherming pastorie Rotselaar — Stand van zaken***

De ommuurde pastorie, Pastoriestraat - Rotselaar dient dringend hersteld te worden. Het gemeentebestuur zal deze werken uitvoeren.

Vermits het een gebouw betreft waarvan sommige delen dateren van begin van de zeventiende eeuw, is bij herstellingswerken een toezicht op de „restauratie” wel noodzakelijk.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Bracht of zal de Dienst Monumenten en Landschappen een advies uitbrengen over deze herstellingswerken?



2. Meent u niet dat een onderzoek tot bescherming van dit gebouw, als monument moet uitgevoerd worden?
3. Zal met het gemeentebestuur, als opdrachtgevend bestuur van deze herstellingswerken, contact worden opgenomen?

#### Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid volgende gegevens mede te delen.

1. Daar de pastorie van Rotselaar geen beschermd monument is, is het Bestuur voor Monumenten en Landschappen niet op de hoogte van de aard der herstellingswerken. In principe kan het gemeentebestuur van Rotselaar doen wat het wil.
2. Het onderzoek tot bescherming is reeds afgerond. Er wordt door het Bestuur Monumenten en Landschappen een gunstig advies uitgebracht tot bescherming van de pastorie en de tuin.  
Het dossier is volledig klaar en het voorontwerp van lijst zal mij eerstdaags worden voorgelegd.
3. Er zal, door het Bestuur voor Monumenten en Landschappen, contact met het gemeentebestuur worden opgenomen.

#### Vraag nr. 41 van 23 januari 1986 van de heer A. DE BEUL

#### **Kasteel van Gaasbeek — Onderbezetting personeelskader**

In 1986 zal het 750-jarig bestaan van het Kasteel van Gaasbeek gevierd worden. Ter gelegenheid van dit 750-jarig bestaan werd een feestelijk programma voorgesteld.

Deze jubelviering staat in schril contrast met het slepend personeelsgebrek. Het voorziene kader vermeldt, naast de conservator, een secretaris-beheerder, een bibliothecaris, een typiste en een onderhoudsman. Dit reeds beperkte kader wordt zelfs niet eens bemand; voor het ogenblik is de conservator de enige persoon die aanwezig is.

Alhoewel door het Vast Wervingssecretariaat een examen van bibliothecaris werd ingericht moet de bibliotheek het nog steeds zonder één personeelslid stellen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Waarom wordt het minimale kader nog steeds niet volzet?
2. Wanneer zal de bibliothecaris worden aangeduid?
3. Het rijke archief werd een laatste maal geïnventariseerd in 1887. Deze was enkel een inventarisatie in functie van de bezittingen. Intussen werden andere archieven — zo ondermeer dat van de kerkefabriek van Gaasbeek en het archief van het

OCMW van Lennik — aan het reeds rijke archief toegevoegd. Hoe moet volgens u de inventarisatie van dit archief gebeuren?

4. Kunnen door een kaderuitbreiding, mensen vrijgemaakt worden om dit archief, wetenschappelijk bruikbaar te maken?

#### Antwoord

De bezorgdheid van het geachte lid inzake het Kasteel-Domein van Gaasbeek deel ik ten volle. Ik verwijs in dat verband naar mijn antwoord gegeven op PV. 15 van 8 januari 1986 van de heer J. Valkeniers.

Wat de personeelsformatie betreft moet ik verwijzen naar de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, bevoegd voor het personeelsbeleid van de Vlaamse Gemeenschap.

#### Vraag nr. 42 van 23 januari 1986 van de heer A. DE BEUL

#### **Bescherming kapellen te Rotselaar — Stand van zaken**

In september 1985 werd een eerste onderzoek gestart om de opname van de Kapel van O.L.-Vrouw van Zeven Smarten, (Rotselaar, hoek Kapelstraat — Torrenstraat), Kapel Drielingen (Rotselaar, hoek Drielingenstraat — Landeweg), Mariakapel (deelgemeente Werchter Hogeweg) en de O.L.-Vrouwekapel (deelgemeente Werechter, Hanewijk) op de lijst van de voor bescherming vatbare monumenten mogelijk te maken.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het juist dat er een onderzoek is om deze monumenten op de lijst van de te beschermen monumenten te plaatsen?
2. In welk stadium van de beschermingsprocedure bevinden zich deze aanvragen?
3. Welk advies werd door het gemeentebestuur van Rotselaar uitgebracht?

#### Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid volgende gegevens mede te delen.

1. Er is inderdaad een onderzoek aan de gang voor bescherming van deze vier kapellen.
2. Voor wat de kapellen van Rotselaar zelf betreffen, is het vooronderzoek bijna rond. Een voorstel tot Voorontwerp van Lijst zal eerstdaags aan mij worden voorgelegd. Wat de laatste twee kapellen betreft is het onderzoek nog aan de gang.
3. Het advies van de gemeente wordt na de publicatie van het Voorontwerp van Lijst gevraagd.

**Vraag nr. 43**  
**van 23 januari 1986**  
**van de heer M. DESUTTER**

***Toeristische promotie in Groot-Brittannië — Samenwerkingsakkoord VCGT en Townsend Thoresen***

De RMT heeft haar samenwerking met Sealink stopgezet en gaat nu in zee met Townsend Thoresen.

Sealink had een budget van ongeveer 3 miljoen BF, welke samen met het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme werd besteed aan promotie.

Het is algemeen bekend dat Townsend Thoresen ook belangrijke budgetten besteedt in Groot-Brittannië om de overtochten naar ons land te promoveren.

Graag vernam ik welke stappen er gezet worden om een promotie- en publiciteitsbudget tussen Townsend Thoresen en de VCGT gezamenlijk te beheren. Welk samenwerkingsakkoord werd er ter zake afgesloten? Over welke bedragen werd een overeenkomst bereikt?

**Antwoord**

Ik heb de eer het geachte lid mee te delen dat het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme aan zijn vertegenwoordiger te Londen opdracht gaf besprekingen aan te knopen met Townsend Thoresen.

Die onderhandelingen hadden voor gevolg dat de Engelse firma een substantiële bijdrage heeft toegezegd in de reclamecampagne 1986 van het VCGT.

De bijdrage zou 30.000 £ bedragen.

Het VCGT wacht nog op de schriftelijke bevestiging van dit bedrag.

**Vraag nr. 44**  
**van 23 januari 1986**  
**van de heer M. DESUTTER**

***Toeristische beurzen in het buitenland — Promotie en conceptie***

Op grote toeristische beurzen staan de steden, gemeenten en provincies van praktisch alle landen op één gezamenlijke stand.

Zo vallen de standen van Duitsland, Groot-Brittannië, de Verenigde Staten, Italië enz. op door hun eenheid in conceptie.

De Belgische deelname aan dergelijke beurzen is een uitstraling van hun verdeeldheid. Of het Ministerie van Verkeerswezen met een uitzonderlijke filmprojectie nu al of niet deelneemt, niet alleen staan Vlaanderen en Wallonië elk in hun vakje, maar werkt men nog met standjes en hoeken zoals in de jaren '50 doorgaans het geval was.

Is het niet mogelijk bij deelname aan grote of buitenlandse beurzen de stand van de Vlaamse Gemeenschap zodanig uit te werken dat het eerder lijkt op een efficiënte workshop dan op een handelsbeurs enerzijds, en kan niet nauwer samengewerkt worden met de andere gemeenschappen om aldus sterker over te komen naar het publiek.

**Antwoord**

De vraag van het geachte lid, lijkt geïnspireerd te zijn door de Belgische deelneming aan de beurs-Belgian Travel Fair (BTF) in Brussel. In dit geval werd door de twee Gemeenschappen, in overleg met de toeristische diensten en de particuliere deelnemers, gekozen voor een individuele maar gegroepeerde deelname, d.w.z. geen gemeenschappelijke stand maar aparte stands in eenzelfde blok. Een gezamenlijke stand zou inderdaad te verkiezen zijn. In dit geval waren de andere partners hiermee niet akkoord.

Het geachte lid blijkt niet juist geïnformeerd te zijn over de vertegenwoordiging van Vlaanderen en Wallonië op de toeristische beurzen in het buitenland. Er is hier steeds een gemeenschappelijke stand waarop de deelnemers uit de overheids- en de particuliere sector samen op een stand staan die als één geheel is geconcipieerd. De twee Gemeenschappen van ons land werken hierbij nauw met elkaar samen.

**Vraag nr. 45**  
**van 23 januari 1986**  
**van de heer P. BREYNE**

***Decreet van 27 november 1984 betreffende de subsidiëring van verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en verenigingen voor jeugdvakanties — Subsidiëring van andere activiteiten in het kader van vzw's***

Art. 3, 7° b, van voornoemd decreet bepaalt dat indien de vereniging voor vakantiespeelpleinwerk opgericht is of ressorteert onder een publiekrechtelijk rechtspersoon, het vakantiespeelplein kan worden geleid door een vereniging zonder winstoogmerk, waaraan door de inrichtende overheid het beheer over het vakantiespeelplein bij overeenkomst wordt toevertrouwd.

Behalve een bepaling over de samenstelling van de statutaire organen van deze vzw legt het decreet geen verdere specifieke grondregels op aan dergelijke vzw's.

In het artikel 4 van hetzelfde decreet, en ditmaal in verband met de verenigingen voor jeugdvakanties, is daarentegen uitdrukkelijk supplementair bepaald in het punt B, 1° dat lokale en regionale jeugdverenigingen die als vereniging voor hun gewone en normale werking reeds gesubsidieerd worden door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, niet kunnen gesubsidieerd worden als vereniging voor jeugdvakanties.

In de memorie van toelichting van het stuk 272 (1983-1984) - nr. 1 kan men lezen dat de bedoeling van deze paragraaf is: dubbele subsidiëring vermijden (non bis in idem). Daarbij werd gedacht aan jeugdhuisen, jeugdateliers, amateuristische kunstgroepen, enzoverder.

Naar ik verneem past uw Dienst Jeugdwerk laatstgenoemd principe nu ook toe bij het al dan niet erkennen van vzw's waaraan door de inrichtende publiekrechtelijke rechtspersoon het beheer over het vakantiespeelplein bij overeenkomst wordt toevertrouwd.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het dergelijke vzw's toegestaan in het kader van de permanente vorming andere vormen dan vakantiespeelpleinwerk — al dan niet gesubsidieerd — zoals initiatieven strekkende tot de vorming en de ontspanning van de jeugd, na te streven? Ik denk daarbij aan allerlei naschoolse initiatieven en de vormen die in art. 4B 1 van het decreet wel uitdrukkelijk van subsidiëring worden uitgesloten.
2. Welke zijn de vormvereisten, indien mijn eerste vraag positief wordt beantwoord, opdat er een duidelijk onderscheid in begrotingen en rekeningen zal gemaakt worden, tussen de eigenlijke vakantiespeelpleinen en de andere activiteiten? Deze vraag geldt evenzeer voor de gelijkaardige problematiek van de door de landelijke verenigingen georganiseerde vakantiecampen.

#### Antwoord

Ik heb de eer u hierbij de elementen van antwoord te brengen op de in rand vermelde parlementaire vraag.

1. Een VZW waaraan het beheer over het vakantiespeelpleinwerk werd toevertrouwd door de inrichtende overheid, kan verscheidene andere initiatieven strekkende tot de vorming en de ontspanning van de jeugd nastreven, op voorwaarde en in de mate dat — in voorkomend geval — de geldende vereisten inzake erkenning en subsidiëring (bv. m.b.t. de bestuursvorm, autonomie, e.d.) van beoogde initiatieven zulks niet verhinderen.
2. De Dienst Jeugdwerk verstrekt jaarlijks de vereiste formulieren voor het opmaken van het financieel verslag aan de diverse initiatieven die in aanmerking komen voor subsidiëring. Ingeval eenzelfde VZW meerdere subsidieerbare initiatieven beheert, dient in de rekeningen en in de begroting een duidelijk onderscheid gemaakt, door aparte boeking op afzonderlijke posten, per werksort.

**Vraag nr. 56**  
van 3 februari 1986  
van de heer F. WILLOCKX

#### **Gemeentetaks op filmvoorstellingen — Opheffing**

„ België is de laatste van alle EEG-landen die nog specifieke (gemeentelijk) belastingen heft op de filmvoorstellingen. In andere landen van de Europese Gemeenschap was de afschaffing van deze belasting — die uit een ver verleden stamt — het gevolg van de invoering van de BTW. Het mechanisme van de belasting over de toegevoegde waarde is niet verzoenbaar met enige andere consumptiebelasting of uitzonderlijke belasting op goederen of diensten. De UNESCO heeft bovendien met algemene stemmen van de lidstaten van de Algemene Vergadering van 1968, waartoe ook België behoorde, alle landen verzocht elke film als een cultureel werk te beschouwen dat recht heeft op dezelfde behandeling als een boek. Nu

bestaat er in België echter geen gemeentebelasting op de verkoop van boeken.

Dat deze uitzonderlijke belasting, die naargelang van de betrokken gemeente kan schommelen van 0 tot 23%, bij ons nog steeds bestaat, betekent een te zware last voor een sector die reeds diep is getroffen door de crisis en die nog verder op de proef wordt gesteld door de ongebonden concurrentie van televisie en kabeltelevisie.”

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister welke maatregelen de gemeenten kunnen nemen om af te zien van deze taks?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening.

#### Antwoord

Hierbij deel ik het geachte lid mee dat de problematiek van de gemeentebelasting op filmvoorstellingen niet tot mijn bevoegdheid behoort.

Eventuele verlagingen van bovenvermelde belastingen door de gemeenten om de verspreiding van de filmcultuur te stimuleren kunnen uiteraard mijn goedkeuring wegdragen.

**Vraag nr. 59**  
van 4 februari 1986  
van de heer R. VAN STEENKISTE

#### **Culturele infrastructuur — Toepassing artikel 9 b) van het Cultuurpact in beheersorganen**

In artikel 9 van het decreet van 28 januari 1974 betreffende het Cultuurpact worden drie mogelijke beheersvormen voor de culturele infrastructuur voorzien. Artikel 9 b) voorziet de samenstelling van het beheers- of bestuursorgaan door de vereniging van afgevaardigden van de betrokken overheid (of overheden) met de vertegenwoordigers van de gebruikers en van de strekkingen.

De afgevaardigden van de overheden moeten volgens het beginsel van de evenredige vertegenwoordiging worden aangeduid, bijvoorbeeld door de Gemeenteraad.

Sommigen zijn van oordeel dat het Cultuurpact vooral de bescherming van de minderheden beoogt, zodat de meerderheid gedeeltelijk afstand mag doen van haar overwicht ten voordele van een betere vertegenwoordiging van minderheidsstrekkingen. Nochtans mag er ook geen onrechtmatig overwicht optreden. Dit houdt in dat de meerderheid van de Gemeenteraad alleszins nog een (beperkte) meerderheid moet blijven bewaren in de afvaardiging naar het beheersorgaan (cf. het artikel van de heer J. Elsen „Beheer van Ruimten voor Cultuur” in „ De Gemeente” van april-mei 1983, blz. 7).

Gaarne zou ik het antwoord van de geachte Gemeenschapsminister kennen op de volgende vragen.

1. Kan u met deze zienswijze instemmen? Zo neen, waarom niet?

2. Zo ja, geldt dan de regel dat de meerderheid van de Gemeenteraad alleszins een meerderheid moet hebben in de afvaardiging naar het beheersorgaan ook voor een gemeente waar drie kleinere fracties een coalitie-akkoord gesloten hebben en samen bijvoorbeeld 13 gemeenteraadzetels bezetten, terwijl de oppositie (één partij) 12 zetels heeft?

#### Antwoord

1. Voor wat de toepassing van de Cultuurpactwet van 16 juli 1973 (waarvan de tekst integraal werd overgenomen in het decreet van 28 januari 1974) betreft, dient er duidelijk een onderscheid gemaakt tussen de artikelen 6 en 7 enerzijds en de artikelen 8 en 9 waarnaar het geachte lid verwijst, anderzijds.

De artikelen 6 en 7 behandelen de deelneming aan de voorbereiding en de uitvoering van het cultuurbeleid, meer in het bijzonder de samenstelling van advies- en inspraakorganen.

De artikelen 8 en 9 daarentegen regelen de samenstelling van beheersorganen van culturele infrastructuur, instellingen en diensten, opgericht door of ressorterend onder de overheid.

Voor advies- en inspraakorganen moet een „onrechtmatig overwicht” vermeden worden (art. 7 van de Cultuurpactwet). De term „onrechtmatig overwicht” is echter niet ter zake waar het de beheersorganen voor culturele infrastructuur betreft (art. 9 van de Cultuurpactwet).

2. Het geachte lid verwijst naar de afgevaardigden van de overheden in een beheersorgaan, samengesteld volgens art. 9 b van de Cultuurpactwet. Het beginsel van de evenredige vertegenwoordiging moet hier in acht genomen worden, wat inderdaad voor gevolg heeft dat een meerderheid van de gemeenteraad een meerderheid zal blijven in de afvaardiging van de overheid naar het beheersorgaan.
3. Wettelijk wordt niet bepaald via welk stelsel de evenredigheid moet berekend worden. Het recht op vertegenwoordiging in het beheersorgaan steunt krachtens artikel 8, § 2 op het bestaan van een vertegenwoordiging van de betreffende strekking in de vertegenwoordigende vergadering van de overeenstemmende overheid. Dit betekent concreet dat elke politieke fractie met minstens één lid vertegenwoordigd moet worden. Het berekeningsstelsel zal mede in functie hiervan gekozen worden.
4. In het voorbeeld dat het geachte lid aanhaalt in het tweede deel van zijn vraag, geldt, met inachtnaam van het voorgaande, ook het principe dat de meerderheid in de gemeenteraad de meerderheid zal vormen in het beheersorgaan, althans voor wat de afgevaardigden van de overheid betreft.

Vraag nr. 66  
van 4 februari 1986  
van de heer Y. OTTENBOURGH

**Regionaal Instituut Samenlevingsopbouw (RISO) voor Vlaams-Brabant — Vestigingsplaats zetel**

Einde 1985 ging het RISO voor Vlaams-Brabant van start, de bestuurlijke koepel voor de opbouwwerken aldaar.

Eerder waren, vertrekkende van het bestaande opbouwwerk in het arrondissement Leuven, stappen gezet om te komen tot een RISO voor dat gebied.

De uitbreiding, zoals vereist door het decreet op de samenlevingsopbouw, heeft tijd gevegd en had uiteindelijk ook tot gevolg dat de zetel van het RISO gevestigd werd te Brussel.

Kan de geachte Minister mij een antwoord geven op de volgende vragen.

1. Welke is de motivatie voor de vestiging van de zetel buiten het eigenlijke werkingsgebied?
2. Onderschrijft de geachte Gemeenschapsminister de contradictie tussen streekontwikkeling en de overconcentratie van diensten te Brussel?
3. Hoe wordt er gereageerd op de ontgoocheling dienaangaande bij opbouwwerkers die in het bijzonder begaan zijn met plattelandsontwikkeling en we denken dan b.v. aan het door het EG-sociaal fonds ondersteunde project voor het Hageland?

#### Antwoord

De sector samenlevingsopbouw is tot nog toe niet bij decreet geregeld. De Regionale Instituten voor Samenlevingsopbouw (RISO) kaderen in een reorganisatie van de sector Samenlevingsopbouw, zoals vastgelegd in de eindtekst van 22 december 1982, opgesteld door een werkgroep ad hoc op initiatief van Minister K. Poma.

1. De Raad van Bestuur van het RISO bepaalt vrijelijk de vestigingsplaats van de zetel en legt hun keuze op gemotiveerde gronden, via de bevoegde Administratie, ter goedkeuring voor. In het concrete geval van RISO Vlaams-Brabant steunt de keuze van Brussel als vestigingsplaats op hoofdzakelijk volgende overwegingen: beschikbare aangepaste infrastructuur, financieel tegemoetkomende huurvoorwaarden en uitstekende verbindingen met de betrokken regio.
2. RISO Vlaams-Brabant heeft een autonome werking ten opzichte van RISO-Brussel.

De zetel van een RISO maakt daarenboven geen „dienst” uit, maar biedt hoofdzakelijk ruimte voor het administratief secretariaat en de vergaderingen van de Raad van Bestuur.

De eigenlijke werking van ieder opbouwwerk wordt door de betrokken opbouwwerker plaatselijk ingevuld, bijgestaan en gecoördineerd door het RISO.

3. De begeleiding en de evaluatie van de door het E.G.-sociaal fonds ondersteunde projecten vallen onder de bevoegdheid van de subsidiërende Europese Gemeenschap.

**B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)**

Nihil.

## II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

**P. AKKERMANS**  
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN  
HUISVESTING

Vraag nr. 5  
van 21 januari 1986  
van de heer L. KELCHTERMANS

### **Afhandeling aanvragen saneringspremies — Stand van zaken**

Diegenen die begaan zijn met dienstbetoon aan de burgers stellen vast dat de termijn waarbinnen een aanvraag tot saneringspremie afgehandeld wordt ernstig oploopt.

De laatste maanden is het niet ongebruikelijk dat een aanvrager nog geen enkele reactie heeft binnen de zes maanden na de aanvraag. Voorafgaandelijke onderzoeken ter plaatse zijn zeldzaam geworden. Ontvangstmeldingen en dossiernummers worden niet aan de belanghebbenden bezorgd.

Deze toestand heeft tot gevolg dat men voorbijschiet aan het doel van de reglementering op de saneringspremies, nl. een stimulans te zijn bij de verbetering en de sanering van een woning. Mensen die lang moeten wachten vooraleer zij weten of zij principieel in aanmerking komen zijn niet geneigd aan een sanering te beginnen.

Kan de Gemeenschapsminister mij een antwoord geven op de volgende vragen?

1. Hoelang is nu de gemiddelde afwerkingstermijn tussen datum van aanvraag en de principiële toekenning van een saneringspremie. Hoelang was dit op 31 december 1983 en 31 december 1984?
2. Welke zijn de redenen waarom de aanvragen tot saneringspremies zo langzaam afgewerkt worden?
3. Hoeveel aanvragen van saneringspremies werden er afgewerkt in 1983, 1984 en 1985?
4. Bij hoeveel gevallen werd in 1985 geen voorafgaandelijk onderzoek ter plaatse verricht binnen de 30 dagen na de aanvraag? Graag onderscheid per Vlaamse provincie.
5. Welke maatregelen zijn reeds genomen of werden gepland om de achterstand in de afhandeling van de aanvragen tot saneringspremies, weg te werken?

### **Voorlopig antwoord**

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de vertraging in de afhandeling der saneringspremie-dossiers in het bijzonder te wijten is, enerzijds aan de explosie van het aantal premieaanvragen, dat op drie jaar tijd ongeveer verdubbeld is, en anderzijds het tekort aan zowel administratief als technisch personeel. Ik heb mijn administratie de opdracht gegeven de nodige opzoekingen te doen om de gevraagde statistische gegevens te verstrekken.

Het zal het geachte lid overigens wel duidelijk zijn dat ook dit opzoekingswerk veel tijd en energie vraagt die niet zal kunnen worden besteed aan het ophalen van de achterstand.

**J. LENSSSENS**  
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN VOLKS-  
GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

Vraag nr. 77  
van 17 januari 1986  
van de heer L. VANVELTHOVEN

### **Zand- en grindontginningen — Heffingen**

Het onderzoek in verband met delfstoffen en grondwater is, naar verluidt, in Vlaanderen, zwak en versnipperd.

De nood aan een stevig opgezet programma is nochtans groot. De financiering ervan zou kunnen geschieden via een fonds gespijsd door heffingen (per ton) op zand, grond enz.

Dergelijke heffingen bestaan er bijvoorbeeld op de zandwinning op het Continentaal Plat en op Limburgse grind.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is de geachte Gemeenschapsminister van oordeel dat enige coördinatie, zowel van heffingen als van de verspreide onderzoeksinspanningen (geologische dienst, RUG, LUC, SCK, NIEB, Rijksinstituut voor Grondmechanica.. .) noodzakelijk is, in verband met grond, ondergrond en grondwater?
2. Welke initiatieven ter zake tijdens de huidige legislatuur worden voorzien?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid.

### **Voorlopig antwoord**

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 78  
van 17 januari 1986  
van de heer L. VANVELTHOVEN

### **Delfstoffenbeleid — Wetgevende initiatieven**

Het „Jaarboek — oktober 1983 — september 1984” van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu stelt terecht vast dat een efficiënt delfstoffenbeleid vereist dat men over goede statistische gegevens beschikt.

Het is daarenboven noodzakelijk dat het aanbod van delfstoffen afkomstig van infrastructuurwerken (o.a. aanleg van waterwegen, autosnelwegen, dokken, e.d.)

vroegtijdig wordt gesignaleerd, teneinde overbodige ontginningen te voorkomen.

Graag vernam ik welke initiatieven de geachte Gemeenschapsminister tijdens de huidige legislatuur voorziet om een dergelijk efficiënt delfstoffenbeleid te helpen bevorderen.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid.

#### **Voorlopig antwoord**

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 79**  
van 17 januari 1986  
van de heer J.P. PILLAERT

#### **Verbindingsweg Roeselare- Ieper — MER**

Gaarne vernam ik van de geachte Minister of men vooraleer over te gaan tot de eventuele studie en aanleg van de nieuwe verbindingsweg tussen Roeselare en Ieper, waarvan het traject de verlaten spoorwegbedding zou zijn, men zal overgaan tot het opmaken van een MER, zoals trouwens staat in de beleidsverklaring?

#### **Voorlopig antwoord**

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 80**  
van 17 januari 1986  
van de heer M. DESUTTER

#### **Verwerking van gebruikte batterijen — Toepassing door OVAM**

De Agence Nationale pour la Récupération et l'Élimination des Déchets (ANRED) verspreidt in Frankrijk bij meer dan 150.000 verkopers kleine kartonnen dozen, waarin gebruikte batterijen kunnen gedeponereerd worden. Deze kartonnen doosjes kunnen naar de ANRED teruggestuurd worden. Port wordt betaald door de ANRED. Dit organisme verzamelt ze en stuurt deze naar een verwerkingsbedrijf.

Zou dit eenvoudig en praktisch systeem niet door OVAM kunnen ingevoerd worden in ons land?

#### **Voorlopig antwoord**

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden ver-

richt, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 84**  
van 20 januari 1986  
van de heer J. GABRIELS

#### **Bestrijding van de zure regen — Beleidsvisie**

Een aantal landen zoals Canada, Zweden, Zwitserland en Oostenrijk nemen steeds maatregelen op het vlak van zure regen. In de EEG blijft het op dat vlak opvallend windstil.

België heeft bij mijn weten op dat vlak nog geen concrete maatregelen getroffen die kunnen bijdragen tot een betere bestrijding van het leefmilieu.

Graag had ik van de Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Welke beleidslijnen worden er gevolgd op het vlak van maatregelen die te maken hebben met het bestrijden van zure regen?
2. Welke specifieke acties werden tot op heden genomen om met onze middelen en wettelijk kader ter zake de nodige stappen te ondernemen?
3. Welke concrete stappen werden tot op heden genomen en welke meerjarenplanning stelt de Regering voor om ter zake niet de maatregelen van de EEG af te wachten maar duidelijk een voortrekkersfunctie te vervullen?

#### **Voorlopig antwoord**

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 87**  
van 21 januari 1986  
van de heer O. VAN OOTEGHEM

#### **Vervuiling van de Leie te Gent — Maatregelen**

Elke woensdag na het slachten van het vee, stroomt het bloed en vet, afkomstig uit het stedelijk slachthuis in het Leiewater ter hoogte van de Slachthuisbrug.

Aangezien het slachthuis over een eigen zuiveringsinstallatie beschikt, is die stelselmatige waterverontreiniging niet aanvaardbaar.

Mag ik de geachte Minister verzoeken de aangeklaagde toestand te laten onderzoeken en mij de uitslag van het onderzoek te willen mededelen?

#### **Voorlopig antwoord**

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 88**  
**van 21 januari 1986**  
**van de heer L. VANVELTHOVEN**

**Bescherming kwaliteit van het grondwater — Preventieve controle**

De kwaliteit van het grondwater in ons land wordt voornamelijk bedreigd door overbesmetting en door het storten van niet-afbreekbare stoffen.

Ook in Leuven is men erg bezorgd om de kwaliteit van het drinkwater, temeer omdat het omstreden Canivet-stort te Haasrode een nieuwe versoepelde vergunning verkreeg van de Vlaamse Executieve.

Om ten alle tijde zeker te zijn van de kwaliteit van het grondwater heeft de Leuvense Gewestelijke Directie van de Nationale Maatschappij der Waterleidingen zelf een controleput laten boren op 100 meter afstand van het genoemde privé-stort.

Op deze manier kan een preventieve controle op het Leuvens grondwater worden uitgeoefend.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Worden dergelijke preventieve controles op het grondwater in meerdere Vlaamse gemeenten georganiseerd? Zo ja, waar, door wie en op welke wijze?
2. Hoe staat de Minister tegenover deze preventieve controles op de kwaliteit van het grondwater en kan een gelijkwaardige preventieve controle niet voor alle gemeenten in het Vlaamse Gewest waar gelijkwaardige problemen zich stellen worden georganiseerd?

**Voorlopig antwoord**

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 89**  
**van 21 januari 1986**  
**van de heer L. VANVELTHOVEN**

**Canivet-stort te Haasrode — Verlenging exploitatievergunning**

Het fel omstreden Canivet-stort te Haasrode wordt door de Gewestelijke Directie der Waterleidingen nauwlettend in het oog gehouden.

Vooraf de soms drukke nachtelijke activiteiten en het storten van vloeibaar afval zijn redenen tot ongerustheid. Verschillende protesten bij de hogere overheid bleven tot op heden zonder gevolgen. Integendeel, na een beroep bij de Vlaamse Executieve, werd de eerste

vergunning die de uitbater alleen toelaat inerte materialen te storten en hem verplichtte het reeds bestaande stort af te dekken met een laag grond van 1 meter dik, erg versoepeld.

De nieuwe vergunning ontsloeg hem van deze verplichtingen.

Wel moest hij 4 peilputten boren. Monsters werden onderzocht maar de resultaten waren zeer eigenaardig, verwarrend en tegenstrijdig.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is hij op de hoogte van de problemen bij het Canivet-stort te Haasrode en in hoeverre is de bezorgdheid van de Leuvense mensen voor de kwaliteit van hun grondwater volgens de Minister terecht?
2. Op welke studies, argumenten, feiten baseerde men zich om een eerste stortvergunning voor het Canivet-stort, ondanks meerdere protesten, toch te vernieuwen en zelfs te versoepelen?

**Voorlopig antwoord**

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 90**  
**van 21 januari 1986**  
**van de heer L. VANVELTHOVEN**

**PCB's — Reglementering invoer, verkoop en dumping en bescherming consument**

„Het is niet uitgesloten dat sommige streken in België met dioxine vervuild worden en de bewoners aan ernstig gevaar worden blootgesteld. Dioxines zijn immers al giftig bij minieme dosissen”, aldus een enquête welke in het januarinumnummer van Test-aankoop verscheen.

Deze dioxines ontstaan door een onoordeelkundige verbranding van 209 chemische producten. Die PCB's werden in de jaren dertig ontwikkeld als chemisch wondermiddel en in de jaren 60-70 vooral gebruikt als koelstof in Askarel-Transformatoren, die zorgden voor stroomvoorziening van hoogbouw en bedrijven.

Momenteel zijn er zo'n 13.000 à 18.000 askareltransfo's in België in gebruik. Het gevaar aan die transformatoren is tweeledig. Enerzijds kan de eigenaar die van zijn transfo verlost wil zijn illegaal het goedje in de riool laten vloeien of PCB's doorverkopen aan verwerkers. Anderzijds kan brand of een ontploffing een giftige dioxine-wolk doen ontstaan met noodlottige gevolgen.

Graag vernam ik van de Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. In hoeverre stemt de studie van Test-aankoop overeen met de realiteit en hoe problematisch is deze situatie volgens de Minister?

2. Bestaat er een reglementering en controle op de invoer, de verkoop en de dumping van PCB's en in hoeverre wordt deze toegepast? Dringt zich hier, volgens de Minister, niet een strengere reglementering en controle op?
3. Is er een inventaris opgemaakt van alle askareltransformatoren in België? Zo neen, is dit volgens de Minister niet dringend en zinvol teneinde de illegale dumping van PCB's tegen te gaan?
4. Is een verbod op de verkoop van herwonnen olie mogelijk, gezien zijn variërende kwaliteit en hoe staat de Minister hier tegenover?
5. Hoe is de voorlichting van de consument in verband met het gebruik, de aankoop, de gevaren, de dumping, . . . van PCB's momenteel geregeld en hoe kan dit in de toekomst gebeuren?

#### Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 91**  
**van 21 januari 1986**  
**van de heer L. VANVELTHOVEN**

#### **Gifstort van „ La Floridienne ” — Sanering stortplaats**

Volgens het Schepencollege van Gent is het industrieel afvalgif op het stort van de voormalige fabriek „La Floridienne“ vlak naast het executie-oord van Rieme, „gestabiliseerd“ en levert het geen onmiddellijk en alarmerend gevaar op voor de volksgezondheid.

Nochtans wijst een onderzoek van de Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij OVAM uit dat de grond hier is verontreinigd door arsenicum en door lood.

Kan de Minister mij een antwoord geven op de volgende vragen ?

1. Welke de voornaamste conclusies zijn van de OVAM-studie en hoe de Minister hierop meent te moeten reageren?
2. Of er, zo ja, stappen dienen ondernomen te worden om dit stort te saneren?
3. Of de mogelijkheid bestaat om een eventuele sanering te laten gebeuren via het principe „de verbruiker betaalt“.

#### Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 95**  
**van 28 januari 1986**  
**van de heer O. MEYNTJENS**

#### **Waterzuiveringsinstallaties — Overname door Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij en personeelsbezetting**

De Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij nam reeds verschillende rioolwaterzuiveringsinstallaties van gemeenten en intercommunales over.

De personeelsleden van deze waterzuiveringsinstallaties kunnen een aanvraag doen om overgenomen te worden door de Vlaamse Gemeenschap.

Mag ik van de Gemeenschapsminister een antwoord vernemen op volgende vragen?

1. Welke waterzuiveringsinstallaties, werden reeds definitief overgenomen door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij?
2. Over hoeveel personeelsleden beschikten deze waterzuiveringsinstallaties voor de overname?
3. Hoeveel personeelsleden deden een aanvraag om overgenomen te worden door de Vlaamse Gemeenschap?  
 Hoeveel aanvragen werden er reeds goedgekeurd?
4. Over hoeveel personeelsleden moet de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij kunnen beschikken om de exploitatie van deze waterzuiveringsinstallaties te garanderen?

#### Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 98**  
**van 31 januari 1986**  
**van de heer N. DE BATSELIER**

#### **Milieubescherming — Toezichthoudende ambtenaren en bevoegdheden**

Heeft de Minister gegevens over de ambtenaren belast met het toezicht op de milieubescherming in Vlaanderen?

Hoeveel van die ambtenaren zijn er? Wat is hun niveau en interventiemogelijkheid? Hoe zijn ze lokaal verdeeld?

Weet de Minister hoeveel overtredingen werden vastgesteld op het gebied van de milieubescherming en meer in het bijzonder overtredingen van bestaande normen en voorschriften op het gebied van de milieubescherming?

#### Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden ver-



richt, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 99**  
van 31 januari 1986  
van de heer N. DE BATSELIER

***Afsterven van bossen — Maatregelen tegen zure regen***

Kan de Minister een nauwkeurig beeld geven in welke streken van Vlaanderen, de bomen kenmerken vertonen van ziekten, te wijten aan zure regens, en of deze schade reeds onherstelbaar is?

Beschikt Vlaanderen over systematische voorzieningen voor waarneming en controle van de evolutie van de gezondheidstoestand van de bossen?

**Voorlopig antwoord**

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 100**  
van 31 januari 1986  
van de heer N. DE BATSELIER

***Lebbeke — Vergunningsaanvraag exploitatie schroot- en autowrakkenopslagplaats***

Ondanks het feit dat deze opslagplaats volgens het KB van 7 november 1978 houdende vaststelling van het gewestplan Dendermonde deelkaart 22/5 Lebbeke, gelegen is in agrarisch gebied, bracht de OVAM een gunstig advies uit bij de Gouverneur van de Provincie Oost-Vlaanderen.

Gaarne kreeg ik van de Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Krachtens art. 44 van de wet van 29 maart 1962 op de Ruimtelijke Ordening en de Stedebouw, is voor de opslag van schroot een bouwvergunning vereist.

Beschikt de pvba De Saedeleir over dergelijke vergunning?

2. Dient de OVAM — bij haar adviesverlening — geen rekening te houden met andere ter zake geldende wetgeving — in casu: met de bestemming van het gewestplan, zijnde agrarisch gebied?
3. Werde een onderzoek verricht naar de staat van de ondergrond van de opslagplaats? En zo ja, welke zijn de resultaten ervan?
4. Hoeveel vergunde schroot- en autowrakkenopslagplaatsen zijn er momenteel in Dendermonde en omstreken?

**Voorlopig antwoord**

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 102**  
van 3 februari 1986  
van de heer M. OLIVIER

***Aantasting bosareaal door zure regen — Waarnemingsnet werk***

Kan de geachte Minister een overzicht geven van de regio's in België waar bomen reeds kenmerken vertonen te wijten aan zure regen?

Is het juist dat het Waalse Gewest een beheersingsinstantie in het leven heeft geroepen en een waarnemingsnetwerk heeft opgericht gebaseerd op de infrastructuur van het regionale bosareaal?

Is hierover bij het Vlaamse Gewest een initiatief genomen?

**Voorlopig antwoord**

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**J. PEDE**  
**GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-**  
**LANDSE AANGELEGENHEDEN EN**  
**RUIMTELIJKE ORDENING**

**Vraag nr. 12**  
van 8 januari 1986  
van de heer A. DE BEUL

***Overtredingen DDS in Nieuwdonk — Maatregelen***

Meermaals werd vastgesteld dat de intercommunale DDS de wettelijke voorschriften aan haar laars lapt. In een vraag van 12 april 1985 nr. 112 van de heer De Mol werd door de toenmalige Gemeenschapsminister nogal ontwijkend geantwoord.

Deze overtredingen houden echter niet op; zo werd op de Nieuwdonk, in december 1985, zonder enige bouwvergunning met de bouw van een loods begonnen. Volgens onze informatie werd hiertegen procesverbaal opgesteld.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het juist dat een procesverbaal werd opgesteld tegen de intercommunale DDS?
2. Naar we vernemen werd de verbaliserende ambtenaar — bij het opmaken van zijn procesverbaal — bedreigd door de directeur van de intercommuna-

le. Welke stappen overweegt u te zetten ter bescherming van de ambtenaar? Hoe zal u optreden tegen de overtreder en tegen diegene' die de bedreiging uitte?

3. De bedreiging van een ambtenaar in dienst lijkt ons een ernstig feit. Het is duidelijk dat deze verbale bedreigingen slechts één middel vormen en gevolgd kunnen worden door meer slinkse plagerijen. Welke juridische en administratieve bescherming wordt in dergelijk geval aan een ambtenaar geboden? Hoe kan deze beschermd worden tegen eerder politieke en persoonlijke plagerijen?
4. Meent u niet dat het voortdurend overtreden van het betoelagingsbesluit een terugvordering noodzakelijk maakt?

#### Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag van 8 januari 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de in zijn vraag aangehaalde problemen — overtreding en bedreiging van een ambtenaar in dienst — zich op het niveau van AROL Gent kunnen hebben voorgedaan. De vraag, samen met een verzoek op dringend antwoord werd dan ook aan de betrokken dienst gezonden.

Zodra ik in kennis zal zijn van de juiste feiten, zal ik het geachte lid een definitief antwoord op zijn vraag geven.

**Vraag nr. 16**  
van 8 januari 1986  
van de heer A. DE BEUL

#### **Structureel aangetaste landbouwgebieden — Begripsomschrijving en werking AROL**

De open ruimte wordt niet alleen aangetast door het onoordeelkundig plannen en aansnijden van woongebieden, maar eveneens door het willekeurig aantasten van landbouwgebieden. De term „structureel aangetaste landbouwgebieden” werd hierbij te pas en te onpas aangewend. Een ernstige omschrijving van structureel aangetaste landbouwgebieden lijkt nochtans — zie o.m. vraag nr. 51 van 8 januari 1985 van de heer De Mol — te ontbreken.

Ernstige criteria zijn blijkbaar niet voorhanden vermits men zich richt naar het advies van het Ministerie van Landbouw. Uit het antwoord van de Staatssecretaris voor Landbouw op een vraag van 25 april 1985 blijkt dat structureel agrarische gebieden worden omschreven „als gebieden waarvan de landbouwstructuren zijn aangetast, inzonderheid door niet-agrarische vestigingen en activiteiten zoals residentie, ambacht, recreatie. De aard van het gebied waarvan de bouwplaats deel uitmaakt wordt bepaald aan de hand van de bevindingen van een onderzoek ter plaatse, waaraan ieder dossier onderworpen wordt”. Uit dit antwoord blijkt dat deze omschrijving weinig hanteerbaar is en blijkbaar weinig gebruikt wordt; hoe kan men anders verklaren dat de meeste adviezen van de diensten van landbouw meestal zonder meer gunstig zijn.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Meent u niet dat de definiëring van de diensten van landbouw niet bruikbaar is voor de ruimtelijke beoordeling?
2. Zal er door de diensten van AROL een meer sluitende en bruikbare definiëring van de structureel aangetaste landbouwgebieden worden opge maakt?
3. In hoeveel gevallen hebben de diensten van landbouw in dergelijke gevallen een negatief advies verstrekt? De diensten van landbouw houden geen statistieken bij zodat enkel uw diensten deze gegevens kunnen verschaffen.
4. Hoeveel gunstige en ongunstige adviezen over industrieuitbreidingen naar landbouwzones — met betrekking tot artikel 79 — werden reeds verstrekt? Hoeveel ha landbouwgronden veranderen op deze wijze van bestemming? .
5. Hoeveel BPA's, opgemaakt tot wijziging van landbouwzones in een andere bestemming werden sinds 1984 gunstig of ongunstig geadviseerd?

#### Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

**Vraag nr. 20**  
van 16 januari 1986  
van de heer A. DE BEUL

#### **Oprichting onwettig lunapark te Blankenberge — Maatregelen**

In Blankenberge werd zonder een bouwvergunning een lunapark opgericht. Staatssecretaris Brill zou dit onwettig lunapark openen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het juist dat dit lunapark werd opgetrokken zonder bouwvergunning?
2. Werd tegen de opening van dit onwettig lunapark, door uw diensten opgetreden?
3. Vindt u het niet afkeurenswaardig dat een staatssecretaris in functie, zich leent tot dergelijke praktijken?
4. Is de afbraak van dit onwettig lunapark gevorderd?  
Welke andere herstelmaatregelen stellen uw diensten voor?

#### Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag van 16 januari 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de vraag voor

verslag en onderzoek aan de bevoegde provinciale dienst AROL West-Vlaanderen werd toegezonden.

Zodra ik het gevraagde verslag zal ontvangen hebben zal ik niet nalaten het geachte lid te antwoorden op de door hem gestelde vragen.

**Vraag nr. 24**  
van 22 januari 1986  
van de heer L. VANHORENBEEK

***Bekkevoort — vallei Begijnenbeek — Stand van onderzoek door AROL***

Op mijn parlementaire vraag nr. 131 d.d. 13 mei 1985 mocht ik van uw achtbare voorganger vernemen dat aan de provinciale directie AROL gevraagd werd een onderzoek betreffende de gestelde materie in te stellen.

Werd dit onderzoek ondertussen verricht en zo ja, welke zijn de conclusies die daaruit kunnen getrokken worden?

**Voorlopig antwoord**

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat er nog geen resultaten van een onderzoek zijn. Aan de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu wordt opnieuw opdracht gegeven verslag uit te brengen over de oorspronkelijke vraag nr. 131 d.d. 13 mei 1985. Zodra ik het gevraagde verslag ontvangen heb, zal ik niet nalaten het geachte lid te antwoorden op de door hem gestelde vraag.

**P. DEPREZ**  
**GEMEENSCHAPS MINISTER VAN EXTERNE**  
**BETREKKINGEN**

**Vraag nr. 8**  
van 24 januari 1986  
van de heer A. DE BEUL .

***Wachtbekken op de Dijle — Ecologische studie***

Op mijn vraag nr. 1 van 16 december 1985 met betrekking tot het wachtbekken van de Dijle antwoordde u dat de landschapsecologische studie, uitgevoerd door de UIA beëindigd noch aanvaard is.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wanneer werd de opdracht van deze studie gegeven? Binnen welke termijn moest deze studie uitgevoerd zijn ?
2. Welke fasering was in deze studie voorzien? Wat was de preciese opdracht van deze landschapsecologische studie?
3. Welke tussentijdse rapporten werden reeds ingediend?
4. Hoe komt het dat de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Ontwikkeling op de vraag van de heer De Mol — vraag nr. 87 van 13 februari 1985 — antwoordde: „de studie maakt thans het voorwerp uit van een eerste onderzoek

door mijn diensten. Er worden inderdaad door de opdrachthouder ecologische bezwaren geopperd”? Meent u niet dat de studie reeds voltooid was, maar enkel nog niet aanvaard was?

5. Wat moet volgens het oorspronkelijke contract nog bestudeerd en afgewerkt worden?
6. Hoeveel werd reeds betaald aan de UIA? Hoeveel moet nog betaald worden en wanneer voorziet u deze betaling?

**Voorlopig antwoord**

Gelet op het gedetailleerd karakter van zijn talrijke vragen heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat het niet mogelijk is binnen de gestelde termijn te antwoorden. Aan mijn diensten werden de gewenste details opgevraagd.

**Vraag nr. 16**  
van 14 februari 1986  
van de heer A. DE BEUL

***Cultuur-technische werken — Bouwvergunning***

Bij brief van 3 augustus 1981 verzocht de Staatssecretaris voor Streekeconomie en de Ruimtelijke Ordening, de Raad van State om een advies met betrekking tot het vergunningsplichtig zijn, van cultuur-technische werken. In het advies van de Raad van State van 18 februari 1982 (nr. A.27.602/VII-803) wordt als besluit gesteld:

1. „ De ruilverkavelingscomités zijn gehouden een bouwvergunning aan te vragen voor het uitvoeren van cultuur-technische werken, in zones die binnen de reikwijdte van artikel 44, § 1, van de wet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedebouw vallen.”
2. „Ten einde de mogelijkheid van strijdige beslissingen te beperken, zou de Minister of zijn gemachtigde op een aanvraag om vergunning welke ingediend is op grond van artikel 48 van de wet van 29 maart 1962, pas mogen beschikken nadat de Koning zijn goedkeuring zal hebben gegeven van het plan van de uit te voeren cultuur-technische werken, en nadat hij in voorkomend geval tot de herziening van de bestaande gewestplannen en plannen van aanleg zou hebben besloten.”

Momenteel storen de verkavelingscomités zich niet aan dit advies.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. In hoeveel gevallen hebben de ruilverkavelingscomités in 1983, 1984 en 1985 een bouwvergunning aangevraagd?
2. Zal u de verkavelingscomités inlichten over het feit dat een bouwvergunning vereist is?
3. Hoeveel ruilverkavelingen werden sinds 9 december 1985 goedgekeurd? In hoeveel gevallen werd een bouwvergunning gevraagd?
4. Bent u zinnens het advies van de Raad van State te respecteren? Welke maatregelen heeft u daartoe genomen?

**Voorlopig antwoord**

Gelet op het gedetailleerd karakter van zijn talrijke vragen heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat het niet mogelijk is binnen de gestelde termijn te antwoorden. Aan mijn diensten werden de gewenste details opgevraagd.

**P. DEWAELE**  
**GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR**

**Vraag nr. 17**  
**van 8 januari 1986**  
**van de heer A. DE BEUL**

***Recreatiedomein Ter Heide — Samenstelling beheersorgaan en realisatie structuurplan***

Een beheersorgaan werd voor het recreatiedomein Ter Heide (Rotselaar) opgericht. Deze is samengesteld uit ambtenaren van alle betrokken besturen, uit vertegenwoordigers van de gemeente en uit vertegenwoordigers van de plaatselijke verenigingen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe werd bij de samenstelling van dit beheersorgaan rekening gehouden met het Cultuurpact?
2. Kan u de gedetailleerde samenstelling van dit beheersorgaan mededelen? Welke besturen, plaatselijke verenigingen en vertegenwoordigers van de gemeente zijn hier terug te vinden?

3. Op de vraag van 17 oktober 1984 nr. 6 deelde u mee dat een voorontwerp van de infrastructuur werd ingediend. Hoe is de stand van dit dossier en welke gebouwen worden precies voorzien?

Wat is de oppervlakte van deze voorziening?

4. Volgens de gegevens van het structuurplan zou volgens u een raming van 25 miljoen voor de aanleg van een parking, een toegangsweg en het ont-haalgebouw met loods nodig zijn. Dit alles moest gerealiseerd zijn in 1985. Naar we vernemen is echter nog steeds geen aanvang genomen met de werken. Kan u ons mededelen wanneer deze zullen starten en welke fasering voorzien is? Welk bedrag werd ingeschreven? Werden op vroegere begrotingen reeds bedragen voorzien?

**Voorlopig antwoord**

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat aan de betrokken administratie opdracht werd gegeven om het dossier te onderzoeken. Zodra de nodige gegevens verzameld zijn zal ik op de vier punten van de vraag een definitief antwoord verstrekken.

**III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)**

Nihil.